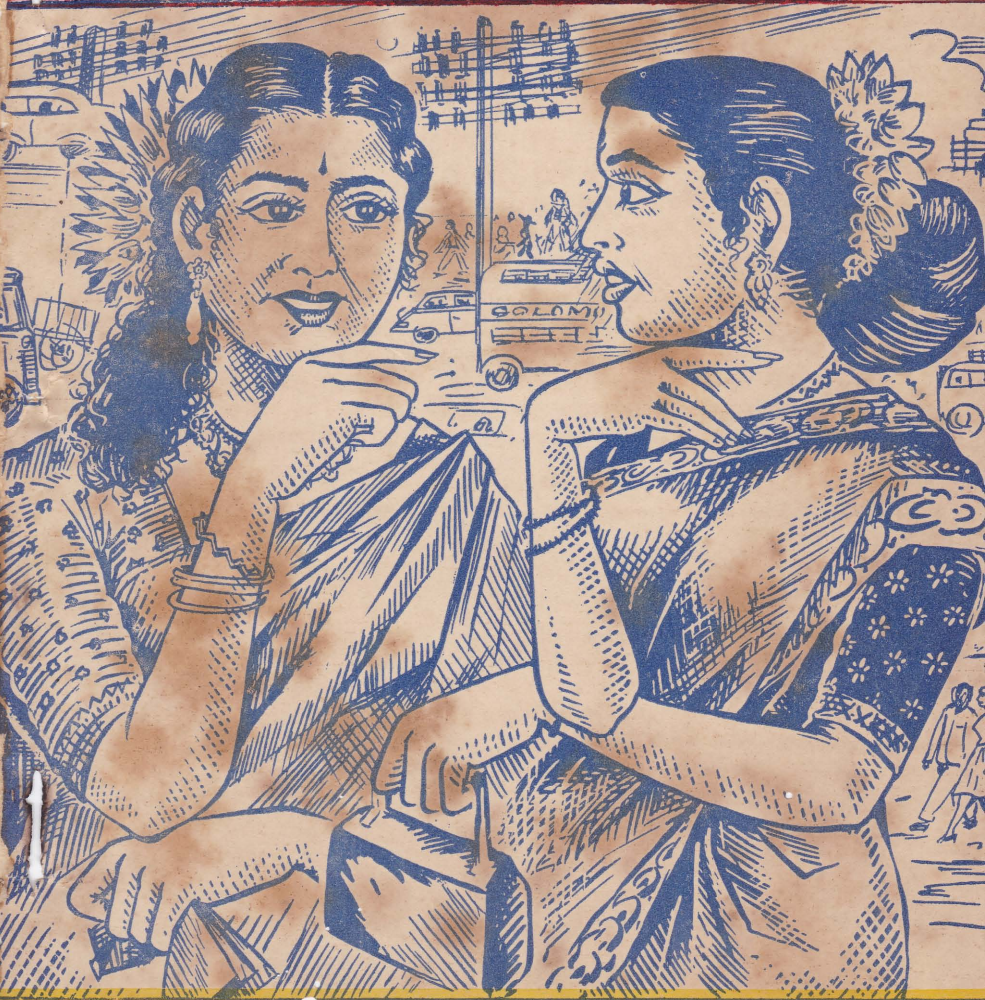


வீவேகி

VIVEKI 1.2.67 40 சதம்



“அதுசரி, உன் கணவருக்கு இன்னொரு பெண்ணின் தொடர் புண்டு என்று எப்படி அறிந்தாய்”

“இந்த முறை தேர்தலில் அவருக்கு மூன்று வாக்குகள் கிடைத் திருக்கிறது”

கலைமாமணி

VIVEKI
15.01.40



சென்னை, 15.01.40

சென்னை, 15.01.40

சென்னை, 15.01.40



மலர் 8 | இகழ் 2
 கோவை ஆசிரியர்:
 மு. வி. ஆசிரியாதம் ஜே. பி.
 திவாக ஆசிரியர்:
 மாட்டன்
 ஆசிரியர்கள்:
 செம்பியன் செல்வன்
 செங்கை ஆழியான்

முப்பதாண்டுகள்

ஈழத்து இலக்கிய வளர்ச்சி பற்றியும், அதனது அறுவடைகள் பற்றியும் இன்று பலமாகப் பேசப்படுகின்றன. புத்திலக்கிய வகைகள் தமிழில் தோன்றி வளர்ந்து முப்பது வருடங்கட்கு மேலாகி விட்டதா கவும் பேசுகின்றனர் உண்மைதான். ஆனால்-

இலக்கியமும் அதன் பண்பும் என்ற நிலையில்லே, அது நபது மக் கட் சமுகாயத்திலே எத்தகைய தானத்தை இன்று பெற்றுள்ளது என்பதனை நினைக்கும்போது வேதனையே எழுகின்றது. இலக்கியமானது மனித உள்ளங்களைச் செம்மைப்படுத்துவதுமட்டுமல்லாமல், அவர்களின் உள்ளங்களிலும் ஓர் உன்னத இடம் வகிக்க வேண்டும். அப்போதுதான் நாட்டின் இலக்கியம் வளருட. அதன் சிறப்பும் உயரும். எழுத்தாளரும் பெற்றுப்புடன் எழுதுவர்.

ஒரு நாட்டின் இலக்கிய வளர்ச்சி அந்நாட்டின் எழுத்தாளர்களின் எண்ணிக்கையாலோ, பத்திரிகைகளின் எண்ணிக்கைகளினாலோ அளவிடப்படுவதில்லை. இலக்கிய இரசனை மிகுந்த மக்களின் எண்ணிக்கைகளினாலேயே அளவிடப்படும். இந்த உண்மையை இன்று நம் நாட்டினுடைய ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும் போது பெரும் ஏமாற்றமே எழுகின்றது.

முப்பது வருடகால முயற்சியில், நமது நாட்டின் தமிழ் இலக்கிய வாசகர்கள் எவ்வளவோ பெருகியிருக்க வேண்டும். அதனால் தமிழ் நாட்டில் உள்ளதுபோல் பல பதிப்பகங்களும், வெளியீட்டகங்களும் இலக்கியப் பத்திரிகைகளும் தோன்றியிருக்க வேண்டும் ஆனால் ஒரு வெளியீட்டுத் தர்பணம், ஒரு இலக்கியப் பத்திரிகை கூட எழாததிலிருந்து நமது வாசக உலகம் மிகக் குறுகியதென்பது புலனாகின்றது.

உண்மையான ஈழத்து இலக்கியம் இது. இதனை வளர்ப்பதே உங்களது கடமையாக இருக்க வேண்டும். இவ்விலக்கியங்களினால் எழும் தேசிய உணர்வு நிலைகள் விதேசி இலக்கியங்களினால் எழமாட்டா என்ற உண்மையை மக்களுக்குப் போதித்து அவர்களின் தேசிய உணர்வினை இலக்கிய நிலையில் ஓட விடத் தவறியிருக்கிறார்கள் நமது முன்னவர்கள்.

இந்த நிலையை மாற்ற, தங்களுக்கிடையேயுள்ள வேறுபாடுகளை மறந்து தற்போதுள்ள எழுத்தாளர் சங்கங்களும், பத்திரிகை உலகங்களும் முயலவேண்டும். அப்போதுதான் நம் நாட்டின் எழுத்தும் எழுத்தாளரும் உலகரங்கில் தோன்ற முடியும்.

அன்பார்ந்த வாசகர்களே!

வணக்கம். விவேகி தனது எட்டாவது ஆண்டிலே மிகத் துரித நடை போடுகின்றது. ஈழத் திருநாட்டில் ஒரு தமிழ் இலக்கியப் பத்திரிகை நடாத்துவதிலுள்ள சிரமத்தை, பொருள் நஷ்டத்தை தாங்கள் அறியாததல்ல.

இனக் கவர்ச்சியை ஏற்படுத்தும் தென்னிந்திய குப்பைப் பத்திரிகைகளின் பகட்டுடனும், நம் நாட்டின் பத்திரிகைத் தொழிலுக் வேண்டிய காகிதம், அச்சு, புளொக் என்பவற்றின் அதிக உற்பத்திச் செலவுடனும் போட்டி போட வேண்டியவர்களாக உள்ளோம். சினிமாக்காரிகளின் படங்களையே பத்திரிகையாக வெளியிடுபவர்களுக்கு விளம்பரம் வழங்கும் வர்த்தக தாபனங்கள் இலக்கியப் பத்திரிகைகளை கண்ணெடுத்துப் பார்க்கின்றன வல்ல. ஆகவே - நமது நாட்டின் நல்ல இலக்கியங்களை வளர்க்க வேண்டுமாயின் வாசகர்களான உங்களின் ஆதரவே நமக்கு வேண்டும்.

நீங்கள் ஒவ்வொருவரும் சந்தாதாரர்கள் ஆகி விட்டால், விற்பனை நிலையில் ஏற்படும் பல சிரமங்களை எங்களால் குறைக்க முடியும். அதே வேளையில் பத்திரிகையின் தரத்தையும் உயர்த்த முடியும். நீங்கள் ஆதரவுகொடுத்தால் விவேகி - மாதமிரு பத்திரிகையாக வெளிவரும் என்பதில் ஐயமில்லை. ஆகவே உடனடியாக -

ரூபா 4/- விவேகி காரியாலயத்திற்கு சந்தாவாக அனுப்பிவையுங்கள். உங்கள் நண்பர்களுடும் சேர்த்து உதவுங்கள். மேலும் விவேகி சந்தாதாரர்களுக்கு விவேகியில் கதை, கட்டுரை விடயப் பரிசீலனைகளின்போது அதிக சலுகைகள் வழங்கப்படும்.

தேசிய இலக்கியம்

அடுத்த இதழிலிருந்து விவேகி முற்றிலும் புதிய புதிய அம்சங்களுடன் வெளிவரும். கொழும்பு, திருகோணமலை, மட்டக்களப்பு, மலை நாடு ஆகிய இடங்களிலுள்ள எழுத்தாளர்களின் படைப்புகளை ஒவ்வொரு இதழும் தாங்கிவரும். ஒவ்வொரு பத்திரிகையும் தேசிய உணர்வைப் பலப்படுத்தும் கருவியாக அமையும். ஆகவே-, மேற்படி பாகங்களிலுள்ள எழுத்தாளர்கள் தங்கள் தங்கள் படைப்புகளை எமக்கு அனுப்பி எமது முயற்சிக்கு உதவுமாறு வேண்டுகிறோம். இதனையே தனித்தனி வேண்டுகோளாக அன்புடன் கருதவும்.

அரும்பு

-பகுதிக்கு போதிய எவ்விடயங்கள் வந்து சேரவில்லை. இது வருந்தத்தக்கது. மாணவ சமுதாயத்தை உயர்நிலைப்படுத்த ஆரம்பிக்கப்பட்ட இப்பகுதியை

மாணவர்களும், ஆசிரியர்களும் நன்கு பயன்படுத்த வேண்டுமென்பதே எமது அவா. இப்பகுதிக்கு மாணவர்களைத் திரட்ட அடுத்த இதழில் 'அங்கத்துவப் பத்திரம்' வெளியாகிறது.

உலக இலக்கியங்கள்

உலகப் பிரசித்தி பெற்ற இலக்கியங்களைத் தமிழில் தொடர்ந்து தர எண்ணியுள்ளோம். இம்முயற்சிக்கு ஆங்கிலப் பேராசிரியர் ஸ்ரீநிவாசன் M. A. அவர்கள் ஆதரவு தருகின்றார்கள். அடுத்த இதழில் முதல் கதை வெளியாகிறது.

மணிக்கதை

ஒவ்வொரு இதழிலும் வெளியாகும் அந்த மாதச் சிறந்த சிறுகதைக்கு ரூபா 25/- வழங்க எண்ணியுள்ளோம். 'மணிக்கதை' என்ற சிறப்பு முத்திரையுடன்

இது வெளிவரும். எழுத்தாளர்களுக்கு இது மகிழ்வு தரும் செய்தியாகும். அடுத்த இதழிலிருந்து இம்முறை நடைமுறைக்கு வரும்

துணுக்குகள்

உங்களுள் அதிசயச் செய்திகள், உங்களைக் கவர்ந்த செய்திகள், நீங்கள் படித்த பிறமொழி நூல்களின் சுருக்கங்கள், நகைச்சுவைத் துணுக்குகள் - முதலிய வற்றை வாசகர்கள் அனுப்பலாம். பெயருடன் பிரசுரிக்கப்படும். உசிதம் போல் சன்மானமும் உண்டு.

இவ்வளவும் விவேகியில் நடைபெற உங்கள் ஆதரவு அவசியம். ஆதலால் உங்கள் சந்தா ரூ. 4/- ஐ அடுத்த தபாலில் எதிர்பார்க்கலாமா?

—செம்பியன் செல்வன்

உங்கள் அச்சவேலைகள்

★ தமிழ்

★ கி.ஓ.ஓ.ஓ

★ ENGLISH

★ संस्कृतम्

எந்தமொழியில் செய்யப்பட வேண்டும்?

ஆசீர்வாதம் அச்சகம்

32, கண்டி வீதி, யாழ்ப்பாணம்.

அல்லது

61, பேரியகடை ஆஸ்பத்திரிவீதி, யாழ்ப்பாணம்

என்ற விலாசத்தில் விசாரியுங்கள்

திருமயிலைக் குறவஞ்சி

திரு. வீரமணியார் எழுதிய 'திருமயிலைக் குறவஞ்சி'யை. திரு நெல்வேலி பாரதி கலா மன்றத்தினர் நாட்டிய நாடகமாக 2-3-67-ல் மாநகரசபை மண்டபத்தில் அரங்கேற்றினர்

நாட்டியக் கலையே ஒரு உயர் கலையாகும். அபிநயங்கள், பாவங்கள் மூலம் உள்ளத்துணர்ச்சிகளை ஒரு கணப்பொழுதில் வெளிக்கொணர்ந்து பார்ப்போரையும் உருகச் செய்யும் கலையாகும் அப்படிப்பட்ட கலை மூலம் ஒரு கதையையே நடித்துக் காட்டிய முயற்சி-அதுவும் வெற்றி பெற்ற முயற்சிதான் 'திருமயிலைக் குறவஞ்சி' என்னும் நாட்டிய நாடகமாகும்.

குறவஞ்சி - ஒரு பிரபந்த வகையாகும். இதனை மக்களுடன் நேரடித்தொடர்பு கொண்ட ஒரு மக்கள் பிரபந்தம் எனலாம். இப்பிரபந்தம் ஜீவாத்மா, பரமாத்மா ஆகியவற்றின் தொடர்பையும் பேரின்ப நுகர்ச்சியையும் தத்துவரீதியாக - கதை மூலம் மக்களுக்கு புலப்படுத்துவதாகும். திருமயிலையில் எழுந்தருளியிருக்கும் கபாலீஸ்வரனைக் கண்டு, தலைவியாகிய கற்பகவல்லி காதல்கொண்டு, அவருடன் ஆடிக் கலக்கும் கதைதான் இது.

இதில் கற்பகவல்லியாக வந்த சாந்தி அழகரத்தினம். குறவஞ்சியாக வந்த சித்ரா அழகரத்தினம் ஆகியோர் சிறப்பாக தங்கள் பாத்திரங்களை ஏற்று நடித்தனர். தலைவனைக் கண்டு விரக வேதனைப்படும் போது சாந்தியின் நடிப்பு அபாரம். நாடகத்தில் தோழிகளாக நீண்ட நேரம் பங்கு கொள்ளும் ராஜலக்ஷ்மி, சிவசாந்தி, சுவேச்சனா நாகேஸ்வரராணி ஆகியோர் நன்றாக நடித்தனர் சிறப்பாக பூப்பந்தாட்டக காட்சியில் அவர்கள் நடிப்பு நயமாகவே இருந்தது.

குறத்திகள் நடனம் அவையைக் கலகலக்க வைத்தது.

பிற்பாட்டுப் பாடிய திலக நாயம்போஸ், கமலராணி வன்னியசிங்கம் ஆகியோர் உருக்கமாகவும் உணர்ச்சியாகவும் பாடினர்.

மொத்தத்தில்—

பலவகைப்பட்ட கலைஞர்கள் இன் ஒத்துழைப்பாலான இந்த நாட்டிய நாடகம் பல்வகைச் சுவையையும் அளித்தது.

இனைத் தயாரித்த, நட்பு வாங்கம் செய்த திருமதி ஞானமணி செல்லையா பாராட்டிற் குரியவர்.

- சித்ரா

ஔவையாரின் நகைச்சுவை

அ. கனகசூரியர்

ஒருமுறை பாண்டியநாடு மிகவும் அல்லோலசல்லோலப்பட்டிருந்தது. காரணம், பாண்டிய அரசனுக்குத்திருமணம் நடைபெற்றதே. அதற்காக வேறு நாட்டு அரசர்களுட்பட, வேறு பலரும் வந்திருந்தனர். அவர்களுள் ஔவையாரும் ஒருவர். திருமணம் முடிவடைந்தபின்னர், விருந்துபசாரம் நடைபெற ஆத்தமாகிக்கொண்டிருந்தது பெரும் ஜனத்திரள். அரசரிடம் திருமணமல்லவா? ஜனத்திரள் இருக்கத்தானே செய்யும்.

விருந்தில் கலந்து கொள்ள விரும்பிய ஔவையார் விருந்து நடக்கும் இடத்திற்குச் செல்ல முயன்றார். ஜனத்திரளின் மத்தியில் அவர் செல்ல முடியவில்லை. ஜனக் கூட்டம் அவரை நெருக்கியும், இடித்தும், தள்ளியும் பெரும் உபத்திரவத்திற்குள்ளாக்கியது. ஔவையாரால் என்னதான் செய்யமுடியும்? பசிக்களை ஒருபுறம். ஜனத்திரளின்

தொல்லை இன்னொருபுறம். மிகவும் வாடிய நிலையில் ஒரு மூலையில், சென்று உட்கார்ந்துவிட்டார். அப்பொழுது அவ்வரசர்கண்ட சிலர், "பாட்டி! உண்டு விட்டாயா?" என்றனர். அதற்கு ஔவையாரின் பதில், கவிதை உருவகமாக வெளிவந்தது.

“வண்டமிழைத் தேர்ந்த வழிநி
கலியாணத்து
உண்டபெருக்கம் உரைக்கக்
கேள்—அண்டி
நெருக்குண்டேன் தள்ளுண்டேன்
நீள்பசியினுலே
சுருக்குண்டேன் சோறுண்
டிவேன்”

இக்கவிதையைக் கேட்ட அவர்கள், ஔவையார் பசியால் வாடிய பொழுதிலும், அவரின் நகைச்சுவை குன்றாதிருப்பதைக் கண்டு வியந்தனர். உடனே ஔவையாருக்கு உணவுபரிமாறுவதற்கான சகல ஏற்பாடுகளும் செய்துவிட்டனர்.

அரிசியல் அடுத்தே அரிசியல்

விவசாய நாடென்று விருதுண்டு ஈழத்தில் விவசாயம் நாடுபவர் விரல்விட்டு எண்ணிடலாம் - என்றும் விவசாயம் நாடிவந்த விவசாயி கூட்டத்தோர் விவசாய நாட்டத்தை விண்ணென்று விட்டனரே.

அரசாங்க வேலையிலே அதிதீர நாட்டத்தால் அரசாங்க வேலையே வேண்டும் வேண்டாம் மறுவேலை- என்று

அரசாங்க வேலையிலே பித்துப் பிடித்தலையும் அரசாங்கப் பித்தரே மாற்றும் மனமதனை.

அரிசியெமக் கில்லையென்றால் அரிசியு மேனெமக்கு அரிசியல் வேலையினால் அரிசியலை வளர்த்திடுவோம் அரிசியல் அடுத்தே அரிசியல் என்றுநாம் அரிசியலை வளர்த்தபின்பு அரிசியலைப் பேசிடுவோம்.

“ஜபூ. வதிரி



தென் புலோலியூர் மு. கணபதிப்பிள்ளை பழுத்த ஒரு தமிழறிஞர். பல அறிவு நூல்களை எழுதிய இவருக்கு மணிவிழாக் கொண்டாட சென்னை எழுத்தாளர் சங்கம் முனைந்துள்ளது. அத்துடன் அவரது பல நூல்களையும் வெளியிட உத்தேசித்துள்ளது. மேலும் ஈழமும் தமிழும் என்ற அவரது மிகப்பெரிய நூலும் மணிவிழாவன்றே வெளியிடப்படும். திரு. ந. சி. சுந்தையா போன்றவர்களைக் கௌரவித்த யாழ். இலக்கிய வட்டம் போன்ற எழுத்தாளர் தாபனங்கள் இவரையும் நாட்டில் கௌரவிக்க முன்வரவேண்டும்.

மு. க

ம. பொ. சி அவர்கட்கு இவ்வாண்டுமிகவும்நன்மையை அளித்து வருகின்றது. இவ்வருடத்தின் தேர்தல் வெற்றியை மட்டுமே குறிப்பிடவில்லை. அவர் எழுதிய 'வள்ளலார் கண்ட ஒருமைப்பாடு'-என்னும் நூல் இவ்வாண்டிற்குரிய சிறந்த தமிழ் நூற் பரிசை டில்லி சாஹித்தியமண்டலத்திடமிருந்து பெற்றிருப்பதுமாகும்.

ம. பொ. சி.

வியட்நாமிய மொழியில் மா என்றால் என்ன பொருள் தெரியுமா? பிசாசு, பூதம் என்று அர்த்தம்.

பிறமொழிப் பதிப்பகங்கள் பல பல நூல்களை மிகக்குறைந்த விலைக்கு விற்பனையாளர்களுக்கு அளிக்கின்றன. அதனை வியாபாரிகள் திட்டவட்டமான விலைக்கு அளிக்காமல் - பலவகைப்பட்ட விலையில் விற்கின்றனர், சமீபத்தில் காலஞ்சென்ற கென்னடி பற்றிய நூல் ஒன்று ஒருகடையில் 60 சதத்திற்கும், இன்னொரு கடையில் ரூ 1/35 சதத்திற்கும், கொழும்பில் ஒரு புத்தகசாலையில் 3/50 சதத்திற்கும் விற்பனையாகின்றது. பகற்கொள்ளையிது.

**நூலும்
விலையும்**

**போட்டிக்
கதைகள்**

இலக்கியப் போட்டியைப்பற்றி சிதறிய பூக்கள் பகுதியில் எழுதப்பட்டிருப்பதைப் படித்த ஒரு பிரபல எழுத்தாளர் என்னிடம் கூறிய செய்தி வியப்பை ஊட்டியது. ஒருமுறை ஒரு கழகத்தினர் ஒரு இலக்கியப் போட்டியை நடத்தினராம். அப் போட்டி நடாத்தியவர்களுக்கும் மேற்படி எழுத்தாளருக்கும் ஒத்துவராதாம். ஆனாலும் அவர் அப் போட்டியில் வேண்டுமென்றே கலந்துகொண்டு தவறு படைப்பை அனுப்பி வைத்தார். எதிர்பார்த்தபடி பரிசு கிடைக்கவில்லை என்பதுடன் மூன்றுமாதம் ழித்து அவரது பிரதி அவருக்கு அனுப்பிவைக்கப்பட்டதாம். அப் பார்சலைப் பிரித்துப் பார்த்தவர் திடுக்கிட்டு விட்டாராம். ஏனெனில் அவரது பிரதி புத்தம் புதிதாக இருந்ததுடன், அவர் பார்சல் செய்து சுற்றி அனுப்பியிருந்த கடதாசியிலேயே மீண்டும் பார்சல் பண்ணப்பட்டிருந்ததுதான். மூன்றுமாதமாக அந்தக் கடதாசியைப் போற்றிப் பாதுகாத்தார்களா?

சமீபகாலமாக புத்தகவியாபாரிகளுக்குத் தங்கள் கடை இலச்சனைகளை விற்பனைப் பத்திரிகைகளில் பொறிக்கும் அவா அதிகரித்துள்ளது. இது எக்கச்சக்கமாக நடைபெறுவதால் பத்திரிகை விடயங்களை வாசகர்கள் ஒழுங்காகப் படிக்க முடியாதவாறுள்ளது. பத்திரிகையில் இடம்பெறும் அழகான படங்களிலும், முக்கியமான விடயங்களிலும் இவர்கள் தங்கள் 'ரபர் ஸ்டாம்ப்' பொறிப்பதால், படத்தினழகு குன்றுகிறது. விடயம் தெளிவற்றுப் போகிறது.

**புத்தக
வியாபாரிகள்
கவனிக்க**

**கற்பனை
யன்று!**

வினா . கம்பராமாயணத்தினுள்ள காண்டங்கள் யாவை?

விடை : தசரதர் காண்டம், இராமர் காண்டம் இராவண காண்டம், மயான காண்டம்.



திங்கள் இதழ்

ஆண்டுச் சந்தா

4-00

ஆறு மாதம்

2-50

நிர்வாகி,

29, கண்டி வீதி,

— யாழ்ப்பாணம்.

தொலை பேசி : 274

ஏக்கம்

நியூடன் குணசேகரா

“இன்னும் தபால்காரன் வரவில்லையா? மணி ஒன்பதுக்கு மேலாகப் போகிறதே...” -சற்று அலுப்புடன் கேட்டுக் கொண்டார் சேனரத்தன.

“இப்போது அவன் வழியில் வந்து கொண்டிருப்பான். இப்போதெல்லாம் அவன் சற்றுத் தாமதமாகவே வருகிறான்...” சேனரத்தனின் மனைவி நந்தா சொல்லிக் கொண்டாள்.

“நான் கொடுத்த ‘ஆர்டர்’ பற்றிய கடிதமொன்று இந்தியா விலிருந்து வரவேண்டும். அது ஒரு பெரிய ‘ஆர்டர்’. அவர்கள் அதை விரைவில் அனுப்பியாக வேண்டும். கிறிஸ்மஸ் நெருங்குகிறது. இந்த நேரத்தில்தானே எங்களுக்கும் அதிக வியாபாரம் நடக்கும்...”

“கிறிஸ்மஸ்!... இந்தக் கிறிஸ்மஸ்ஸுடன் எங்களுக்குக் கல்யாணமாகி ஐந்து வருடங்களாகின்றன! கல்யாணம் நடந்த அந்த மார்கழியில் கூட மறைபனி அதிகமாகவிருந்ததல்லவா?...

தமிழில்: பெரி. சண்முகநாதன்

எல்லாம் நேற்று நடந்தவைபோல மனத்திரையில் தெரிகின்றன!...” -இதைச் சொல்லும் போது நந்தாவின் கண்களில் ஒரு விதமான ஒளி மிளிர்கிறது.

“நந்தா! உனக்கு அப்படித் தெரிகிறதா?... எனக்கோ ரூபகமில்லை... ஐந்து வருடங்களென்பது மிக நீண்ட காலமல்லவா?”

நந்தா தான் கையில் வைத்திருந்த அலங்காரத் தையல் ‘பிரேமி’ல் மீண்டும் கண்ணைப் பதித்துக் கொள்கிறாள். தலையணை உறைக்கான துண்டொன்றின் மூலையில் பூக்களோடு கூடிய ஒரு கொடியின் வடிவம் தங்க நிற இழைகளால் ஆக்கப்படுகின்றது. வேலை முடிந்ததும் அது மிகவும் அழகாகவிருக்கும்...!

இருந்தாற்போல் நந்தா தலையை நிமிர்த்தி ஜன்னலூடாகப் பார்க்கிறாள். சற்றுப் பதிவாகவே மேகக்கூட்டங்கள் திரண்டு, திரண்டு செல்கின்றன. எல்லா வற்றையும் வெண்ணிற மறைபனிப்போர்வை மூடியிருக்கின்

றது. வீதி, மரங்கள் எல்லாம் மென்துயில் போன்ற பனிப் போர்வையால் மங்கலாகத் தெரிகின்றன. மலைகளுக்கு நடு, நடுவேயிருந்து பாய்ந்த நீர் வீழ்ச்சிகள் மெலிய வெண் நாடாக்கள் போலத் தெரிகின்றன. நீர்லகளிற் பட்டுப் பிரதிபலிக்கும் ஒளிக்கீற்றுகள் பனிப் போர்வையையும் கிழித்துக் கொண்டு அடிக்கடி மின்னின. அந்தக் காலவேளையில் கூட உலகமே நித்திரையிலாழ்வது மாதிரியான ஒரு அசாதாரண அமைதி!

நந்தாவின் மனதில் இனம் புரியாத ஒரு ஏக்கம். தனது வியாபார 'ஆர்டர்' பற்றி அவளது கணவன் பேசியதெல்லாம் அவளது கவனத்தை ஈர்க்கவில்லை. அவளது மனதை வாட்டவல்ல ஒரு வெறுமை அவளைச் சூழ்ந்திருந்தது. வீதியைக் கூர்ந்து நோக்குகிறாள். கையில் ஒரு குழந்தையை ஏந்திக்கொண்டு, இன்னொரு சிறுபிள்ளையை பக்கத்தே இழுத்துக்கொண்டு ஒரு பெண் நடந்துபோகும் காட்சி மங்கலாகத் தெரிகிறது. நந்தா இன்னும் கூர்மையாக அப் பெண்ணைப் பார்க்கிறாள். அந்தப் பெண் இன்னொரு குழந்தைக்குத்தாயாக வீருப்பதை அப்பெண்கூர்ப்பிணிக் காலத்தின் உரைவாசியை கடந்து நிற்பதைக் காட்டுவதாய் பருத்திருந்த வயிற்றைக் காணுகிறாள்.

எதிர்ப்புறமாக இருந்த வீட்டில் நான்கு சிறு பிள்ளைகள் நிற்கின்றனர். அவர்களுக்குத்

தாயான திருமதி சுமணசேகரா அப்பால் தள்ளி நிற்கிறாள். அவள் இன்னும் இளமை குன்றாதவளாய் கவர்ச்சியான உடையில் காட்சி தருகிறாள். சிறுபிள்ளைகள் மிகவும் குதூகலமாகக் காணப்படுகின்றனர். ஆனால் அவர்களுக்குக் குறும்பு அதிகம்!

குதூகலம் நிரம்பி வழிந்த குழந்தைகளின் முகங்களைப் பார்த்துக்கொண்டு நந்தா அலாதி யான சுகம் காணுகிறாள். 'வீடு நிரம்ப அப்படி குழந்தைகள் இருந்தால் எவ்வளவு ஆனந்தமாயிருக்கும். அவ்விதமான அதிஷ்டங் கூடிய வீட்டினில் எந்நேரமும் சிரிப்பும், சந்தோஷமும் நிரம்பி வழியும்' இப்படி எண்ணிக்கொண்ட நந்தாவின் வீடோ வெறுமையாக இருந்தது... அவளும், கணவனும், வேலைக்காரி மஜியுமே அங்கிருந்தனர்.

“அதோ தபால்காரன்!”

என்ற கணவனது வார்த்தைகள் நந்தாவினை கவனத்தைக் கலைத்தன.

“அவன் நம்மையே நோக்கி வருகிறானே... நிச்சயம் கடிதம் எனக்குத் தானிருக்கும்...” என்று சொல்லியவாறே தபால்காரனை நோக்கி அடியெடுத்தார் நந்தாவின் கணவர்.

ஒரு கடிதத்துடன் உள்ளே வந்த கணவனை நந்தா கவனித்தாள். இந்தியாவிலிருந்து எதிர்பார்த்த கடிதமல்ல அது என்பதை அவரது முகமே காட்டியது

“...சே! ஒரு கடிதத்துக்கு முறையாகப் பதில் எழுதாத ஆட்களுடன் எப்படி வ்யாபரம் நடாத்துவது...” என்று முணுமுணுத்துக் கொண்டார்.

கடிதம் நந்தாவுக்குத்தான் வந்திருந்தது. ஆவலுடன் கடிதத்தை வாங்கிப் பிரித்தாள் கிராமத்திலுள்ள இனைய சகோதரியிடமிருந்து வந்திருந்தது. அந்தக் கடிதம் நல்ல செய்தியை தாங்கியிருந்தது.

“தங்கச்சிக்குத் குழந்தை பிறந்திருக்கிறது!”— ஆவலுடன் வதுள்ளான் நந்தா அவளது கண்களில் சந்தோஷம் வழிந்தது. அவளுடைய சகோதரிக்கு இது ஐந்தாவது குழந்தை; நாலாவது ஆண் குழந்தை!

“மீண்டும் ஒரு ஆண் குழந்தை! அவள் எவ்வளவு அதிருஷ்டக்காரி! கடந்த இரண்டு மூன்று நாட்களாக அவளைப் பற்றியே நினைத்துக் கொண்டிருந்தேன்... இது அவளுடைய ஐந்தாவது குழந்தை...”—இப்படிச் சொல்லிய நந்தாவின் குரலில் ஆவலோடு கூடிய ஒரு வித வியப்பும் தொனித்தது நந்தா பெருமூச்செறிந்தாள்.

“என்ன?... இன்னும் ஒரு குழந்தையா? சென்ற கடவையும் ஒரு ஆணல்லவா பிறந்தது...? எனக்கு, உதெல்லாம் எங்கேநினைவில் நிற்கப் போகிறது...” என்று ஒருமாதிரியாகச் சொல்லிக் கொண்டார். கடிதத்தை எதிர்பார்த்து அடைந்த ஏமாற்றம் அவருக்கு இன்னுமே போகவில்லைப் போலிருக்கிறது.

நந்தா சொன்னாள், “நானைக்குக் குழந்தையைப் போய்ப்பார்க்க வேண்டும். நான் ஏதாவது அன்பளிப்புச் சாமான்கள் வாங்கியாக வேண்டும். தங்கச்சி

மிகவும் அதிருஷ்டக்காரி... அவள் என் மாதிரியல்ல...”

“நானைக்கு வர என்னால் முடியாது... கடையினில் ஏகப்பட்ட வேலைகள் கிடக்கின்ற... நீயே போய்விட்டு வரலாமே...”

“அது எப்படி முடியும்? அவ்வளவு தூரமும் நான் தனியே போவதா? நானைக்கு ஞாயிற்றுக் கிழமைதானே. நாம் இருவருமே போக வேண்டும்... அவள் எவ்வளவு அதிருஷ்டக்காரி... ஐந்து குழந்தைகள்...!”— நந்தா சொன்னாள்.

“கடையில் நிற்கும் அந்த இளைஞனும் கல்யாணஞ் செய்து கொள்ளப் போகிறானும். கல்யாணமாகிக் குழந்தையும் பெற்று விட்டால் அவனால் ஏதாவது பலனிருக்குமோ என்று கூடச் சொல்ல முடியாது... பின்பு அவன் வேலையையே கவனிக்க மாட்டான்...”

நந்தா எதுவும் சொல்லாமல் பேசாமலிருந்தாள்.

அவர் தொடர்ந்தார், “அவனுடைய பெற்றோர்கள் இந்தக் கல்யாணத்துக்கு எதிர்ப்புக்காட்டுகிறார்கள் போலத் தெரிகிறது. ஆனால் அவனுக்கு ஆயிரக்கணக்கில் சீதனம் கிடைப்பதாகவும் படுகிறது... அந்தப் பணத்தைக் கொண்டு என்னை செய்யப் போகிறானோ தெரியாது... பணத்தை எந்த இடத்தில் முதலீடு செய்து பயனடையலாம் என்பது பற்றி இந்த இளைஞர்களுக்கெல்லாம் ஒன்றுமே புரியாது... பைத்தியங்கள்...!”

நந்தா எதையும் கவனிக்க வேயில்லை. வியாபாரத்திலோ, பணம் சம்பாதிப்பதிலேயோ அவளுக்குச் சுவையில்லை. அவளது எண்ணமெல்லாம் ஐந்தாவது குழந்தையையும் பெற்றெடுத்து

விட்டிருக்கும் அவளது தங்கையைப் பற்றியே இருந்தது.

பேசாமலிருந்த நந்தா இருந்தாற்போல கணவன் பக்கம் திரும்பி ஆவலுடன் சொன்னான், "சீதா கூட இன்னொரு குழந்தைக்குத் தாயாகப் போகிற விஷயம் உங்களுக்குத் தெரியுமா? ஆமாம்... இன்று இங்கு பார்த்த போதுதான் சொன்னான்..."

"அப்படியா? அவளுக்குக் கல்யாணம் நடந்து சில காலந்தானே ஆகியிருக்கிறது?" - கணவன் கேட்டார்.

"ஆமாம்... இது அவளுக்கு இரண்டாவது குழந்தை... எங்களுக்குக் கல்யாணமாகி ஐந்து வருடங்களாகின்றன... ஐந்து நீண்ட வருடங்கள்...!"

மீண்டும் பெருமூச்செறிந்த நந்தாவின் முகத்தில் இன்னொரு தடவை துயரத்தின் ரேகைகள் படுகின்றன. எத்தனை நாட்களாக - மாதங்களாக - வருடங்களாக அவள் குழந்தையில்லாமல் இருந்து விட்டிருக்கிறாள்.

தோட்டத்தின் விளிம்பில் தாய்க் கோழியைச் சுற்றிவர நின்று மேய்ந்து கொண்டிருந்த கோழிக்குஞ்சுக் கூட்டத்தைக் கவனித்தாள் நந்தா. பஞ்சுருண்டைகள் போலத் தோற்றமளித்த அந்தச் சின்னஞ்சிறிய குஞ்சுகளிடம் அவளுக்கு ஒருகனிவு ஏற்படுகிறது...

இன்னும் நெருங்கி நின்று கவனிக்கிறாள் அதோ... எல்லாம் ஒன்றாகவே உலவகின்றன... சின்னஞ்சிறிய பஞ்சு உருண்டைகள் -! வெள்ளை உருண்டைகள்...! மஞ்சள் உருண்டைகள்...!... அவைகளெல்லாவற்றையும் கையிலெடுத்து வைத்து அவைகளின் பட்டுடலைத் தனது தளீர்க் கரங்களினால் நுடவேண்டும் போலிருந்தது அவளுக்கு.

அவைகளுக்கு உணவூட்ட விரும்பிய அவள் ஒரு பிடி நெல்

மணிகளை அவைகளின் முன் தூவி விடுகிறாள். அவைகள் கூட்டமாக ஒருமித்து ஓடி வந்து நெல்மணிகளைக் கொத்தி கொத்தி அசைவதை ஆச்சரியத்துடன் கவனிக்கிறாள் நந்தா 'ஒன்றுடன் ஒன்று முண்டியடித்துக் கொண்டு, 'கீச்சீச்சென்ற மென்ருரலெழுப்பிய படியே குஞ்சுகள் அசைகின்றன. தாய்க் கோழி அவைகளை மிகுந்த கவனத்துடன் நோக்குகிறது அந்த அழகான குஞ்சுகளுக்குத் தாயாக விருப்பத்தில் அந்த தாய்க் கோழி எவ்வளவு பெருமைப்படும் என்று எண்ணிப் பார்த்தாள் நந்தா... மீண்டும் இன்னொரு பிடி நெல் மணிகளைத் தூவி விடுகிறாள் நந்தா... மீண்டும் ஆரவாரம்... கீச்சீச்சென்ற மெல்லொலிகள்... நந்தாவுக்கு இன்றும் அதிக ஆச்சரியம்!...

எங்கோ போவதற்காக நல்ல உடையணிந்து கொண்டு வாசலுக்கு வந்த கணவன், "என்ன பைக்கியக்காரத்தனமான வேலை பண்ணுகிறாய்...? அந்தக் கோழிகளுக்குப் போய் உணவூட்டுகிறாயே. இனிமேல் அவைகள் ஒவ்வொரு நாளும் வந்து சத்தம் போடுவதுடன் நம்மிடத்தை யும் அசுத்தப் படுத்தப் போகின்றன..." என்று சொல்லிவிட்டு வேகமாக நடந்து வெழியே போனார்.

அவருடைய கணமான சப்பாத்து மிதியடிகளைக் கேட்ட கோழிக்குஞ்சுகள் அச்சத்தினால் அங்கு மிங்கமாய்க் கலைந்து ஓடின.

கணவனது உருவம் மறையும் வரை நின்றிருந்த நந்தா மீண்டும் வேலைக்காரி மஜியிடம் இன்னொரு பிடி நெல்லை வாங்கிக் கொண்டாள். தோட்டத்து விளிம்புடன் இருந்த சிறிய வேலியை நோக்கி நடக்கிறாள்.



காட்சி 3

[வெண்திரையில் நிழற்காட்சியாக யுத்தக் காட்சி அமைகின்றது. தேர்களின் ஒலியும், யானைகளின் பிளிறலும், குதிரைகளின் களைப்புச் சப்தமும்... ஆ! ஐயோ..! என்ற மனிதக் குரல்களின் பலவீன ஒலியும் அரங்கத்தை நிறைக்கிறது. நிழற்காட்சி மறைகிறது.]

அதே இடத்தில் சித்தார்த்தன் சிலையாக நின்றுகொண்டிருக்கிறான். சுத்தோதனன் போரிட்ட கோலத்தில் வருகிறான்]

சுத்தோதனன் : சித்தார்த்தா! என்ன அப்படியே சிலையாகி நின்று விட்டாய்?

சித்தார்த்தன் : பாருங்கள், தந்தையே பாருங்கள்!... உங்கள் பயங்கர விளையாட்டால் நிகழ்ந்திருக்கும் அலங்கோலத்தைப் பாருங்கள்.

சுத்தோ : சித்தார்த்தா, என்ன உளறுகிறாய்? போருக்கு என்று வந்தும் பிரமை பிடித்தவனாகி நின்று ஊர் நகைக்கச் செய்தது போதாதென்று பின்பும் இப்படி உளறுகிறாய்?...

சித்தா : போர் என்று தான் வந்தேன். வந்ததும் அதன் விளைவைக் கண்ணுற்றதும் என் கரங்கள் செயலற்றுவிட்டன தந்தையே.

சுத்தோ : (வெறுப்புடன்) இவ்வளவு கோழையா நீ?

சித்தா : இதுவா கோழைத்தனம்! பாருங்கள் தந்தையே உங்கள் மறச் செயலின் விளைவை. இந்த ரோகிணி நதியுடன் போட்டியிட்டு ஓடும் இரத்த ஆற்றை... அதில்கலமென மிதக்கும் சடலங்களை... துடுப்பென மின்னும் யானைத் தந்தங்களை... குதிரைச் சடலங்களை... ஐயோ எத்தகைய துன்பக்காட்சி! இதுவா வீரம்?...

சுத்தோ : அறியாச்சிறுவனே!... ரோகினி மங்கை நம் வெற்றியைக் கண்டு செந்தூரக் குழம்பில் முழுக்காடுகிறாள்... இதனை அறியாமல் பேசுகிறாயே- நீ போர் செய்யாமலே பயத்தால் சோர்ந்து விட்டாய்? ..

சித்தா : இது உடலின் சோர்வல்ல தந்தையே! உள்ளத்தின் சோர்வு. இந்தப் பயங்கரப் போரிலே எத்தனை மறவகுலப் பெண்கள் தங்கள் கணவனை இழந்திருப்பார்கள்... மக்களை இழந்திருப்பார்கள்... உடன் பிறந்தோரை இழந்திருப்பார்கள்...

சுத்தோ : இது இழப்பல்ல; தியாகம். தன் நாடு, சுற்றம் வாழ ஒவ்வொரு குடிமகனும் செய்யும் கடமை.

சித்தா : இல்லை. இது தியாகமல்ல; நரபலி

சுத்தோ : சித்தார்த்தா! நீ கண்ட கன்னிப்போர் இது. அதுதான் இப்படி நடுங்குகிறாய்!. ஆனால் களம்பல காணவேண்டியவன் நீ என்பதனை மறந்துவிடாதே.

சித்தா : (திடுக்கிட்டு) என்ன!... இன்னும் போர் காண வேண்டுமா?...

சுத்தோ : பின் அரசன் என்றால் பகைவனும் இருப்பானல்லவா? நீ நாளை மன்னனாகி விட்டால்... இன்றுபோல் பேசாதிருந்து விட்டாயானால் நாடும் பறிபோகும். உயிரும் பறிபோகும்...

சித்தா : அப்படியானால் எனக்கு அரசாட்சியே வேண்டாம் தந்தையே!

சுத்தோ : (திடுக்கிட்டு) என்ன!... அரசாட்சி வேண்டாமா?...

சித்தோ : (உறுதியுடன்) வேண்டவே வேண்டாம்.

சுத்தோ : (பயந்து) ஏன் வேண்டாம்?

சித்தா : இப்படியான இரத்தச் சேற்றிலே பூக்கும் கமலங்களான இரத்தின மணி முடியும், செங்கோலும் எனக்கு வேண்டிய தில்லை. என் ஆத்மாவை விற்றுவரும் எப்பொருளும் எனக்கு வேண்டியதில்லை.

சுத்தோ : அப்படியானால் நீ என்ன செய்வாய்?

சித்தா : (தன்னையறியாமலே) துறவியாவேன்.

சுத்தோ : (திடுக்கிட்டு) துறவியாவாயா?...

சித்தா : ஆமாம் தந்தையே...! ¹நாற்புறமும் சுவாலித்து எரியும் வீட்டினிலே என்னால் எப்படி இருக்க முடியும்...?

சுத்தோ : (பிரமை பிடித்தவனாக) ஒருவேளை... ஒருவேளை... அசிதர் வாக்குப்படி நடந்துவிடுமோ?...

சித்தா : என்ன தந்தையே கூறுகிறீர்கள்?...

¹புத்தர் வாக்கு.

சுத்தோ : (மனம் குழம்பிய நிலையில்) அசிதர்... அசிதர்... அவர் வாக்கு...
[பின்னணிக் குரலாக அவர் வாக்கு சுத்தோதனன் காதில்
ஒலிக்கின்றது]

பின்னணி : ²சுத்தோதன மன்னா!... உன் புதல்வன் ஏழுலகை ஒரு
குடைக் கீழ் கட்டியானும் ஏகசக்கராதிபதியாவான் அல்லது
³ஸம்யக்ஸ புத்தகை விளங்குவான்!...

சுத்தோதனன் : (மெல்லிய குரலில்) ஸம்யக்ஸ புத்தன்!... ஸம்யக்ஸ
புத்தனாவான்... நான் இது காரும் நடத்திய முயற்சிகள்...
பாதுகாப்புகள் அனைத்தும் பாழாகிவிடுமோ!... முடியாது...
முடியாது. ஒரு காலும் ஒப்ப மாட்டேன்... (உறுதியாக
மகளை நோக்கி) சித்தார்த்தா...! நீ உலகை ஆளப்பிறந்தவன்.

சித்தா : ஆள்வதற்காக இப்படி ஒருவருடன் ஒருவன் போரிட்டு மாழ்
வதா?

சுத்தோ : சித்தார்த்தா! இது முதற்போர் உனக்கு... நீ கண்ட முதற்
களக்காட்சி.. அதுதான் இப்படிக்கலங்கிப் பயந்துவிட்டாய்!

சித்தா : இது பயமில்லை தந்தையே!... நான் போரையே வெறுக்
கின்றேன். போருடன் போரிட்டு மடியவே விரும்புகிறேன். அல்
லது போரையே அழித்தொழிக்க விரும்புகின்றேன்.

சுத்தோ : என்னதான் சொல்கிறாய் நீ.

சித்தா : ஆயுதம் தாங்குவது எவ்வளவு அருவருப்பாக... கொடுரமாக
இருந்தது தெரியுமா!..... வாழவும், ஆக்கவும், உயர்நிலை
அடையவும் பிறந்த மனிதர்கள் பயங்கரமான ⁴கொலைக்
கருவிகளைக் கையிலெடுத்து இரக்கமற்ற நிலையில் எப்படி
போரிட்டார்கள். மற்றொருவன் இரத்த வெள்ளத்தைக் கண்டு
எப்படியெல்லாம் குதூகலித்தார்கள். இரத்தத்தால் இதயத்
தைக் குளிர்வித்த அந்த மறச்செயல் மனித குலத்துக்கு
ஏற்றதல்ல தந்தையே!

சுத்தோ : மைந்தா!... போரைக்கண்டு நீ மிகவும் பதைப்புற்று விட்
டாய் என்றே எண்ணுகிறேன்.

சித்தா : நான் பதைப்புறவில்லை தந்தையே! பகைமை கொண்டு
போரிட்ட மக்கள் தான் மிகவும் பதைப்புற்றார்கள். உர
லில் அகப்பட்டது போல் துடித்தார்கள்! வற்றிய சூளத்
திலே மீன்கள் துடிப்பதுபோன்ற அந்த ஜீவ மரணப்போ
ராட்டத்தைக் கண்டபோது என் இதயமே விண்டுவிடும்
போலிருந்தது... தந்தையே!

சுத்தோ : (சிரித்து மழுப்பி) நாடுகள் பலவற்றைக் கட்டியாளப்போ
கும் நீ இப்படிப் பேசுவது எனக்கு விர்தையாக உள்ளது.

சித்தா : மக்களைக் கொன்றழிப்பதிலும், உயிர்க் கூடுகளை சிதைத்து
விடுவதிலுமா வாழ்க்கையின் சாரம் நிரம்பி இருக்கின்றது?

²தீகநிகாயம்-அம்பட்டகுத்திரம்

³மிகப்பெரிய ஞானி

⁴புத்தர் வாக்கு-அத்தண்டகுத்திரம்.

சுத்தோ : பின்பு?... பகைவனைக் கண்டு வெகுளுவதும்,... அவனை அடக்கி விறல் வீரனாக மின்னுவதும் .. வெற்றிப் போதையில் மஞ்சத்தமர்ந்து மங்கையுடன் கூடி மன்மதபாலம் பருகுவதும் தானே வாழ்க்கையின் சாரம்... இன்பத்தை மட்டுமே சுவைப் பதுசாரமல்ல.அது போல் துன்பத்தை சுவைப்பதும் சாரமல்ல. கொடித் திராட்சை போன்று இனிப்பும் புளிப்பும் கலந்த துதான்வாழ்க்கையின் சாரம்..ஆனால்நீயோ போரைக்கண்டு நடுங்கிவிட்டாயே.

சித்தா : நான்மட்டுமல்ல சுந்தையே! போரைக்கண்டு ⁵உலகம் நான்குபுறமும் நடுங்குவதாகப்பட்டது. உலக வாழ்வே சாரமற்றதாகப்பட்டது. எங்கும் அச்சமே நிறைந்து காணப்பட்டது. புகலுக்குரிய இடமே எங்கு தேடியும் காணப்படவில்லை. இறுதிவரைக்கும் மக்கள் யாவரும் தமக்குள் தாங்களே எதிரிகளாக இருப்பதைக் கண்டதும் எனக்கு வாழ்க்கையில் வெறுப்பே ஏற்பட்டுவிட்டது தந்தையே!

சுத்தோ : சித்தார்த்தா!... இந்தக் கண்ணிப் போர் உன்னை இவ்வளவு கலக்கி விடும் என்று நான் எதிர்பார்க்கவேயில்லை... நாளடைவில் எல்லாம் சரியாகிவிடும்.. நீயே போர் என்றால் எங்கே.. எங்கே என்று வீங்கு தோள் துடிக்க நிற்பாய்... புறப்படு!... நாழியாகிவிட்டது. அன்னை காத்திருப்பாள்!...

சித்தா : ஆமாம் அரசே!... எத்தனையோ அன்னையர்காத்திருப்பார்கள் செருக்களம் சென்ற செல்வமகன் சிறுகாயமின்றி வீடுதிரும்புவானென்று எத்தனையோ அன்னையர்கள் காத்திருப்பார்கள்!.. தந்தையே இவர்களுக்கெல்லாம் என்னபதில் கூறப்போகிறீர்கள்?.

சுத்தோ : தாய்நாடு காத்த அந்த தனயர்களுக்கு நான் என்னகூறுவது?. நாடே கூறுமே அவர்கள் வீரப்புகழை! தியாகவாழ்வை அமர நிலையை...

சித்தா : (கோபத்துடன்) தியாகம்!.. அமரநிலை என்று அழகான பசப்புமொழிகூறியே உங்கள் காரியத்தை முடித்துவிடுவீர்கள் அரசே! அழிவில்லாமல் அமர நிலை கிட்டாதா?

சுத்தோ : செயலில்லாமல் பயன் கிட்டுமா? விதை விதைக்காமல் முளை அரும்புமா? அதுசரி.. அதோபார் மக்கள் நம்மை வரவேற்க வந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். அரண்மனைக்குப் போய் மிகுதியைப் பேசிக்கொள்ளலாம்.
[‘ஜெயவீபவ’ என்ற வெற்றிக்கோஷம் பலமாகக் கேட்கிறது]

திரை.

⁵அத்தண்ட சூத்திரத்தில் பகவான் வாக்கு.

[குலமகள் தன் கொழுநனின் தோள்தழுவுத் துடிக்கும் இன்ப இரவு! முழுமதி வானிலே பிரகாசித்துக்கொண்டிருக்கிறது. சாரளத்திரைகளை தென்றல் அலைப்புறுத்துகின்றது. சித்தார்த்தன் வெளியே பார்த்துக் கொண்டிருக்கின்றான். திடீரென திரும்பிப் பார்க்கிறான். அங்கே-

பருவப் பெண்கள் பலரும் பலவிதகோலங்களில் கிடக்கின்றனர். வீணையை மீட்டியவன் வீணையின் குடத்தை தழுவிவ வாயு தன் மார்புச் சேலை நழுவிவது கூடத்தெரியாமல் தூங்குகின்றான் ஒருத்தி. பத்தளத்தை தன் நாயகனாக மருவியவண்ணம் தன் இடைதுவளக் கிடக்கின்றான் இன்னொருத்தி. தன் மணிமேகலை நழுவி மறைவிடத்தை புலப்படுத்துவதையும் அறியாது உறங்குகின்றான். கிரேக்கத்துச் சி...யோ... என ஐயுறும் படி நிர்வாண நிலையிலே கிடக்கின்றான். அவர்கள் வாயிலிருந்து உமிழ் நீர் சுரந்து அவர்கள் கடைவாயில் வழிகின்றன கூந்தல் கலைந்து... சூடிய மலர்கள் கசங்கிய நாற்றம் கமழ அரங்கம் எங்கும் குறட்டை ஒலிகள் அவர்கள் பிதற்றும் ஒலிகள்... நாராசமாக விழுகின்றன.]

சித்தா : சீ! இதனையா நித்தியம் என்று இந்த மாந்தர் கூட்டம் இப்படி அலைக்கிறது. தங்கச்சிலையென்றும், தளிர்க்கொடியென்றும்.. பேசும்கிளியென்றும், தேனிதழாள் என்றும் வர்ணிக்கும் பெண்கள் இந்த உறக்கம் என்னும் செயலற்ற தன்மையிலே எப்படிக்காட்சியளிக்கின்றார்கள்? இந்த நிலையில் இவர்களைக் கண்டால் ஆடவர் உலகம் உண்மையை உணர்ந்து கொள்ளாமே...

[சற்று நிதானித்து]

ஓ! இதுதான் உலகவாழ்வா? ஒரு துயிலின் போதே அதன் அநித்தியம் புலனாகின்றதே! குயிலோசை ஜனிக்கும் கண்டத்தில் குறட்டை ஒலி... தேன் சிந்தும் இதழ்களில் துர்நீர்... இளமொக்கெனும் மார்பகங்கள் சரிந்து குழைந்து... யௌவனத்தின் நிலை குலைந்து... நிலையற்றதும், பயனற்றுதுமான இந்த அற்பசகத்தை மட்டும் அனுபவிக்கவா நான் பிறந்தேன்?... நிலையாமை ஒன்றே நிலைத்திருக்கும் இவ்வுலகில் நான் எதில் இன்பத்தைக் காணமுடியும்!...

[ஆசனத்தில் சிந்தனையுடன் அபர்கிறான்]

நான் என்ன செய்வேன்?... நான் என்ன செய்வேன்?...

மனக்குரல் : ஓ! வெளியேறினால்தான் உனக்கு விடைகிடைக்கும்.

[மனக்குரல் ஒலிக்கிறது]

சித்தா : என்ன வெளியேற வேண்டுமா ?

மனக்குரல் : ஆமாம். ஒளியை இந்த இருட்டிலிருந்து பெற முடியாது. ஒளியைப் பெறவேண்டுமானால் வெளியே செல்ல வேண்டும்¹ இல்லறம் என்பது தொல்லையும், குப்பையும் நிறைந்த இடம் இந்த துர்க்கந்தத்திலிருந்து நல்லவற்றை நாடமுடியாது. துறவு என்பதுகாற்று வீசும் திறந்த வெளி. நாம் வெளியை நாடியே-வானவெளியிலே செல்லும் நீலப் பட்சியாக வெளியேறவே வேண்டும்.

சித்தா : (சிறிது தயங்கி) ஏன் இல்லறத்திலிருந்து கொண்டே துறவை மேற்கொள்ள முடியாதா? எதற்காக இவர்களைப் பிரிந்து செல்ல வேண்டும்?

மனக்குரல் : கட்டாயம் பிரிந்தே செல்ல வேண்டும். ஆற்றங்கரை மரம் எவ்வளவுதான் உறுதியாக இருந்தாலும் ஒரு நாள் ஆற்றுக் , இரையாக வேண்டியதுதான்.

சித்தா : அப்படியானால் நான் பிரிந்தே ஆகவேண்டுமா?

மனக்குரல் : ஆமாம்! அழுக்காறும் குப்பையும் நிரம்பிய இடத்திலிருந்துகொண்டு தூயதும், பூர்ணமுமான பிரமசரியத்தை அனுஷ்டிக்கமுடியுமா? அது பரிசுத்தத்தையே கெடுத்து விடாதா?

சித்தா : துறவில் எதனை நாடிச் செல்வது?

மனக்குரல் : நித்திய இன்பம்

சித்தா : நித்திய இன்பத்தை தேடி நிகழ்கால இன்பத்தையா துறப்பது? தாய்... தந்தை .. அன்புச்செல்வன்... அருமை மனைவி எல்லாரையும் பிரிந்து செல்வதா?

மனக்குரல் : பிரியத்தான் வேண்டும். இவை எல்லாம் அழியும் தன்மையன ஏன்றீயே முதியவனாய், நோயாளியாய் இறப்புடையவனாய். அப்போது இவர்களை எல்லாம் பிரியவேண்டித் தானே வரும்?... அழிவனவற்றை அருகிலிருந்து போற்றிப் பயன் என்ன?

சித்தா : இது தான் மனித வாழ்க்கையா ?

மனக்குரல் : ஆமாம் இதற்கு விடைகாணத்தான் நீ செல்லவேண்டும். உன்னைப் பொறுத்தவரை முதுமை, சா, நோய். துயரம் என்பவற்றால் கட்டுப்பட்டிருக்கும் போது, அவற்றாலேயே கட்டுப்பட்டிருக்கும் உன் மனைவி புதல்வன் இவர்களைப் பின்பற்றுவது சரியல்லவே!

சித்தா : துறவினால் எனக்கு இதற்கு விலக்கு கிட்டுமா?

மனம் : விலக்கு கிட்டாவிட்டாலும் விடை கிட்டலாம்!

¹மஜ்ஜிம நிகாயத்தின் மகாஸச்சக சூத்தம்.

^{2,3} அரிய பரியேசன சூத்தம்.

- சித்தா : விடையா எதற்கு விடை? பரந்த வெளியிலே எனக்கு விடை தரவில்லவன் யாவன்? அவனைத் தேடி எங்கு போவது?
- மனம் : விடை திறந்த வெளியில்தானிருக்கிறது. நாற்புறமும் கிளை விரிக்கும் சிந்தனைக்கும் திறந்த வெளியே ஏற்றது? இந்த இருண்ட கூடத்திலே...விளக்கேற்றினால்மட்டுமே ஒளிதரவில்ல இந்தக் கூடத்திலே... நெய்வற்றிவிட்டால் இருண்டு விடும் கூடத்திலே உனக்கு ஒளி எப்படிக்கிட்டும்?
- சித்தா : துறவை மேற்கொண்டு திறந்த வெளியில் சென்றால் பிணை, மூப்பு இறப்பினை நீத்துவிட முடியுமா... என்னால்?
- மனம் : முடியுமோ... முடியாதோ? அவற்றிற்கான பரிசாரத்தை நீ அடையமுடியும்.
- சித்தா : உனது இந்த முடிவால் எத்தனை பேர் துன்பமடைவார்கள் என்பதனை எண்ணிப் பார்த்தாயா?...
- மனம் : இல்லை! இந்த உனது துறவால் எத்தனையோ பேர் நலமடைய முடியும்.³ இந்தப் பிறப்பு, முதுமை, நோய் என்பவற்றால் நேரும் தீங்கைக்கண்டு பிறப்பற்றதும், முதுமையற்றதும் நோயற்றதுமான மிகவும் சிறந்த நிர்வாண நிலையைத் தேடிக்கண்டு பிடிக்கப்போகிறாய்.
- சித்தா : இல் வாழ்க்கைக்குப் பயந்து துறவை மேற் கொள்வதா?
- மனம் : நீ சாட்டும் குற்றச் சாட்டு தவறானது. வாழ்க்கையை பூரணமாக அறிவதற்காகவே நீ துறவறம் பூணவேண்டும்.... அதோ பார் முழுமதி... அதனது நிலவொளி உனக்கு நற்பாதை காட்டட்டும்... இதோ!... இந்த நிலவொளியின் இன்பத்தை அறியமாட்டாத அஞ்ஞான மகக்ள் தம்மை மறந்து அயர்ந்து தூங்குகிறார்கள்... துயிலெனும் இறப்பிலே மூழ்கி விட்ட நிலையே இதுவென்றால்... இறப்பு மகா கோரமாக அல்லவா இருக்கும்... நாளை இறப்பெனும் போர்வையில் உறங்கப்போகும் இவர்களை காப்பதும் உன் கடமை அன்றோ... (அப்போது மலர் மஞ்சத்தில் உறங்கிக் கொண்டிருக்கும் யசோதா ஏதோ கனவில் உளறுகிறாள். சித்தார்த்தன் அவளருகே செல்கிறான். அவள் உறக்கத்தில் புலம்புவது தெளிவாக கேட்கின்றது.)
- யசோ : (படுக்கையில் புரண்டபடி) காலம் வந்துவிட்டது; காலம் வந்துவிட்டது.
- சித்தா : (திடுக்கிட்டு) ஆமாம், காலம் வந்துவிட்டது. நான் புறப்படும் காலம் வந்துவிட்டது தான்...
[சிந்தனையுடன் நடைபோடுகிறான்]

ஆமாம்; இனியும் இங்கு தாமதிக்கக் கூடாது. தாமதித்தால் தந்தை விட்டு வைக்கமாட்டார். எப்படியும் இந்த இல்லறச் சகதிக்குள் புதைத்து அமிழ்த்தி விடுவார். பின்பு பகையரசர் களை அழிக்கப் புறப்பட்டே ஆகவேண்டும். உயிர் வதையைக் கண்டு அஞ்சும் நான் அதனையே இராஜதருமம் எனச் செயல் படுத்த நேரும்... குற்றவாளிகளைத் தண்டிக்க வேண்டி வரும் கழுவினேற்றவேண்டிவரும்... நானே ஒரு விதத்தில் கொலை யாழியாக வேண்டி வரும்.

(சிறிது தயங்கி)... நான் பிரிந்து சென்று விட்டால்... உலகின் இந்த நிலைமைக்குரிய காரணத்தை அறிந்து விடலாம் அல்லவா? அதனால் உலகின் ஒவ்வொருவரும் உன்னத நிலையை எய்த லாம் அல்லவா?... அப்போது உலகில் போரேது?... அழகக் காயு ஏது? துன்பம்...பிணிதான் ஏது?... அப்போது தர்மம் தானே அரசோச்சும்?... அன்புதானே அரசவணைக்கும்? அந்த நிலையைக் கண்டறிய வேண்டியவனாக நான் இருக்க முடியுமா?... எனக்கு முன் யாராவது இதனை அறிய முற் பட்டிருந்தால் எனக்கு இந்த நிலை ஏற்பட்டிருக்காது?..... ஆகவே நான் மக்களின் தலைவன் என்ற நிலையிலே... நாட்டு மக்களின் ஆன்ம பலத்தை உயர்நிலைப்படுத்த என வாழ்வுடன் நான் போராடியே தீரவேண்டும்..... வாழ்க்கையைப் பணயம் வைத்தே ஆன்மீகத்துறவு அமையவேண்டும்... [வாசற்புறம் நோக்கி நடக்கின்றார். யசோவின் முனகல் சப் தம் கேட்கின்றது. மீண்டும் திரும்பிப் பார்க்கிறான். அவள் பஞ்சணை அருகே வருகிறார்.]

ஆ!...உன்னை இறுதிமுறையாக கணவன் என்ற நிலையிலே பார்க்கிறேன். என் இன்ப துன்பங்களில் பங்கெடுக்கவந்த மாதர்குல மாணிக்கமே உன்னைப்பிரிந்து செல்கின்றேன். என் துறவால் உலகம் உயர் நிலையடைந்தால் அதில் உனக்கும் பங்குண்டல்லவா?... என் பிரிவு உனக்குத் துன்பமளிக்குமா னால் அதற்காக மன்னை மன்னித்துவிடு...

(ராகுலனை நோக்கி)

கண்ணா! இனி உனக்குத் தாயும் தந்தையும் உன் அன்னையே அவள் சொற்படி நடப்பாய் மகனே! (அவனுக்கு முத்தம் கொடுத்துவிட்டு வேகமாக வெளியேறுகிறார்.)

[குதிரையின் குளம்பொலிச் சப்தம் அரங்கில் எழ, பஞ்சணை யில் படுத்திருந்த யசோதா விரைவாக துடித்தெழுமின்றான்.]

யசோ: (பதறியபடி எழுந்து) பிரபு! பிரபு! எங்கேபோய் விட்டீர்கள்? (தோழிகள் ஓடிவருகின்றனர்)

- தோழி 1 : இளவரசி! என்ன பதட்டம்? ஏதாவது கெட்ட கனவு கண்டீர்களா ?
- யசோ : அடிகல்யாணி, என் பிரபுவைக் கண்டீர்களா ?
- தோழி 2 : யார் சித்தார்த்த இளவரசரையா? இங்குதானே படுத்திருந்தார்!
- யசோ : அப்படியானால் அவர் போய்விட்டாரா? நம்மைப் பிரிந்து... ஆ! ஐயோ நான் என்னடி செய்வேன்!
- தோழி 1 : என்னம்மா என்ன நடந்தது? எங்கு போய்விட்டார் இளவரசர்?
- யசோ : ஆமடி... ஆ!... நினைத்தது நடந்துவிட்டது... ஐயோ காலம் வென்றுவிட்டதே!... நாளை சுத்தோதன மகாராஜா வந்து கேட்டால் நான் என்னடி செய்வேன்... 'உன்னை நம்பி ஒப்படைத்த அருஞ்செல்வம் ஆணிமுத்து... குலவிளக்கு எங்கே என்று கேட்டால் நான் என்னடி சொல்வேன்?...'
- தோழி 1 : இளவரசி!... இளவரசி! என்னதான் சொல்லுகிறீர்கள். விளக்கமாகக் கூறுங்களேன் ?
- யசோ : (அழுதபடி) அவர் அதனைத் தேடிப்போய் விட்டாரடி!...
- தோழி 2 : புரியாத நிலையில் தேடிப் போய் விட்டாரா? எதைத் தேடிப் போய்விட்டார் ?
- யசோ : எதற்காக அவதரித்தாரோ அதனைத் தேடியே போய் விட்டார்? ஞானவொளியைத் தேடிப் போய்விட்டாரடி ?
- தோழி 2 : அவர் திரும்பி வர மாட்டாரா இளவரசி?
- யசோ : விரும்பினால் அவர் வரமாட்டார்... வந்தாலும் அவராக வரமாட்டார்... விராஜகனாகவே வருவாரடி! அதனை நான் எப்படித் தாங்குவேன்?...
- தோழி 2 : பரபரப்புடன் அம்மா மகாராஜா வந்து கொண்டிருக்கிறார் [சுத்தோதனன் விரைந்து வருகிறான்]
- சுத்தோ : (வந்தபடியே) அம்மா யசோ நான் கேள்விப்பட்டதெல்லாம் உண்மைதானா ?
- யசோ : (தலைகுனிந்தபடி எழுந்து) நம்மை அநாதையாக்கிவிட்டு அவர் ஞானச் செல்வத்தைத் தேடிப் போய் விட்டார் மகாராஜா!
- சுத்தோதனன் : (திக்பிரமையுடன்) ஆ! (பின்பு ஆறுதலாக) விதி வென்று விட்டது? நான்கட்டிய மாடமாளிகைகளையும் தாண்டி விதி புகுந்து விட்டது. சிங்காரத் தோட்டமான நம்வாழ்வை சிதைத்துவிட்டது. ஆம் சோதிடன் கூற்று... அசிதரின் கூற்று பலித்தே விட்டது!... உலகின் துன்பத்தின் நிழல் கூட பட

முடியாதவாறு வளர்த்த மகன் உலகின் துன்பத்திற்கு காரணம் தேடிப் போய்விட்டான்.. போயே போய்விட்டான்!

யசோ : மகாராஜா எப்படியாவது அவரை என்னிடம் மீண்டும் கொடுத்துவிடுங்கள் (அழுகிறாள்)

சுத்தோ : அழாதே அம்மா! அழாதே! யாரங்கே! இளவரசர் எங்கிருந்தாலும் அவரைத் தேடிக்கண்டுபிடித்து உடன் அழைத்து வாருங்கள்!..

[சேவகர்கள் வணங்கிப் போகின்றனர்]

திரை

காட்சி 5

[அநோமா நதிக்கரையில் புத்தர் சிந்தையை அடக்கி, நிஷ்டையில் ஆழ்ந்திருக்கின்றார். சுத்தோதனன், மாயாதேவி, யசோதா குரு முதலியவர்கள் பரிவாரங்களுடன் நிற்கின்றனர்]

சுத்தோ : மகவே!... மகவே!... இது என்ன கோலம்?

சித்தார் : நான் உங்கள் மகன் அல்ல இப்போது? விராஜகன்.

மாயா : (பதறி) எங்குரல் கேட்டால் அம்மா எனப் பாய்ந்து வரும் நீ இப்படிச் சொல்லலாமா?

சுத் : நீ ஏன் இப்படி வதைக்கின்றாய்? நான் உன் தந்தை என்பதனை அதற்குள்ளாகவா மறந்துவிட்டாய்?

சித்தர் : நீங்கள் இப்போது என் தந்தையல்ல! சாக்கியகுல வேந்தர். நான் ஒரு விராஜகன்...

சுத்தோ : (காதுகளைப் பொத்தியபடி) விராஜகன்! என் காது படவே இப்படிக் கூறுகிறாயா? நீ இப்படித் துறவு ஏற்கவா, துன்பத்தின் நிழல் கூட உன் மீது படாமல வளர்த்தேன்!... வேண்டாம் கண்ணே!.. அரண்மனைக்குத் திரும்பு! வா போகலாம்!..

மாயா : ஆமாம் கண்ணே! தந்தை சொல்வதைக் கேள்!

யசோ : பிரபு!.. தயவு செய்து அரண்மனைக்குத் திரும்புங்கள்..... அங்கு இராகுலன் உங்களை நிலைத்து ஓயாமல் அழுதவண்ணம் இருக்கிறான்.

சித்தர் : [சரிததபடி] எப்படியம்மா!. நான் அரண்மனை திரும்பமுடியும் பற்றி எரியும் வீட்டிலிருந்து தப்பி வந்தவன், மீண்டும் எரியும் வீட்டினுள்ளே செல்ல விரும்புவானா?..

சுத்தோ : நீ துறவை மேற்கொண்டாலும், எதற்காக காடுகளில் அலைய வேண்டும்?.. அங்கே ஒரு ஏகாந்தமான ஆசிரமத்தை அமைத்துக் கொண்டு தபம் செய்யலாமே!

மாயா: (விம்மியபடி) பஞ்சணையிலும், பட்டுடையிலும் விளங்கிய நீ இப்படி பரதேசியாகி... (கண்களைப் பொத்தியபடி) உன் கோலத்தை என்னால் பார்க்க முடியவில்லையேடா!... அழகார்ந்த உன் தலைமுடி.. மரகதமணி பதித்த தங்கப்பதக்கம் இவையில்லாமல் பார்க்க முடியவில்லையே என்னால்... இது வென்ன அலங்கோலம்...

சித்தா: இதற்காகத்தான் அன்னையே துறவு பூண்டேன். ஆடையைக் களைந்ததும் இந்த அலங்கோலமென்றால் உடல் என்னும் ஆடையைக் களைந்ததும் எத்தகைய அலங்கோலமாக இருக்குமென்றாவது எண்ணிப் பார்த்ததுண்டா தாங்கள்!...

மாயா: போதுமடா... இந்தப் பயங்கரமான வார்த்தைகள்... என் முன்னாலேயே என் காதுபடவா உன் மரணம் பற்றிப் பேசுறாய்?

சித்தா: இந்தப் பயங்கரத்தை போக்கத்தான் தாயே எனது இந்த புனித யாத்திரையைத் தொடங்கியுள்ளேன்.

சுந்தோ: ஒரு சத்திரியன் இளவயதிலே மேற்கொள்ளும் செயலால் இது! வேண்டாம் திரும்படா கண்ணா! உன் காலில் விழுந்து கேட்கிறேன்.

சித்தா: இதுவும் சத்திரியன் செயல்தான் தந்தையே! நமது மூதாதையர்கள் பலரும் துறவை மேற்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

யசோ: (துடிப்புடன்) அவர்கள் தனித்துத் தவம் செய்யப் போவில்லையே மனைவியையும் கூட்டிச் சென்றிருக்கிறார்களே!... நீங்கள் என்னையும் துணைக்கு அழைத்துச் செல்லுங்கள்.

சித்தா: யசோ! நீ நன்றாக கற்றறிந்தவள். என்னிலும் மேம்பட்டவள் இப்படி மற்றும் பேதையர்போல் பேசலாமா? நான் சத்திரியன்தான்! என் கடமை மக்களைக் காப்பதுதான். அதற்காகத்தான் இந்தத் துறவு. உலகைக் காப்பதற்குத்தான் இந்தத் துறவு. நான் என்முயற்சியில் வெற்றி பெற்றால் என் வழியை உலகம் பின்பற்றும். உலகமே எனக்குச் சொந்தமாகி விடும் அது உனக்கும் பெருமைதானே யசோ!

யசோ: கணவனின் செயலுக்கு துணை நிற்பது மனைவியின் செயலென்றால் நானும் உங்களுடன் வருதலே முறையாகும் பிரபு

சித்தா: (நகைத்து) துணை... நாளை என் சடலம் இருகாடு செல்லும் போது நீ துணைக்கு வரமுடியுமா?

யசோ: பிரபு! அப்படியானால் தாங்கள் என்னை நமது புதல்வனை எல்லாரையும் வெறுத்தே விட்டீர்களா

சித்தா : (சாந்தத்துடன்) இல்லை... இல்லை... உன்னை பட்டுமல்ல...
எந்தத் தாய்க்குலத்தையும் நான் வெறுக்கவில்லை. மாறாக
மிகவும் நேசிக்கின்றேன். நாட்டின் செல்வங்களான குழந்
தைகளையும் மிகமிக நேசிக்கிறேன். ஆகவே தான் அவர்
களை முதுமை, பிணி, இறப்பு என்பவற்றிலிருந்து காப்பதற்
காகவே இத் துறவை மேற்கொண்டேன்.

சுத் : அப்படியானால் என் விருப்பம் ஒன்றினை நிறைவேற்றி உன்
துறவை மேற்கொள் சித்தார்த்தா ?

சித்தார் : என்ன விருப்பம் ?

சுத்தோ : நீ மீண்டும் நாடு திரும்பி நீ மஞ்சண நீராட்டி மகுடம்
புனைந்து, வெண்பொற் குடையுடன் உன்னை ஒரு முறை—
ஒரே ஒரு முறை பார்க்க இடம் கொடு!

சித்தா : நல்ல பேச்சு இது!... மீண்டும் என்னை இல்லறச் சகதியில்
அகப்படுத்த சூழ்ச்சியா ?

சுத்தோ : சித்தார்த்தா (அழுகிறான்)

குரு : சித்தார்த்தா!... இதுவும் உலகில் வழக்கமே! நம் முன்னோர்
கள் பலரும் துறவறம் பூண்ட பின்பு, தங்கள் இல்லற
கடமைக்காக நாடு திரும்பியிருக்கின்றனர். ஆதலால் நீ
திரும்புவதும் தவறல்ல!...

சித்தா : குருவே தாங்கள் அறியாதது ஒன்றுமில்லை... என் உயிர் தீயில்
வெந்து கொண்டிருக்கும் போதுநான் எங்ஙனம் திரும்புவது...?

யசோ : இளவரசே! நீங்களில்லா நாடு எப்படி இருக்கும் என்று
எண்ணிப் பாருங்கள். நிலவில்லா வானமாகி நிற்கும்...
மலரில்லாச் சோலையாகி நிற்கும் நீரில்லா மீனாகி நிற்கும்...
மீட்ட விரலில்லா வீணையாகி நிற்கும்... வேண்டாம் இந்த
துயரம் திரும்புங்கள்!.

சித்தா : உண்மைதான் யசோ! வான் நிலவு சில நாட்களில் இல்லா
மலே போய் விடுகின்றது. சோலை மலர்கள் சில சமயம் முற்றாக
உதிர்ந்தும் விடுகின்றது. வீணையிலிருந்து அபஸ்வரமும் ஒலிக்
கின்றது.... இதனால்தான் ஏன்...? ஏன்...? என்று கேட்கின்
றேன். விடை கிடைக்கவில்லையே!

சுத்தோ : சித்தார்த்தா!... நீயில்லா விட்டால் எனைக்குப்பின் நாடு
என்னாவது?

சித்தா : யாரோ ஒருவர் வருவார்... ஏன் தந்தையே நானே பிறக்
காதிருந்தால் என்ன நடந்திருக்கும் என எண்ணிப்பாருங்கள்!

மாயா : மகனே!... நீயில்லாமல் நான் நாடு திரும்பேன்!

யசோ : பிரபூ!...

சுத்தோ : சித்தார்த்தா!...

—தொடரும்

கட்டுரை

அன்பர் சசிபாரதி பத்திரிகைத்தொழிலில் பழுத்த அனுபவம் பெற்றவர். முதலில் வீரகேசரியிலும் தற்போது ஈழநாட்டிலும் கடமையாற்றியவர் தமது அடக்கத்தின் காரணமாக குடத்தின் விளக்காக விளங்குகிறார். குழந்தை இலக்கியத்தில் அதிக அக்கறையும், ஆர்வமும், கொண்டவர். ஈழநாட்டில் 'சிறுவர் உலகம்' பகுதிக்குப் பொறுப்பானவர் இவரென்றால் வேறு சொல்லவேண்டியதோ? அவரின் இக் கட்டுரை நாம் ஆரம்பித்துள்ள 'அரும்பு' என்னும் மாணவர் பகுதிக்கு முன்னுரைபோல் அமைகிறது அல்லவா?

--செம்பியன்

குழந்தை

சசி பாரதி

இலக்கியம்

சிறுவர் இலக்கியம் பாட்டியிடம் புரண்டு, தாயிடம் தவழ்ந்து, பள்ளியில் நடக்கிறது. அதனை ஓடவைக்க வேண்டியவர்களும், தகுந்த போஷாக்கூட்டி செழிப்புற வளர்க்க வேண்டியவர்களும் எழுத்தாளர்களும் பத்திரிகைகளுமே.

பாட்டிமார் குழந்தைகளின் வளர்ச்சிக்குப் பெருந்தொண்டாற்றியுள்ளனர். என்ன காரணத்தினாலோ, இப்போதெல்லாம் அவர்தம் தொண்டு அருகியே வருகிறது.

தாயே குழந்தைகள் உள்ளத்தில் முக்கியஸ்தம் வகிப்பவள். பிறந்த மாத்திரத்தே அம்மா என அழுகின்றது குழந்தை. தன் இளமைப் பருவத்தில் பெரும் பகுதியை தாயிடமே செலவிடுவதால், சிறுவர்களுக்குப் பாட்டும் கதையும் சொல்லித்தரும் பணி அவளைச் சார்ந்திருக்கிறது.

அடுத்து, ஆசிரியரும் பள்ளிக் கூடமும் முக்கியத்துவம் பெறுபவராவர். என்னும் எழுத்தும் மட்டும் சிறுர்க்கு நல்வாழ்வு தரா. அவை ஜீவனோபாயத்துக்கு மட்டும் வழி காட்டுவனவாகவே இன்றுள்ள. எனினும் பள்ளிக் கூடத்தில் எல்லாநேரமும் ஆசிரியர் பாட்டும் கதையும் சொல்லிக் கொடுத்துக் கொண்டிருக்கலாமா? ஆனாலும் சிறுவர் இலக்கியத்துக்கும் அவர்க்கும் இருக்க வேண்டிய தொடர்பு கொஞ்சமல்ல.

எல்லாருக்குமே — அதாவது பாட்டிக்கும், தாய்க்கும், ஆசிரியனுக்கும்—குழந்தைகளுக்கு எடுத்துச் சொல்ல கதைகளும் பாட்டுகளும் வேண்டும். புதிய புதிய கோணத்தில் பிஞ்சு உள்ளங்களிலே தர்மத்தை நிலை நிறுத்த வல்ல புதிய புதிய பாட்டுகளும் கதைகளும் தேவை. இங்கே தான் எல்லாரிலும் மேலான ஒரு முக்கியத்துவத்தை எழுத்தா

என் பெறுகிறான். எல்லாவற்றுள்
 னும் முக்கிய இடத்தைப் பத்தி
 ரிகை வகிக்கிறது.

கோவில் பல கட்டிப் கும்
 பாபிஷேகம் செய்வித்தலும்,
 ஆசிரமம் ஏற்படுத்தி அனாதை
 களை இரட்சிப்பதும், அங்கவீனர்
 வாழ்வுக்குத்தொண்டாற்றுவதும்
 சத்திரங்கள் வைத்து ஏழைகள்
 வயிற்றைக் குளிர்வித்தலுமான
 தர்மங்களைப் போன்று குழந்
 தைகள் அறிவுக்கும் ரொழுது
 போக்குக்கும் ஏற்ற பணியைச்
 செய்வதும் தர்மமாகும்.

குழந்தைகளுக்கேற்ற இலக்
 கியம் அவர் தம் அறிவுக்கும்
 பொழுது போக்குக்கும் ஏற்ற
 துணையாகும்.

மற்றெல்லாசாதனங்களையும்
 விட, இலக்கியம் ஒன்றுக்கே மன
 தில் செம்மை ஏற்படுத்தும்சக்தி
 அதிகமுண்டு. எனினும்வளர்ந்
 தோர் உள்ளத்தில் அதன் சக்தி
 அவ்வளவாக வேலை செய்வதில்லை
 யெனலாம். இளம் உள்ளத்தில்
 இலக்கியம் தூறுப்படின அதன்
 பலன் மிகப் பெரிதாம். ஐந்தில்
 வளையாதது ஐம்பதில் வளையுமா
 என்பார்கள். ஆனாலும் ஏனோ
 வளர்ந்தோர்க்கு மட்டுமே
 இலக்கியம் படைக்க முனைகி
 றார்கள் எழுத்தாளர்கள்.

நம் நாட்டில் வெகு சிலரே
 இலக்கியம் படிக்கிறார்கள். அவர்
 களை நாம் பாராட்ட வேண்டும்;
 போற்ற வேண்டும். அவர்களோ
 சமுதாய—நாட்டு நலனில்
 அதிக அக்கறையுடையவர்கள்.
 இன்றைய சிறுவர்கள் தான்

நாளைய மனிதர்கள் என்பதை
 சரியாகப் புரிந்துள்ளார்கள்.

சிறுவர் இலக்கியத்தையும்
 படைப்பாளிகளையும் பல எழுத்
 தாளர்களும் மதிப்பதில்லை. சிறு
 வர் இலக்கியம் ஆக்குவதிலுள்ள
 சங்கடங்களை அறிந்திருந்தும், சிறு
 வர் இலக்கியத்தின் பயனை அறிந்
 திருந்தும். தம் நெஞ்சறிய அவர்
 கள் அப்படி நடந்து கொள்வது
 அருவருக்கத் தக்கது. அவர் தம்
 கையாலாகாத தன்மையினால்
 சிறுவர் இலக்கியமும் அதன்
 கர்த்தாவும் பழிக்கப்பட
 லாமா? மேலான ஒரு தர்மம்
 போற்றப்பட வேண்டும். பெரிய
 எழுத்தாளர் எனப்படுவோர்
 மனித குலத்துக்குத் தொண்டு
 செய்ய ஆசைப்பட்டால் தெய்
 வப்பூக்களாம் சிறுவர்க்கு இலக்
 கியம் படைக்கும் பாரிய நற்பணி
 யில் தாங்களும் இயன்றவரை
 முயலவேண்டும்.

சிறுவர் இலக்கியம் நம்நாட்
 டில் ஆரம்பநிலையிலே இருப்ப
 தற்கு இன்னொரு முக்கிய கார
 ணம், பத்திரிகைகள். மனிதன்
 பலவீனத்தை மிக அறிந்திருக்
 கும் பத்திரிகா தர்மத்தினின்
 றும் விலகி, பணம் திரட்டவே
 முயல்கின்றன. (இதில் ஓரிரு
 பத்திரிகைகள் விதிவிலக்ா
 னவை.) தரமான செய்திகளையும்
 தரமான படங்களையும் தரமான
 இலக்கியங்களையும் வெளியிடுவ
 தன் மூலம் பத்திரிகைகள் நிறைய
 உழைக்க முடியும். தவிர்த்து

அறமற்ற வழிகளில் பத்திரிகைகளை நிரப்புவதன் மூலம், பெரியவர்கள் மட்டுமன்றி, சிறுவர்களுமல்லவா கெட்டுவிட ஏதுவாகின்றது. இவ்வித பத்திரிகைச்சேவைகாலக்கிரமத்தில் எவ்விதம்மனித சமுதாயத்தை உருவாக்கமுடியும்?

குழந்தைகளுக்காகப் பத்திரிகைகள் நிறைய உழைக்கமுடியும். சில பத்திரிகைகள் மட்டும்வாரத்தில் ஒரு பக்கத்தையோ அரைப் பக்கத்தையோ குழந்தை இலக்கியத்துக்காக ஒதுக்கி வருகின்றன. அதிலும் ஒழுங்கிருக்காது. பத்திரிகைகள் சற்றே அதிகளவு பக்கங்களைச் சிறுவர்களுக்காக ஒதுக்கினால் என்ன? குழந்தை இலக்கியத்துக்கும் முக்கியத்தும் கொடுத்தாலென்ன? அவர்களுக்கெனச் சிலபக்கங்களை ஒதுக்கினால் நிச்சயம் லாபமுண்டு.

சமுதாய வளர்ச்சியில் ஆர்வமுள்ள சிலர் அவ்வப்போது சில பத்திரிகைகளைத் (கைமுதலின்றி) தொடங்கி நடத்தினர் எனினும் பொருளாதாரக் கஷ்டத்தினாலும், சமுதாய மத்தியி சிறுவர் இலக்கிய உணர்ச்சி தூண்டப்படாமையினாலும், குழந்தை இலக்கியம் படைப்பதில் ஆர்வமின்மையாலும் விளம்பரதாரர் அலட்சியத்தினாலும் அவை முனையிலேயே கருகிவிட நேர்கின்றன.

பெரிய பத்திரிகை ஸ்தாபனங்கள் (சில சிங்களத்தில்நடாத்துகின்றன) தமிழில் சிறுவர்களுக்கென்றே தனிப் பத்திரிகைகளை நடாத்தலாம். மற்றும் பத்திரி

கைகளைப் போலவே போட்டா போட்டியுடன் நடத்தலாம். பெரிய பத்திரிகை ஸ்தாபனங்களால் அல்லது பண பலமுள்ளவர்களால் மட்டுமே சிறுவர் பத்திரிகை நடாத்தமுடியும். அவர்களால் மட்டுமே நாட்டில் சிறுவர் இலக்கிய உணர்வு தூண்டமுடியும். அவர்களாலேயே சிறுவர் இலக்கியம் படைப்பவர்களைத் தோற்றுவிக்க முடியும். அவர்களினாலே சிறுவர் பத்திரிகைக்கு மிக முக்கிய அம்சமான கண்கவர் படங்களை வெளியிட முடியும். அவர்களைத்தான் விளம்பரதாரர் மதிப்பார்கள்.

பத்திரிகை தவிர்ந்த பிற அச்சகத்தாரும் குழந்தை இலக்கிய மூலம் சமுதாயத்துக்குத் தொண்டாற்றும் வாய்ப்புண்டு. சேவை நோக்குடனே அல்லது புகழ் கருதியோ தேவார பதிகங்களும் மற்றும் தலவரலாறுகளும் புத்தகமாய் அச்சடித்து இலவசமாக விநியோகிக்கும் அவர்கள் நல்ல எழுத்தாளர்களைக் கண்டுபிடித்து அவர்களை இலக்கியம் படைக்கச் செய்து, சிறுவர்க்கேற்ற சிறுசிறு புத்தகங்களையும் அச்சிட்டு இலவசமாக விநியோகிக்கலாம். இல்லையெனில் புத்தகச் செலவினை ஈடு செய்யும் அளவுக்குக் குறைந்த விலையிலேனும் அன்றி முற்றிலும் வியாபார அடிப்படையிலேனும் இதனைச் செய்தால் கூட, இது ஒரு பணியாகும்.

பாட்டிமாரையும், தாய்மாரையும், பள்ளிக்கூடங்களையும் ஆசிரியர்களையும், பத்திரிகைகளை

யும் எழுத்தாளர்களையும் ஊக்குவிக்க ஒரு இயக்கம் இருப்பது நல்லது. அவ்வப்போது சில சங்கங்கள் தோன்றி, சிறுவர் இலக்கிய சஞ்சிகைகள் நடாத்தின. ஏனைய இலக்கிய இதழ்களும் அவைகளுமறைந்துள்ளன. ஒன்று மறைந்தால் இன்னொன்று ஏந்தோற்றக்கூடாது? ஒன்று மட்டுமென்ன, ஒன்பதும் தோன்றலாம்.

இன்னொன்று வீட்டுக்காரன் வெளியே சென்ற சமயம் வீட்டிலே தீப்பற்றிவிட்டால், அவன் வந்து பார்க்குக் கொள்ளட்டும் என்று அயல்வீட்டுக்காரன் வாளா விருப்பது விவேகமாகுமா? சிறுவர் இலக்கிய விஷயத்தில் இப்போதைக்கு (எப்போதைக்கும் தான் இருக்கட்டுமே) 'பெரிய எழுத்தாளர்களும் அவர்தம் சங்கங்களும் சடுபட வேண்டும். யாழ் இலக்கிய வட்டம் மட்டும் சிறுவர் இலக்கியம் சம்பந்தமாக ஓரளவுக்கு ஊக்கம் காட்டுவதை எல்லாக் குழந்தைகளின் பெற்றோருமே பாராட்ட வேண்டும்.

தவிர, ஒரு பிரச்சனை. மிகச் சிறிய பிரச்சனை. குழந்தை இலக்கியம் என்பதா, சிறுவர் இலக்கியம் என்பதா என்பதே பிரச்சனைக்குரிய விஷயம். இப்பிரச்சனைவெகு அண்மையில் பிறந்தது தான். குறிப்பிட்ட வயதுக்குட்பட்ட ஒரு பராயத்தினர் குழந்தைகள் என்றும் இன்னொரு பராயத்தினரைச் சிறுவர்கள் என்றும் வழங்கினாலும் அவர்கள் எல்லாரையுமே சிறுவர் என்றால் என்ன, குழந்தைகள் என்றால் என்ன? பெற்றோரின் நிலையில் வயது ஒரு பிரச்சனையல்ல. அவர்க்கு பத்து வயதுப் பையனும் குழந்தை, ஐந்து வயதுப் பையனும் குழந்தையே. பொதுவான பார்வையில் எல்லாரையுமே சிறுவர் என்பதில் என்ன தவறுண்டு? எனவே, இப்பிரச்சனை இவ்வளவிலேயே நிற்பின், சிறுவர் இலக்கியமே குழந்தை இலக்கியம்; குழந்தை இலக்கியமே சிறுவர் இலக்கியமென்போம். ஆயினும் 'குழந்தை' எனும்போது ஒரு வித இன்பம் பிறக்கவில்லையா?



இவ்வாண்டின் இணையற்ற சிறுகதைத் தொகுதி என
அறிஞர்கள் பாராட்டும்
'செம்மீயன் செல்வனின்'

அமைதியின் இறகுகள்

எிற்பனையாகின்றது

விவேகி காரியாலயத்திற்கு அன்பர்கள் ரூ 3/- போஸ்டர் ஓடர்
அனுப்பிப் பெறலாம்.

தேய்பிறை

வ. அ. இராசரத்தினம்

முப்பத்தினுக்கு ஆண்டு அனுபவம், இந் கநேரத்தில் ஏதும் பேசாமல் இருப்பதுதான் 'கலக நாஸ்தி' என்று குருஸ் வாத்தியாருக்கு அறுவறுத்திற்று இரண்டு கைகையுந் தட்டினால் தானே சப்தம்! என்னதான் நடப்பினும், வீட்டிற்குள் நடக்கும் எதுவுமே வெளியே இரண்டாம் பேருக்குத் தெரியாமல் மறைப்பதற்கு மனித உணர்ச்சிகளையே கொண்டு பழக்கப்பட்டவர் வாத்தியார். இப்போதும் ஏதும் பேசாமற் தோட்டப்பக்கம் நடந்து, இரண்டு வருடங்கட்கு முன்னே தன் கையாலேவே நட்பு வெகு கவனத்தோடு வளர்க்கும் கோப்பிக் கன்றினடியிற் தன்படு வகை வளர்ந்திருக்கும் கோரைப்புற்களைக் கிழங்கோடு கல்லியெடுக்கும் முயற்சியிற் தன்னை மறந்து ஈடுபட்டார். உடல் என்னவோ வேலை செய்து கொண்டிருப்பினும் சிந்தனைக்குரங்கு தாவிக்கொண்டுதான் இருந்தது.

நான் என்ன குடித்தேனா? வெறித்தேனா? மாதா மாதம் எடுக்கும் சம்பளத்தை அவளிடந்தான் கொண்டு வந்து கொடுத்தேன். அவள்தான் முந்தானைத் தலைப்பிலே முடிந்து வைத்துக்கொண்டு அண்ணன், தம்பி, மாமன், மச்சான் என்று

எல்லாரதும் எல்லாக் காரியத்துக்கும் அவிழ்த்து அவிழ்த்துக் கொடுத்துக் கொண்டு எல்லாவற்றையும் தூர்த்தரித்தாள். இப்போ அண்ணனும் தம்பியும் இல்லாமற் தனிமரமாக நின்று கொண்டு சை! என்ன வாழ்க்கை? தூர்த்தையைக் கட்டிக்கொள்ள மாட்டேன் என்று எத்தனை தூரம் முட்டிக்கொண்டேன் அப்பாதான் பிடிவாதமாக நின்றார் 'உமிழ்ந்து துப்பினாலும் உற்றாரிலே துப்ப வேணுமாம்' இந் கப் பழமொழியைச் சொல்லிச் சொல்லியே என்னைத் தன் தங்கையின் மகளுக்குப் பிணைத்துவிட்டார்!

அப்போதிருந்த பிரெஞ்சுச் சாமியார் கூட என்பக்கம்தான் நியாயம் பேசினார். மூன்றாவது இரத்த உறவையே நமது மதம் அனுமதிக்காது என்று எவ்வளவே சொல்லிப் பார்த்தார் அப்பாவிடம். ஆனால் அப்பா ஒற்றைக் காலிலே நின்று டேற்றிராணியாரிடம் உத்தரவு வாங்கிவிட்டார்.

இப்போதும் ஊரில் இது தானே நடக்கிறது. அந்தோனியார் கோயிற் தெருப்படலைக்கும் பாடசாலைக் கேற்றுக்கும் இடையிற் கிடக்கும் ஒரு பெர்லாங் தூரத்திற்கும் அப்பால் உலகம் விரிந்து கிடக்கிறது என்றொரு

இங்கு எவனுக்குமே தெரியாது. இந்தக் குறுகிய வட்டத்துட் பிறந்தவர்கள் ஊர்க்கோடியிலுள்ள பாடசாலையிற் படிக்கிறார்கள். எஸ். எஸ். சி. சித்தியடைந்தால் வாத்தியார். தப்பித்தவறி ஓரிருவர் வெளியிற் போய்ப் படித்தாலும் அவனும் எஸ். எஸ். சி. இங்கிலீஷாடு முடித்துக்கொள்கிறான். மேலே அவன் படிப்பைத் தொடரவிட்டால், அம்மாணவன் ஊரைவிட்டே போய் விடுவானே என்று எல்லாருக்கும் உள்ளூர் ஒரு பயம். அந்தப்பயத்தில் அவனுக்கு இங்கேயே கல்யாணத்தை முடித்துவைத்துவிட்டால் எவனும் 'கிளாக்' என்ற அந்தஸ்துக்குமேலே எட்டியும் பார்ப்பதில்லை. எஸ். எஸ். சி. படித்துக் கொண்டிருக்கும் ஒவ்வொரு பையனையும் எதிர் பார்த்து அவனது மி நெருங்கிய உறவினன் ஒருத்தியிங்கே குந்திக் கொண்டிருக்கிறான். எனக்காக இவன் குந்திக்கொண்டிருந்ததைப்போல.

தன் 'குடிகாரத்தம்பி' யினுடைய மகன் தன் படிப்புக் குழப்பப்பட்ட ஆத்திரத்தில் பேசிய வார்த்தைகள் அவர் ஞாபகத்திற்கு வந்தன. ஜஸ்ரின் சொன்னான், "பெரியப்பா! நீங்களும் எல்லாரையும் போல ஊர் ஊர் என்று சாகிறீர்கள். இந்தக் குறுகலான எண்ணத்தினுற்றான்நாம் இங்கே தேய்ப்பிறையாகத் தேய்ந்து கொண்டிருக்கிறோம். நாம் முட்டிமோதித் தலையை உடைப்பதாயிருந்தாற் கூட இங்கே நம் கோயில் மதிலைத் தவிர வேறு போக்கிடமேயில்லையா?"

"பிறகு எங்கடா போறது?"

ஜஸ்ரின் மீண்டும் ஆக்கிரத்தோடு பேசினான். "பெரியப்பா! நம்மைச் சுற்றி இருக்கிற மற்றச் சமுதாயத்தைப் பாருங்க. அவர்கள் என்ன சாதியாக இருந்தாலும், -கரையானே - வெள்ளாளானே- திமிலானே- தட்டானானே- எவனாக இருந்தாலும் அவனுக்கு இங்கு மட்டுமல்ல, இலங்கை முழுவதுமே சாசிசனம் உருத்து என்று சொல்ல ஆட்கள் இருக்கிறார்கள். ஆனால் நமக்கு?"

"ஏண்டா நமக்கு ஒருத்தரு மில்லையாடா?"

"இல்லைத்தான் பெரியப்பா நீங்க எல்லாரும் தூத்துக்குடியிலிருந்தோ, மணப்பாட்டிலிருந்தோ வந்து குடியேறியதாகப் பெருமைப்பட்டிருக்கின்றீங்க. ஆனால் அவனுகள் ஒருத்தனுக்கும் இங்கே ஒருத்தரையும் தெரியாது. இந்தியாவை விடுங்க. இந்த நாட்டிலே, கொழும்புப்பட்டினத்திலே, மூட்டை தூக்கி கிளாக் வேலைபார்த்துக், கடைவைச்சிப் பொழைக்கிறானுகளே உங்க ஆக்கள்; அவனுகளையாவது உங்களுக்குத் தெரியுமா? நீர் கொழும்பில, சிலாபத்தில், மன்னூரில்குலத் தொழிலான மீன்பிடித் தொழிலைச் செய்து கொண்டு வாழ்றானுகளே நம்ம ஆக்கள். அவனுகளையாவது உங்களுக்குத் தெரியுமா?"

"ஏண்டா; கொழும்பில, ஜெம்பட்டா தெருவில் யாரையும் பாத்திற்றியாடா?,"

“சத்தியமா அப்படியில்லை பெரியப்பா! ஆனால் அப்படிப் பார்த்தாக்கூட நல்லதென்று தான் நினைக்கிறேன். அப்படியில்லாட்டி நீங்க ஊருக்குள்ளே சொந்தத்திலே யாரோ ஒருத்தியைப் பார்த்துக் கட்டிவச்சிருவீங்க. மோதிரம் மாத்தக்கூட வக்கில்லாம இருக்கும். ஆனால் பட்டாணிக்கிட்ட ஆயிரம் ரூபாக் கடனுக்குக் கூறைச் சேலைவாங்கி குடியிருக்கிற வளவை ஈடுவைத்துத் தாலிக்கொடி செய்து இன்னும் அர்த்தமில்லாத சடங்குகளிலும், வரட்டுக் கௌரவத்திலும் ஆயிரம் ஆயிரத்தைச் செலவழித்து, குடித்து வெறித்து, ஐயாயிரம் ரூபா கடனிலே, ஆளைச் சகதியிலே இறக்கிவிடுவீங்க. குடும்ப வாழ்க்கையைத் தொடங்குகிறவன் ஐயாயிரம்பத்தாயிரம் கடனோடுதான் வாழ் தொடங்கவேண்டியிருக்கும்”

திர்க்கதரிசியின் ஞானத்தோடும், அரசியல்வாதியின் ஆத்திதோம்புபெற்றுப்பெருகியவனின் பொறுப்புணர்ச்சியோடும் ஜஸ்டீஸ் பேசினான். அவன் பேசியது இன்னமும் அவர் காதுகளிற் தெளிவாகக் கேட்டுக்கொண்டேயிருக்கிறது.

“இதே கதைதான் எனக்கும் நடந்தது. ஞானத்தைக் கைப்பிடிக்கும்படி அப்பா ஒற்றைக்காலில் நின்றார். அம்மாவுக்கு விருப்பமில்லைத்தான். அவ குடியிருக்கிற காணிகூட ஈட்டிலே இருக்கே என்று அவ தலையிலடித்துக் கொண்டா. ஆயினும்

அப்பா விடவில்லை. நத்தார் கழிந்ததும் தடல்புடலாகக் சல்யாணத்தை நடத்தி வைத்தார். ஊரிலே பயிற்றப்பட்ட முதலாவது ஆசிரியர் என்ற அந்தஸ்தைக் காப்பாற்றிக் கொள்வதற்காகத் தன் சக்திக்கும் மீறியே கடன்பட்டார்.

எல்லா ஆர்ப்பாட்டங்களும் முடியப் பொங்கல்கழிந்து தன்னோடு மனைவியைப் பாடசாலைக்குக் கூட்டிக் கொண்டு செல்கையில் மூவாயிரம் ரூபாய்க் கடனும் தலையில் ஏறிக் குந்திக் கொண்டிருந்தது.

மூவாயிரம் ரூபாய்!

முப்பத்தைந்து ஆண்டுக்கு முன்னே அதன் பெறுமதி முப்பதாயிரம் ரூபாய். நாற்பது ரூபாயிச்சைச் சம்பளத்தில் அந்த மூவாயிரம் ரூபாய்க்கடனையும் வட்டியையும் அடைக்கப் பதினைந்து ஆண்டுகளாகத் தான் பட்டபாடு!

இந்தப் பதினைந்து ஆண்டுகளில் அம்பலவாணன் எவ்வளவோ தூரம் போய்விட்டான். அவனுக்கென்ன? அவன் தம்பலகாமத்து மனைவி பத்து ஏக்கர் நீர்ப்பாய்ச்சல் காணியையுந் தன்னோடு கொண்டுவந்தாள். அந்த நிரந்தர வருமானத்தோடு இளக்கந்தையிலே படிப்பித்தவன், அங்கு நிரந்தரமாகக் குடியிருந்து கொண்டு காட்டைவெட்டி இருபது ஏக்கர் தென்னந் தோட்டத்தையே உருவாக்கி விட்டான்!

நானுந்தான் அந்த ஊரில் மூன்று ஆண்டுகள் இருந்தேன். ஆனால் அங்கு நிரந்தரமாக எதையும் செய்ய முடிந்ததா? வேதக் காரன் ஞாயிற்றுக்கிழமையிலே கோயிலுக்குப் போக வேண்டும். கோயிலில்லாத ஊரிலே அவனார் காலுன்றி நிற்க முடியாது.

கோயில் கோயில் கோயில்!

ஞாயிற்றுக்கிழமைகள் மட்டுமா. வருடம் முன்னூற்றி அறுபத்தைந்து நாளும், யார் யாரோ புனிதர்கட்கும் அர்ச்சியஸ்டர்கட்கும், திருநாள்.

தைபிறந்ததும் வருடப் பிறப்பை அடுத்து மூன்று ராசாக்கள் திருநாள், நத்தாருக்குப்பட்ட கடனே தலைக்குமேலே வெள்ளமாகப் போய்க்கொண்டிருக்கையிற் செபஸ்தியார் திருநாள் வந்துவிடும். மாசி பிறந்ததும். காணிக்கை மாதா திருநாளன்று மெழுகுதிரிகளைக் கொழுத்திப் பிடித்துக்கொண்டு குடும்பத்துப் பிள்ளைகள் எல்லாரையுமே காணிக்கை கொடுக்காவிட்டாற் குடிமுழுதிப் போய்விடும் அவளுக்கு. எந்த இடத்திலிருந்தாலும் அன்றைக்கு ஊருக்கு வந்து விடவேண்டும்! பின்னர் பங்குனி மாதம் தபசு காலந்தொடங்கி விடும். தபசு காலத்தின் ஏழு வெள்ளிக்கிழமைகளிலும் கோயிலிலே சிலுவைப் பாதை சுற்றி விட்டால், பிறந்ததன் பயனே அற்றுப்போய்விடும் என்ற அசட்டுத்தனமான நம்பிக்கை அவளுக்கு. இத்தனைக்கும் ஈடு

கொடுத்துச் சிச்சிரை பிறந்த விட்டால் பாஸ்கத்திருநாள். விடுதலையில் ஊருக்கேவந்துவிடவேண்டும். பின்னர் வைகாசியில் தேவமாதாவின் வணக்கமாதம். ஆனியில் அந்தோனியார் திருநாள் ஆடிமாதம் மடியாத்திரை. இப்படி வருடத்தின் எந்த மாதத்திலும் எந்த ஊரிலும் நிம்மதியாகக் குடியிருக்க முடியாது. படிப்பிக்கச் சென்று குடியிருக்கும் இடத்தில் ஒருகாலும், ஊரிலே கோயிலடியிலே இன்றொருகாலுமாகத்தான் வாழ வேண்டும் வாழ்வா அது? இரண்டுபக்கமும் எரியும் மெழுகுதாயைப் போல எடுக்கிற சம்பளம் அங்குமிங்கும் அலைவதிலேயே அவசர அவசரமாகத்தீர்ந்துவிடுகிறது. இந்த லட்சணத்தில் 'நீயோ, ஜெபம் பண்ணும்போது உன் அறை வீட்டுக்குட் பிரவேசித்து, உன்கதவைப்பூட்டி, அந்தரங்கத்திலிருக்கிற உன்பிதாவை நோக்கி ஜெபம் பண்ணு. அப்பொழுது அந்தரங்கத்திற் பார்க்கிற உன்பிதா வெளியரங்கமாய் உனக்குப் பதிலளிப்பார்' என்ற சவிசேஷ வாக் கியத்திற் பூரண நம்பிக்கை வைத்து, ஒவ்வொருவனும் தன் வீட்டையே கோயிலாக்கிக்கொள்ளாதவரையில் வேதக்காரனுக்கு வாழ்வாவது மண்ணாவது!

அவர் எண்ணங்களை ஆமோதிப்பது போலக் கோயிலிலே திருந்தாதி மணி அடித்தது. கோரைப் புல்லை நிமிண்டிக் கொண்டிருந்த வாத்தியார் எழுந்து மீண்டும் கிணற்றடிக்கு வந்தார்.

தென்மேற்கே 'கச்சான்' மூலையில் வானம் இருண்டு கிடந்தது. செவ்வாலம் பிரபை குன்றிக் கறுத்து மேக மூட்டங்கள் அசுரவேகத்தில், சில்லென்ற குளிர் காற்றில் அள்ளுண்டு வானின் குறுக்காக ஓடுகையில், ஒருபட்டை தண்ணீரை இறைத்து மேல் காலைக் கழுவிக்கொள்ளும் முன்பே உலகம் இருண்டு கரும் போர்வையைப் போர்த்துக் கொண்டு முடங்கிற்று. மின் வெட்டின் ஒளிப் பாய்ச்சலில்வாத்தியார் வீட்டுக்கு வழி தெரிந்து கொண்டு நடந்தார்.

வீட்டுக்குள்ளே மனைவியும் பிள்ளைகளும் செபமாலை ஓதிக் கொண்டிருந்தார்கள். இன்றுள்ள மன நிலையில் குரூஸ் வாத்தியாராற் செபத்திற் கலந்துகொள்ள முடியவில்லை. மனத்தை ஒரு நிலைப்படுத்த முடிந்தாந்தானே செபமும் தபமும். அலைபாயும் மனத்தின் சேஷடைகளோடு, உதட்டினூற் கூட்டத்தோடு கூட்டமாகச் சப்தமிட்டுச் செபித்துத் தெய்வத்தை ஏமாற்ற வேண்டாம் என்று முடிபு செய்தவராக, அடுத்த அறையினூடே மெதுவாக நடந்து முன் விரூந்தைக்கு வந்து சேர்ந்தார்.

சாய்கதிரையிற் சரியவும் மனமாக இல்லை. செய்வதற்கு ஒன்றுந்தோன்றாத நிலையில், ஜஸ்ரினுக்குக் கடிதமாவது எழுதலாம் என்று எண்ணிக் கொண்டே, சுவரிலே முளையில் மாட்டப்

பட்டிருந்த சட்டைப் பையைத் துழாவினர்.

பேனை!

அவர் பாடசாலைக்குச் சென்று கொண்டிருக்கும் வரை பேனை ஒன்று இருக்கத்தான் செய்தது அவர் பையில். ஆனால் என்றைக்குப் பென்சனோடு வீட்டுக்கு வந்தாரோ, அன்றைக்கு அந்தப் பேனையும் போய்விட்டது "இனிமேல் அப்பாவுக்குப் பேனை என்னத்திற்கு? என்ற கேள்வியோடு பிள்ளைகள் நால்வருமே அதற்கு உரிமை கொண்டாடினார்கள். கடைசியாய்க் கடைக்குட்டி விக்ரர் அதை வலிந்து தன் சொந்தமாக்கிக் கொண்டான். இப்போது கடிதம் எழுத அவனிடந்தான் பேனை இரவலாக வாங்க வேண்டும்! ஆனால் இப்போது அதற்குச் சந்தர்ப்பமில்லை. அவன் தான் குடும்பத்தோடு சேர்ந்து செபமாலை சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறானே.

ஒன்றுச் செய்யத் தோன்றாத வாத்தியார், சட்டையை எடுத்து மாட்டிக் கொண்டு தன் வழுக்கைத்தலையின் இருகாதுகட்கும் மேலே அசைப்பிலும், பிடரியிலும், வெள்ளி இழைகளாய்ச் சடைத்திருந்த நரைமயிரைத் தன் இரு உள்ளங்கைகளாலும் பிள்ளைக்கி அழுத்தித் தடவித் தலை இழுத்ததாகக் கற்பனை செய்து கொண்ட சுய திருப்தியோடு தெருவில் இறங்கி நடந்தார். 'தங்கச்சி வீட்ட போன்ற பேப்பராவது படிக்கலாம்

என்று அவர் மனம் சொல்லிக்
கொண்டது.

வாத்தியார் எந்தப் பத்திரி
கையையுமே விரும்பிப் படிப்ப
தில்லைத்தான். பத்திரிகை படிக்க
காவிட்டால் உலகமே இருண்டு
விடும் என்று அவர் எண்ணிக்
கொள்வதுமில்லை. ஆயினும் பென்
ஷன் பெறுவதற்கு முன்னால்
சங்கைக்காக அவர் வீட்டிலும்
தமிழ்த்திணைசரி ஒன்று வந்து
கொண்டுதான் இருந்தது. பிள்ளை
கள் 'கலைவிமர்சனம்' என்ற சினி
மாப் பகுதியை இரசித்துப்
படித்தபின்னர், சாப்பிட்டு வெற்
றிலை போட்டுக்கொண்ட பிற
பாடு நேரமிருந்தால், சதிவழக்கு
களைப் போன்ற பெரிய வழக்கு
களைப் பொன்னம்பலம் போன்ற
புகழ் வாய்ந்த வழக்கறிஞர்கள்
வாசித்திருந்தால் அதை எடுத்த
துப் புரட்டுவார். அதற்கு மேற்
பத்திரிகையில் ஏதும் இருப்பதாக
அவர் எண்ணிக் கொள்வதே
யில்லை. அந்தத்திணையுமே பென்
சனாகி வந்த அடுத்த மாதமே
நிறுத்தப்பட்டாயிற்று. எனினும்
உலக விவகாரங்களைக் கேள்விச்
செவியானாவே தெரிந்து கொள்
ளக்கூடிய அகனமாச் செவி அவ
ருக்கு இருந்தது.

வெளியே இருண்டுகிடந்தது.
மழை வருவதற்கான அறிகுறி
கள் தோன்றின. தூரத்திலே
மின் வெட்டிக் கொண்டிருந்தது.
அந்த மின் வெட்டின் ஒளிக்கீற்றல்,
கன்னக் கனிந்த இருளை ஒளி
செய்யத் திராணியற்றதாக
இருப்பினும் ஆசிரியரின் பழக்
கப்பட்ட கால்கு இருள் ஒரு
பொருட்டாகத் தெரியவில்லை.
சர்வ சுதந்தரமாக, நிரந்தர ஒளி
யில் நடப்பவரைப் போல நடந்
தார்.

தெரு முனையில் ஒரு தேநீர்க்
கடை. பெற்றோமக்ஸ் விளக்கின்

ஒளி கடையின் உட்புறத்தை
மட்டுமல்ல, வெளியே தெருவி
லும் தன் ஒளியை உமிழ்ந்து தன்
எசமானுக்கு விசுவாசத்தோடு
விளம்பரஞ் செய்யும் புனித
சேவையிற் கர்மயோக சாதகஞ்
செய்து கொண்டிருந்தது.

விளக்கினொளியிற் தெருவோ
ரத்திற் சில இளைஞர்கள், சமு
தாயத்தின் வருங்காலத்தாண்கள்,
பெற்றோமக்ஸ்விளக்கிற்குப்போட்
டியாக வாயில்சிகரட் நெருப்பை
கனிய வைத்துக்கொண்டு நின்
றார்கள் இன்னமும் ஓரிரண்டு
நாட்களில் நடக்க இருக்க
கும் பாராளுமன்ற உபதேர்தல்
கள் பற்றி அவர்கள் தீவிரமாக
விவாதித்துக் கொண்டிருப்பது
அவர் செவிகளில் விழுந்தது.

இவர்கட்கு என்ன அரசியல்?
ஒவ்வொருவனுக்கும் தன் 'அரிசி
இயலை'ப் பார்க்கவே திராணி
யில்லை. எஸ். எஸ். சி. படிக்கை
யிலேயே எல்லாருக்கும் பட்டதா
ரிக்குப் படிக்கிறோம் என்ற பெரு
நினைப்பு. பாஸ் பண்ணிவிட்டு
என்ன செய்யப் போகிறோம்
என்ற கேள்விக்கு எவனுக்குமே
விடைதெரியாது. பாஸ் பண்ணி
விட்டால் உத்தியோகத்தைத்
தவிர வேறு எந்தத் தொழில்
செய்யவும் உடம்பு வேளையாது
தொழில் செய்வதையே அவமா
னம் என்று கருதுகிறார்கள்.
ஆனால் தெருவிலே திரியிறதிற்
கும், உழைப்பில்லாமற் சிகரட்
குடிப்பதற்கும் - ஏன் - தண்ணி
யடிப்பதற்கும் - வயோதீபத்
தாய் தந்தையரின் உழைப்பில்
வயிறு கழுவிக்கொள்வதற்கும்
எவனுமே வெட்கப்படுவதில்லை.
என்று எண்ணியவாறு தங்கை
வீட்டை அடைந்தார்.

(தொடரும்)

ஓஸ்வர் ரூவ்ஸ்ட்

ஏ.ரி. பொன்னுத்துரை. B.A.



மானவ உலகின் நன்மை கருதி இதவேளியிடப் படுகின்றது இன்று மாணவர்களின் ஆங்கில அறிவு மிகவும் குறைவு. அவர்களின் உபா. த வகுப்புகளில் ஒவ்வொருவரும் பாடமாக இடம் பெற்றுள்ளது ஆவர்களின் பாடநூற் கருக்க மொழிப்பெயர்ப்பே திது இதனைப் படித்துவிட்டு ஆங்கிலத்தில் தமது பாடநூலைப் படிக்கும் போது தெளிவும் ஊன்க்கமும் அதிகரிக்கும்ல்லவா ; —இதனை மாணவருக்கு ஏற்ற நடையில் வழங்குபவரே நியமன எழுத்தாளர் மட்டுமல்லாது கல்லூரி ஒன்றில் நன் டகலமாக உயர்வகுப்புகளுக்கு ஆங்கிலம் கற்பித்து வருபவருமாகும்.

1

அவன் ஒரு வேலைத்தலத்தில் பிறந்தான் இப்பவே பின்னையேர என்று உணர்வாடியது அவனது உயிர். ஆமாம். அது ஒரு மரணப் போராட்டம் தான். ஆனாலும் அவன் தப்பி விட்டான். பெற்ற குழந்தையின் முகத்தைப் பார்க்கத் துடியாய் துடிக்கிறான் அன்னை. அவளது கரங்களில் குழந்தையை வைக்கிறார் டாக்டர். வாரி அணைக்கிறான்; வாய்ச்சையோடு தன் வெள்ளிய இதழ்களால் அன்பு முத்தம் சொல்கிறான். அடுத்த கணம் அவளோர் பிணம்.

“உம்... கல்யாண காலத்தில் அணியப்படும் கணையாழியை இவள் கைவிரலில் காணும்” — இவை டாக்டரின் வாயில் இருந்து உதிர்ந்த வார்த்தைகள்.

இவன் ஒரு நாடோடிப் பெண்ணை?

இவள் ஒரு முறைதப்பிய பிறவியா?

—இந்த வினாக்கள் சிந்தையை கிளற அந்த இடத்தை விட்டு அகல்கிறார் டாக்டர்.

2

தாய்ப்பாலின் வளரும் ஒலிவர் ருவிஸ்டின் பத்துமாத வாழ்க்கை தேய்ந்து கரைகிறது. பெற்றாரைப் பறிகொடுத்த பச்சிளம் பாலகர்கள் முப்பதுபேர் வரை வளர்ந்து வரும் வேலைத் தலத்துக்குரிய ஒரு பகுதிதான் இவனுக்கும் தஞ்சம் அளிக்கிறது. உண்ண உணவும் உடுக்க உடையும் போதிய அளவு பெறமுடியாத பிள்ளைகள் திருமதி மான் (Mrs. Mann) என்ற மூழி அலங்காரியின் மேற்பார்வையில் ஓட்டி உலருகிறார்கள். ஏழைப்பிள்ளைகளின் வமோசனத்துக்காக அரசாங்கம் அளித்த நன்கொடையின் பெரும்பகுதியை ஏப்பம் விட்டு வந்தான். மெலிந்தும் வெளிறியும், வளர்ச்சி குன்றியும் வட்டி வதங்குகின்றன அந்தக் குழந்தைகள்.

ஒலிவரின் ஒன்பதாவது பிறந்த தினம் வந்தது திருமதி மானின் கரங்கள் அவன்மேல் பதம் பார்க்கின்றன. அவனையும் வேறு இருவரையும் ஓர் அறையில் அடைக்கிறார். "பசிக்குதம்மா" என்று அவன்முன் துணிந்து கூறியதுதான் அந்தப் பாலகர்கள் விட்ட பெருந்தவறு. பாவம்! அவர்கள் பட்டவேதனை அவ்வேலை வேலைத்தலத்து முக்கிய உத்தி

யோகஸ்தர் திரு. பம்பிள் (Mr. Bumble) அங்கே காலடியெடுத்து வைக்கிறார். ஒலிவர் ருவிஸ்டை வேலைத்தலத்துக்கு அழைத்துச் செல்வதே அவர் வந்ததன் நோக்கமாகும்.

வேலைத்தலத்தில் அவன் வாழ்க்கை வேதனை நிரம்பியதாகவே இருக்கிறது. அவர்களின் உணவுக்கு அவர்களே உழைக்க வேண்டுமென்ற நிர்ப்பந்தம். அங்கு வியர்வைசிந்தவேலைசெய்த குழந்தைகளுக்கு கொடுக்கப்பட்ட உணவோ தடிப்பு சிறிதும் அற்ற சூப்பாகும். குடியிறுக்கிழமைகளில் பாதிக்கக்கூடும் ஒரு வெங்காயமும் சாப்பிடும் பாக்கியத்தை அவர்கள் பெற்றிருந்தார்கள். கல்லினால் கட்டப்பட்ட அறை ஒன்றில்தான் இவர்களுக்கு உணவு பரிமாறப்பட்டது. அறையின் ஒரு அந்தத்தல் ஒரு பெரிய குண்டான்; இரு பெண்கள் உதவியுடன் ஒருவர் உணவைப் பரிமாறுவது வழக்கம். விருந்துத் தினங்களில் சூரண்டே கால்ராத்தல்நிறையுள்ள பாணும் அவர்களுக்கு அளிக்கப்பட்டன. கோப்பைகள் கழுவப்படவேண்டிய தேவை அங்கு இருக்கவில்லை; ஏனெனில் பிள்ளைகளின் கரண்டியே அந்த வேலையைச் செய்து விட்டன. பட்டினப் பேயின் கோரப்பிடயில் முக்குளிக்கிறார்கள் ஒலிவரும் அவன் நண்பர்களும். 'தினமும் இரண்டு கோப்பை சூப்பாவது எங்கு கிடைக்காதுவிட்டால், பக்கத்தே நித்திரை செய்யும் பையனை சாப்பிடவேண்டிய நிலைவரலாம்' என வளர்ந்தபையன் ஒருவன் கூறினான். இதை நூற்

றுக்கு நூறு வீதம் நம்பிய பிள்ளைகள் எல்லோரும் கூடினார்கள். தங்கள் குறைபாட்டை உணவுபங்கிடுபவருக்கு கூறும் பொறுப்பை ஒலிவரிடமே சுமத்தினார்கள்.

ஒரு நாள் மாலை வேலை உணவு பரிமாறப்படுகிறது. ஒலிவர் எழும்புகிரான் கோப்பையைக் கையில் ஏந்தியடி உணவு பரிமாறுபவரை அடைகிறான்.

“ஐயா! தயவுசெய்து எனக்கு இன்னும் கொஞ்சம் சூப் தரமுடியுமா தா?”

“என்ன கூறினாய்?” பயங்கரமே உருவான அந்த உணவு பரிமாறுபவர் வார்த்தைகள் இவை.

ஐயா! எனக்கு இன்னும் கொஞ்ச சூப் தேவை ஐயா”

உணவு பரிமாறுபவர் தன் கையிலுள்ள பெரிய கரண்டியினால் அவனது தலையில் அடிக் கிறார். அவனது கைகளை இறுசுப் பற்றியடி “மிஸ்டர் பம்பிள்” என்று கூக்குரல் இட்டான். விஷயத்தை ஊகித்துணர்ந்த பம்பிள், நிர்வாகக் கூட்டம் நடந்துகொண்டிருந்த அறைக்குள் சென்று தலைவருக்கு ஒலிவர் ரூவிஸ்டின் போக்கை முறையிடுகிறான். பீதி நிலவுகிறது. ஒவ்வொருவர் முகத்திலும் கோபம் கொப்பளிக்கிறது. அவர்களின் தீர்மானப்படி ஒரு அறிவித்தல் தொங்கவிடப்படுகிறது. இந்த வேலைத்தலத்தில் இருந்தும் ஒலிவர் ரூவிஸ்டை தமது வேலை பழகும் ஒருவரை கூட்டிச் செல்ல

விரும்புவருக்கு ஐந்துபவுண் இலாமாக வழங்கப்படும் என்பதுதான் அந்த அறிவித்தல்.

இந்த அறிவித்தலை தற்செயலாகக் கண்ட புகை போக்கிகள் சுத்தம் செய்யும் ஒருவனுக்கு ஒலிவரை தனக்குக் கீழ் வேலை பழகுபவரை அமர்த்தும் எண்ணம் உதிக்கிறது. அது முயற்சியாகத் தொழிற்படுகிறது. ஆனால்... ஒலிவர் ரூவிஸ்டின் அதிஷ்டம் அந்த இரும்பு இதயத்தனிடம் சிக்காமல் போக நேர்ந்தது.

ஒரு நாள் மிஸ்டர் பம்பிள் வேலைத்தலத்தை நோக்கி விரைகிறார். எலும்புந் தோலுமான உயர்ந்த, கறுத்தை, கோற் அணிந்ததிரு. சோபெறி (Mr. Sowerberry) என்பவர் திரு. பம்பிளைப் பார்த்து, ஒலிவரை தனக்குக் கீழ் வேலை பழகுபவராக அமர்த்த விரும்புவதாகக் கூறுகிறார், அவர் எண்ணம் நிறைவேறுகிறது. குறிப்பிட்ட தினத்தில் ஒலிவரைத் திரு. பம்பிள் சோபெறியிடம் அழைத்துச் செல்கிறார்.

“மிஸ்டர் சோபெறி! இதோ கையுடனே பையனைக் கொண்டுவந்திருக்கிறேன்”

“ஓ! இவரை அந்தப் பையன்?” மெழுகுவர்த்தியை தலைக்குமேலே தூக்கியபடி, ஒலிவர்மேல் ஒரு நோட்டம் விடுகிறான்.

“சிறிது தேரம் இப்படி வர முடியுமா?” தனது அன்புமனை

விக்கு குரல் கொடுக்கிறார். குறுகிய, டெல்லிய ஆனால் மூர்க்கமான திருமதி சோபெறி அங்கே வருகிறார்.

“முன்னர் கூறினேனே அந்தப் பையன்தான் இவன்”

‘இவன் மிகவும் சிறியவரையிருக்கிறானே.’

“பயப்படாதே. அவன் மிக விரைவில் வளர்ந்துவிடுவான்”

“என்ன? எங்களது சாப்பாட்டில் அவன் வளர்ந்துவிடுவான் என்று கூற எப்படி உங்களுக்குத் துணிவு ந்தது” — கோபம் கொப்பளிக்கப்பேசுகிறார். அவள் பக்கக் கதவொன்றைத் திறந்து சீழ் நோக்கிச் செல்லும் படிகளில் ஒலிவரைத் தள்ளுகிறார். அடுக்களையாக இருக்கும் இருண் அறையில் தள்ளப்பட்ட ஒலிவர் அங்கே ஒரு உருக்குலைந்த நங்கையும் இருப்பதைப் பார்க்கிறார்.

“சாளெற்! நாய்களுக்கென வைக்கப்பட்டிருக்கும் ஒளிர்ந்த

இறைச்சித் துண்டுகளில் சில வற்றை இவனுக்குக் கொடு”

இறைச்சி என்ற சொற்களைக் கேட்டதும் ஒலிவருக்கு ஒரே ஆனந்தம்தான். அவன்கண்கள் பிரகாசித்தன. கரடுமுரடான துண்டுகள் அவனுக்கு கொடுக்கப்பட்டன. அவன் உண்ணும் போது அவனிடமிருந்த ஆவல் அப்பப்பா! வர்ணிக்க வார்த்தைகளே இல்லை. சாப்பிடும் வரை ஆத்திரத்துடன் இருந்த திருமதி சோபெறி அவளை வேறு அறைக்கு அழைத்துச் செல்கிறார்.

“நீ படுக்கவேண்டிய இடம் அந்த மேசைக்கு கீழேதான். சவப் பெட்டிகள் இங்கே இருந்தாலும் உனக்கு இப்போ. என்ன வந்து விடப் போகிறது இந்த இடம் தான் உனக்காக இருக்கிறது. வீரும்பினால் என்ன வீரும்பாது விட்டால் என்ன இதில் தான் நீ நித்திரை செய்ய வேண்டும். தனது எசமானியின் கட்டளைக்குப் பணிகிறான் ஒலிவர். (தொடரும்)



அடுத்த இதழில்

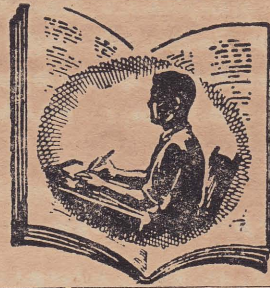
ஜேம்ஸ் ஜொய்லின்

‘இறந்தவன்’

எனும் உன்னத கதையை தமிழில் அழகாகத் தருகிறார் ஆங்கிலப் பேராசியர்.

சீ. ஸ்ரீநிவாசன் M. A.

நம் நோக்கு



கொழும்புப் பெண்.

ஆசிரியர் : பொ. சண்முகநாதன் : கலைச்செல்வி வெளியீடு : விலை : ரூ 1.50

நகைச்சுவை இலக்கியம் தமிழிற்குப் புதிதன்று. பழம் பெரும் புலவர்கள் பாடிய நிந்தாஸ்துதிப் பாடல்களும், சிலேடை வெண்பாக்களும் நகைச்சுவையைத் தருவன ஆனால், நாடக இலக்கியத்தைப்போல் நகைச்சுவை இலக்கியம் தமிழில் வளரவில்லை. இதனால்-

தமிழர்கள் மார்க்ட்வைனையும் ஜெரோம் கே. ஜெரோமையும் தஞ்சைப் புகவேண்டியவர்கள் ஆகிவிட்டனர். தமிழில் இக்குறையை உணர்ந்த கல்கி, எஸ். வி. வி, சாவி, நாடோடி, தமிழலன்போன்றார் இத்துறையை வளர்க்க முயன்றனர். ஆனால்-

ஈழத்திலோ, பாக்கியநாயகம் என்ற பெயர் காணப்பட்டது. தற்போது குறைவாக எழுதுகிறார். இக்குறையைப் போக்க முனைந்த ஆற்றலுள்ள இளைஞர்கள்தான் பொ. சண்முகநாதன்.

வாழைப்பழத்தில் சறுக்கி விழுவதைப்பார்த்து நகைத்தாலும் அது நகைச்சுவையாகிவிடாது.

மனிதகுல சமுதாயத்திலே மரபு சம்பிரதாயம் என்ற நிலையிலோ, அறியாமை என்னும் நிலையிலோ மனிதர்கள் செய்யும் பல கருமங்கள் நகைப்பிற்கிடமாகக் காணப்படுகின்றன. அதனை நேரடியாகச் சுட்டிக்காட்டாவிட்டால் வந்தது அனர்த்தம். அதனையே, அவர்களையே படித்துச் சிரிக்க வைத்து விடுவதுதான் நகைச்சுவை இலக்கியத்தின் பெருமை.

தனக்குப் பிடிக்காதவர்களை நையாண்டிபண்ணி எழுதுவதுதான் நகைச்சுவை எனச் சிலர் எண்ணி மருளுகின்றனர். இது தவறு. மனிதகுல நேசிப்பில் பிறக்கும் சுட்டுதலினால்தான் இது மலரும்.

பொ. சண்முகநாதனின் 'கொழும்புப் பெண்' பல சிறந்த 'நகைச்சுவைக் சுட்டுரைகளைக் கொண்டுள்ளது. இவரது சுட்டுரைகள் பலவும் உரைநடைச் சித்திரங்களாகவே அமைந்துள்ளன. இதனால் பல வகைப்பட்ட மனிதர்களைச் சந்தித்து உரையாடிய மன நிறைவு ஏற்படுகின்றது.

கொழும்புப்பெண், கொழும்புப் பெண்-வேண்டாம் - அஞ்சல் செல்வனுடன் பேட்டி போன்றன படிக்கச் சுவையையும், சிந்தனை

யையும் தருகின்றன. அழகான பதிப்பு. விலை மிகச் சொற்பம். இந்தியப் பத்திரிகைகளை மட்டும் படிப்பவர்கள் கூட வாங்கிப் படிக்கலாம்.

வரப்பெற்றோம்.

இளம்பிறை - விலை 30 சதம் - கதை, கட்டுரை, கவிதைகள்.

கதை, கட்டுரை, கவிதைகள் நிறையப்பெற்ற ஜனவரி இதழ் கிடைக்கப் பெற்றோம். புதிய எழுத்தாளர்களாயினும் சிறு

கதைகள் நல்ல மன நிறைவை அளிக்கின்றன. முஸ்லீம்களின் இலட்சிய ஏடாக வந்துள்ளது.

தமிழ்நாடு

பொங்கல் மலர் - விலை 30 சதம்

முவர்ண அட்டையுடன் தமிழ்நாட்டு நாவலர் நெடுஞ்செழியன், மட்டுநகர் எம்.பி. இராஜதுரை போன்றோரின் பயனுள்ள கட்டுரைகளுடன் ரசு, மட்டுவிலான், கல்முனை ராஜி

போன்றோரின் கதைகளும் வெளியாகியுள்ளன. எல்லா விடயங்களும் தி. மு. கழகத்தினரின் சிந்தனைகளுடன் நெருங்கி உறவாடுகின்றன. தி. மு. க. பிரியர்களுக்கு ஒரு வரப்பிரசாதம்.

தொழில்

நம்நாட்டின் கைத்தொழில் விருத்தியை ஓங்கச் செய்யவும், மக்களின் தொழில் உணர்வை அதிகரிக்கச் செய்யவும், தொழில் மலர்ந்திருக்கின்றது.

பல்வகைத் தொழில்களைப்பற்றிய விபரங்களடங்கியுள்ளன. வரவேற்க வேண்டிய பத்திரிகை. சிறிது கவனமெடுத்தால் பயன் நிறைந்த பத்திரிகையாக மாறும்



சூரியன் அரக்கைக் கண்டால் உருக்குகிறது; சேற்றைக் கண்டால் இறுக்குகிறது. இதையேபோல தங்கள் உயர்ந்தோரின் உள்ளத்தை மலரச்செய்கிறது. அற்பரின் உள்ளத்தை இறுக்கச்செய்கிறது.

-ரிவெராய்

அவர் பதில் சொல்வார்

மட்டுவிலான்

அதோ யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வருகின்ற பஸ் வண்டி ஒன்றிலிருந்து இறங்கி வருகிறாரே ஒரு வயோதிகர்; அவரைச் சற்றுக் கவனிப்போம். கையிலே ஒரு மருந்துப் போத்தல். ஓகோ! ஆஸ்பத்திரியிலிருந்து வருகிறார் போலும். எப்பொழுதும் அவரது வாயிலே புன்சிரிப்புத் தவறாமல். இன்றென்னவோ சோகம்கப்பிய நிலையிலே காணப்படுகிறாரே.

ஏதோ ஆவேசத்தால் உந்தப்பட்டவர் போல, தனது வயதுக்கு மீறிய வேகத்தில் அவர் நடக்கிறார். அவருக்கு அறிமுகமான ஒவ்வொரு முகத்தைக் காணும்போதும் அவர் சற்றுத் தரிக்கிறார். யாரேனும் அவரோடு பேசமாட்டார்களா என்ற நப்பாசை அவர் முகத்திலே தென்படுகிறது.

சரி, சரி; அவரது மனத்தை என்னவோ அரித்துக்கொண்டிருக்கிறது. தனது கவலைகளை எல்லாம் கொட்டித் தீர்ப்பதற்கு யாராவது ஒரு பிரகிருதி அகப்படமாட்டானா என்று அவரது கண்கள் வலைவீசுகின்றன. மனம் அவாவுகின்றது. அவர் நடக்கி

றார். நாமும் அவர் பின்னாலேயே செல்வோம். என்ன நடக்கப்போகிறது என்று பார்த்து விடலாம்.

“என்ன சுப்பப்பா பெரியா சுப்பத்திரியாலை வாறியளோ?” சங்கக்கடையிலிருந்து அரிசி வாங்கிக்கொண்டு வருகிற மீனாட்சி கேட்கிறாள்.

“ஓம் மோனை. அது கிடக்கட்டும். இஞ்சைபார் உனக்கு என்னை நல்லாத் தெரியுந்தானே. நான் ஏதும் வல்லடி வழக்குக்குப் போறானே?”

“இதென்ன அப்பு புது நணயமாய்க் கேக்கிறியள். உங்களை எனக்கென்ன தெரியாதே. அது சரி என்ன நடந்தது?” மீனாட்சி ஆவலோடு விசாரிக்கிறாள்.

சுப்பப்பாவுக்குத் திடீரென ஆவேசம் வந்துவிடுகிறது.

“அவங்கள் என்னை யாரெண்டு நினைச்சாங்கள். இண்டைக்கும் வயது அறுபது அறுபத்தைஞ்சு ஆச்சுது. ஒருத்தன்ரை வெள்ளைச் செல்லிக்கு ஆசைப்பட்டிருப்பனே? வீதியென்றும் பார்க்காது இரைகிறார் சுப்பப்பா. அவர் குரல் நடுங்குகிறது. அவர் குரல் நடுங்குவதென்ன மீனாட்சி

சியே நடுங்கிவிட்டாளே. அவளது மெல்லுடல் படபடக்கிறது. பாவம் அவள் ஓர் இளம் பெண்பயந்துபோன மீனாட்சி நகரத்தொடங்குகிறாள்.

“என்ன மோனை போப்போறியே?”

“ஓம் அப்பு; உலைவைச்சிட்டுவந்தனாள். போய் அரிசி போடேணும்” சொன்னது பாதி சொல்லாதது பாதியாக அவள் ஓடுகிறாள்.

“பிள்ளை எடி மீனாட்சி” அவர்கத்துகிறார். அவள் ஏன் அதைக்காதிலே போட்டுக் கொள்கிறாள்

ஏமாற்றத்தாற் றுவண்டசுப்பப்பா இன்னுட வேகமாக நடக்கிறார்.

அவர் எதிரே நாவிதன் வருகிறான்.

“நான் படிக்கேல்லைத்தான் அதுக்காக என்னை எல்லாரும் வெருட்டப் பாக்கிறாங்கள். மனிசனாப் புறந்தவங்கள் இப்பிடியும் செய்யலாமே? சுய நினைவின்றி நாவிதனைப்பார்த்து அவர் இரைகிறார். முதலும் முடிவுமற்ற இவ்வார்த்தைகளைக் கேட்கிற அவனுக்கு ஒன்றுமே புரியவில்லை.

ஏதும் கனடகன்படித்து பழக்கமிருந்தாலாவது ஏதோ பெரிய ‘சஸ்பென்ஸ்’ இருக்கிறதென்று அவன் காதைத் தீட்டிக்கொண்டு நின்றுருப்பான். அவனுக்கு ஒன்றுமே புரியவில்லை என்பது சுப்பப்பாவுக்குத் தெரிய நியாய

மில்லை. தெரியக்கூடிய நிலையிலாவார் நிற்கிறார்

அவன் தப்புக் கணக்குப் போட்டுவிடுகிறான்.

‘நான் எப்படியும் வெட்டிவிடுகிறன். பிள்ளைக்குச் சுகமில்லை அதுதான்... தலையைச்சொறிந்து கொண்டு நிற்கிற அவனது குரல் சனஸ்வரத்தால் ஒலிக்கிறது. அவன் மேலும் நிற்காது ஓடுகிறான்.

‘இஞ்சாய் சின்னன் நீ தலைமயிர் வெட்டாட்டிக் கிடக்கட்டும். உண்ணா இதைக் கேட்டிட்டுப் போ’ சுப்பப்பா கூவுகிறார்.

அவன் ஏன் நிற்கிறான்.

நடக்கிறார் சுப்பப்பா; தொடர்ந்துநடக்கிறார்; விரைந்து நடக்கிறார்.

நாமும் அவரைப் பின் தொடர்வோம்.

அவருக்குப் பின்னால் ஒரு சிறுவன் ஓடிவருகிறான். அவரைக் கடந்து அவன் போகிற சமயத்தில் அவர் அவனைத் தடுக்கிறார். அவனுக்குப் பத்து அல்லது பன்னிரண்டு வயதிற்குக்கவாம். நல்ல களையான முகம்.

‘தம்பி இந்தப்பேப்பர் என்ன விலை?’ தன்னுடைய கையிலே வைத்திருந்த ஒரு புதினப் பத்திரிகையைக் காட்டி அவர் கேட்கிறார்.

‘பதினைஞ்சு சதம் தாத்தா’ ‘இலை இருபத்தைஞ்சு சதம் மாம் இண்டைக்கு ஏதோ போயா’ நாளோ ‘பாயா’ நாளோ என்னவோவாம்’

‘ஓ! ஓ!! இன் டைக் குப்
‘போயா’ வெல்லே. இருபத்
தைஞ்சு சதந்தான் தாத்தா’

சிறுவனின் கண்கள் வியப்
பால் விரிகின்றன. கிழவர் அழு
வது அவனுக்கு வினோதமாக
விருக்கின்றது. பயமாகவுமிருக்
கிறது. அவன் ஓட்டம் எடுக்கி
றான்.

“எனக்கதைத் தெரியுமே?
எனக்கென்ன படிப்புத் தெரி
யுமே? நான் சந்தைக்குப் போற
வேளையிலே தம்பி பேப்பர்
வாங்கி வரச் சொன்னால் பதி
னைஞ்சு சதம் குடுத்துத்தானே
வாங்கிறானே... வசவுக்கை இருந்
தவங்கள் நாக்கிலை நரம்பில்லா
மல் என்னவெல்லாம் பேசிப்
போட்டாங்கள். நான் கள்ளனும்
சாகிற வயசிலேகூட எனக்குக்
காசாசை விடேல்லை யாம்.
ஏமாத்திற புத்தி பாகவில்லை
யாம். நான் புழுத்துத்தான் சா
வனும்.” சுப்பப்பாவின குரல்
தழுதழுக்கின்றது. அவர் அழுதே
விடுகிறார்.

கிழவர் தள்ளாடித் தள்ளாடி
நடக்கிறார். எதிரே கள்ளு முட்டி
யோடு செல்லன் வருகிறான்.

‘நாம் என்ன ஆசுபத்திரி
யாலே வருகுது போலே’ செல்
லன் ஒதுங்கி நின்று கேட்கிறான்.

கிழவர் கிடைத்த வாய்ப்பை
நழுவ விடுவாரா? ‘இஞ்சாய்
செல்லன் இண்டைக்கு எனக்கு
நடந்ததைக் கேட்கப் போறியே’
என்று தொடங்கினார் அவர்.

ஆனால் சற்று முன் பட்ட
அவமானத்தைத் தாங்க முடி
யாது வெதும்புகிற அவரது
உள்ளம் அவரை நிதானமாகப்
பேச விட மறுக்கிறது. அவர்
ஆவேசமடைகிறார். வெறி
கொண்ட அவரது வாயிலிருந்து
வில்லுமிழ் சரங்களாக வார்த்த
தைகள் புறப்படுகின்றன. எழுத்
திலே வழக்க முடியாத வார்த்த
தைகளால் அவர் திட்டுகிறார்.

‘... பேப்பர் விக்கிற கிழவன்
ஓடிவந்து விழுந்தது உண்மை
தான். வசு வெளிக்கிட்டிட்டுது.
நான் என்ன செய்யிறது. எனக்
கும் பாவமாகத்தான் கிடந்தது.
நான் என்ன தெரிஞ்சு கொண்டு
வேணுமெண்டு காசைக் குறைச்
சுக் குடுத்தனே. பேப்பர் பயி
னைஞ்சு சதமெண்டு நினைச்சுப்
பயினைஞ்சு சதத்தைக் குடுத்தன்.
அப்பவும் கிளவன் சொன்னவு
டனை நான் காசெடுக்கத்தானே
பாத்தனே. நான் நடுங்கி நடுங்கி
எடுக்கிறதுக்கிடையிலே வசு
வெளிக்கிட்டிட்டுது. நாசமறுப்
பாஸ்கள் என்னைப் பேசின
பேச்சு...’

கள்ளுக் குடித்துவிட்டு வெறி
யாபடுவர்களைச் செல்லன் கண்
டிருக்கிறான். ஆனால் இங்கோ
கள்ளன் மணமே சுப்பப்பாவுக்கு
வெறியூட்டி விட்டதோ என்று
அவனுக்கு ஒருசந்தேகம் அத்தோடு
வாடிக்கைக்காரர்கள் காத்து நிற்
பார்கள் என்ற அவசரம்-துடிப்பு

‘நாம் என்னத்துக்கு யோசிக்
குது ஆரும் சேட்டை விட்டால்
என்னட்டைச் சொல்ல. நான்
ஒரு கை பாக்கிறன். அப்ப நான்
வரட்டே. ஒரு அவசர அலுவல்’
செல்லனும் நழுவி விடுகிறான்.

ஈ! ஒருத்தனும் நிக்கிற
னில்லையே சுப்பப்பா முணு
முணுக்கிறார்.

அவருடைய துன்பங்களை மன உள்ச்சலையெல்லாம் யாரிடமாவது சொல்லிக் தீர்க்காவிட்டால் வர் மனது ஆறுதலடையாது.

அவர் ஒருகணம் திகைத்து நிற்கிறார். ஒருகணந்தான் இதோ அவரது கால்கள் மண்டிய இரங்குகின்றன. அவரது நடையிலே ஓர் அசாதாரண அமைதி தெரிகிறது.

யாரோ ஒரு பொறுமையான பெரிய மனிதரைச் சந்தித்துத் தனது துன்பங்களைச் சொல்லப்போகிறார் போலும். அந்த அவர் யாரோ மிகப்பெரிய மனிதராயிருக்கவேண்டும் என்பதற் சந்திதகமில்லை, சுப்பப்பாவின நடையே அதைச் சொல்கிறதே.

நமக்கென்ன; எமது வேலை அவரைப் பின் தொடர்வது தானே.

அவர் பிள்ளையார் கோவிலை நாடிச்செல்கிறார்; மனச்சுமையை இறக்க ஏற்ற இடந்தான். உள்ளே நுழைந்ததும் நுழையாததுமாக மருந்துப் போத்தலை ஒரு புறம் வைத்துவிட்டு நெடுஞ்சாண் கிடையாக விழுகிறார். பத்திரிகையொன்று அவர் கையிலிருந்து பறந்து விரிந்து அப்பாறகிடக்கிறது.

அவரது வாய் தனக்குரிய தொழில்களுள் ஒன்றைச் செவ்வனே செய்கிறது.

'அப்பனே! பிள்ளையாரே! நீதான் இதைக் கேக்க வேணும் உனக்குத்தான் எல்லாம் தெரியுமே நான் என்ன சொல்லிறது. தம்பிக்குப் பேப்பர் ஒண்டு வாங்கிக் கொண்டு போவம் எண்டு நினைச்சதாலை வந்த வில்லங்கம் நான் காசு குடுக்கிறதுக்கிடையிலே வச வெளிகிட்டுது. பேப்பர் விக்கிற கிழவன் ஓடியந்து விளுந்துபோச்சு'

'வசவிலை எனக்குப் பக்கத்திலே இருந்தவன், முன்னுக்கு இருந்தவன், பின்னுக்கு இருந்தவன், அங்காலை இஞ்சாலை இருந்தவங்கள் எல்லாரும என்னைப் பேசு பேசெண்டு பேசிப்போட்டாங்கள்'

'நான் வேணுமெண்டுதான் செய்தநாளும். கிழண்டிப் போனாலும் காசாயையும் எமாத்திற புத்தியும் விடேல்லையாம் கட்டையிலே போற காலத்திலே எனக்கேன் இந்தக் குணமாம். நான் நாசமாப் போவனும்.'

'கடவுளே நீ சொல்லு. நான் வேணுமெண்டு செய்தானே, நான் வஞ்சகனே'

'சொல்லு நீதான் சொல்ல வேணும்'

'நான் கள்ளனே?'

'கள்ளனே?'

'கள்ளனே... ஓ... ஓ... ஓ...'

நாம் இனியும் வேடிக்கை பார்க்கலாமா? அவரது உண்மையான உள்ளத்திலிருந்து புறப்பட்ட சத்தியமான வார்த்தைகளைக் கேட்க எமது செவிவருக்கு என்ன தகுதியுண்டு? நாம் போய் விடுவோம்.

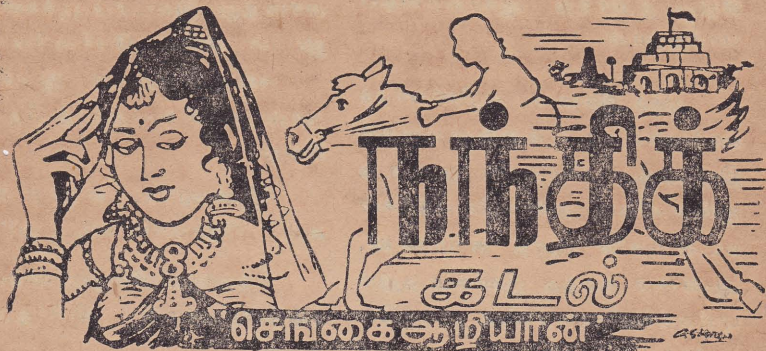
எமக்கும் சுப்பப்பாவுக்கு மிடையே உள்ள தூரம் அதிகரிக்க அதிகரிக்க அவரின் குரல் தேய்ந்து தேய்ந்து போகிறது இதோ மறைந்தும் விட்டது.

ஆனால்?—

அந்தச் சத்தியத்தின் குரல் இறைவனின் காதுகளில் ஒலிக்கும்.

அவர் கிழவருக்குப் பதில் சொல்வார்.





கடலின் குமுறல்

மரர்கழி மாதத்துக் குளிர் தேயா நள்ளிரவு. பெண்ணைத் துறை அமைதியின் மடியில் ஆழ்ந்துகிடந்தது மரர்கழி மாதத் திற்கேயுரிய குளிரோடு, கடற்காற்றின் கரை தழுவும் வெறியும் இணைந்து உயிரின் ஒவ்வொரு அணுவையும் நடுங்க வைத்தன. கடற்கரையின் ஓரத்தில் பரவலாக வளர்ந்திருந்த தென்னை மரங்கள், ஒலைகளை நிலமகளை நோக்கி வளைத்துக் கூம்பி நின்றன.

புணரூம் சாமத்து வெள்ளி யொன்றும் கிழைவானில் ஒளிரக் தொடங்கியது. தூரத்தே பசு கிடவா நரி ஒன்றின் ஓலம் ஒரு கணம் எழுந்து பின் மடிந்தது.

இக் கடற்கரை வெண்பரப்பில் அரண்மனைக்குத் திரும்ப வேண்டும் என்ற சிந்தனையே இல்லாதவன் போல் சங்கிலி குமாரன் மௌனமாக அமர்ந்திருந்தான். அவன் அயலேசற்று விலகி தன் முழங்கால்களைக் கட்டி அணைத்தபடி, இயற்கையின் எழிற்கோலங்களில் மனதைப் பறி கொடுத்தவன் போல் சனகராயன் இருந்தான். இருவரிடையேயும் நீண்ட மௌனம் நிலவியது.

காலம் கழிந்து கொண்டு நடுப்பதைச் சிறிதும் இலட்சியம் செய்யாது, அலைக் கரங்களினால் தனது பாதங்களைக் கழுவ விட்டு விட்டு, இடையிடையே நீண்ட பெருமூச்சுக்களை விட்டபடி அமர்ந்திருந்த சங்கிலிகுமாரன்

சிறிது நிமிர்ந்து ஆகாயத்தைப் பார்த்தான்.

முழு நிலவை எழினியாகக் கார்முசில் கூட்டம் ஒன்று மறைத் திருந்தது. மெது மெதுவாக முகில் விலக, தண்மதிக்கதிர்கள் கடல் மகளை ஆரத் தழுவின. ஆண்மை கலந்த இளமை ததும் பும் சங்கிலிகுமாரனின் முகத்தில் தவிர்க்க முடியாத ஓர் ஏக்கத்தின் சாயல் படர்ந்திருந்தது.

கடலின் ஆரவார ஒலி, கடற்கரைத் தென்னை மரங்களில் துயிலும் பறவைகள் தூக்கக் கலைப் பினால் இறகுகளை அடித்த ஓசை, தென்னைகள் இரண்டில் கட்டப் பட்டிருந்த இவ்விருவரது குதிரைகள் களைத்த சத்தம், இவை எதுவும் சங்கிலியினது நிலையில் சலனத்தை ஏற்படுத்தத் தவறி விட்டன. ஆனால், கனகராயன் விழித்துக் கொண்டான்.

‘இளவரசே!...’ என மெதுவாக அழைத்தான். ‘மூன்றாம் சாமமாகி விட்டது. அரண்மனைக்கத் திரும்ப வேண்டாமா? தங்களது தாயார் காத்திருப்பார்கள் அல்லவா?’

இளவரசன் சங்கிலிகுமாரன் பேசவில்லை. வெண்மணலில் ஆகாயத்தை அளந்தபடி இருந்தான்.

வானத்து இலட்சப் பூக்கள் அவனுடன் என்ன பேசினவோ?

கனகராயனுக்கு இப்போது தான் குளிர் உறைக்கத் தொடங்கியது.

‘இளவரசே, எழுந்திருங்கள் நேரமாகி விட்டது!’

சிந்தனையினின்றும் விடுபட்ட சங்கிலிகுமாரன் நிமிர்ந்தமர்ந்தான்.

‘நேரமாகிவிட்டால் என்ன, கனகராயா? இன்னும் சிறிது நேரம் இருப்போமே?’

சங்கிலியினது மன நிலையைக் கனகராயன் நன்கு புரிந்து கொண்டான். இளவரசனது மனம் குழம்பிப்போய் இருக்கிறது என்பதனை நன்குணர்ந்ததினால், அவனது மனதை வேறு வழியில் திருப்ப எண்ணினான்.

‘இளவரசே, கடலைப் பார்த்தீர்களா!’

‘எதைக் கூறுகிறாய், கனகராயா?’

‘கடல் பொங்கி ஆரவாரிப்பதை!’

சங்கிலிகுமாரன் மெதுவாக நகைத்தான். மென்நகைப்பின ஒலி கனகராயனுக்கும் கேட்டது. அவன் தலை திருப்பி இளவரசனைப் பார்த்தான்.

‘ஊழிஊழியாகக் கடல் குமுறுகிறது, கனகராயா! வாதிப்பதில் ஒன்றும் அதிசயமில்லையே?...’
‘என்றும்’;

‘இயற்கையின் வழக்கமது...’

‘வழக்கமென்று ஒன்றில்லை... ஒன்றில் ஏற்படுகின்ற பிணைப்புத்தான் அது’

‘இரண்டும் ஒன்றுதான் கனகராயா!’

கனகராயன் விண்ணிலே கண்களைப்பதித்தான். கண்சிமிட்டும் தாரகைப் பெண்களிடையே ஒரு எரிவெள்ளி கோடுகிழித்துப் பாய்ந்தது.

‘பிரபு கடல் சந்திரனைக் கண்டு ஆரவாரிக்கவில்லையே?’ என்று பழைய பேச்சிற்கேதிரும்பினான், கனகராயன்.

‘பின்?’

‘யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தின் மன்னன் பரராசசேகரரின் கடைசி மைந்தன் சங்கிலிகுமாரன் இன்று இக் கடற் கரையில் அமர்ந்திருக்கிறான். அவனை வரவேற்பதில் மகிழ்கின்றோம் எனக் கடல் ஆரவாரிக்கின்றது, இளவரசே!...’

சங்கிலி கலகலவென நகைத்தான்; தூரத்தே தென்னை மரங்களில் பிணைத்திருந்த குதிரைகளும் உடல் சிலிர்த்துக் கனைத்தன.

‘கனகராயா, உனது கற்பனை அற்புதம்...! நீ கவிஞன் அரசகேசரியின் கூட்டாளியாக வேண்

டியவன். வேலோடும் வாளோடும் பேசும் ஒரு கையாலாகா இளவரசனுக்குத் தோழனாகிவிட்டாய். என்னைக் கண்டா கடல் ஆரவாரிக்கின்றது? உண்மைதான். கனகராயா என்னைக் கண்டுதான் ஆரவாரிக்கின்றது. எதற்குத் தெரியுமா?’

கனகராயன், சங்கிலிகுமாரனின் ஆய்வைக் குரல் கேட்டு வெலவெலத்துப் போனான். மனதிலே கலக்கம் வந்திட்டது.

‘எதற்கு, இளவரசே?...’

சங்கிலி தொடர்வான்.

‘எதற்கு என்று அறிய ஆசைப்படுகின்றாயா, கனகராயா? யாழ்ப்பாண அரசின் இன்றைய இழி நிலையைக் கண்டு, கைகொட்டி எக்களிக்கின்றது. கையாலாகாத இளவரசன் ஒருவன் கடற்கரை மணலிலே மனக்கோட்டைகளைக் கட்டி வீணேகாலத்தைக்கழிக்கின்றானே என என்னைக் கேலி செய்கின்றது. வானத்தை நோக்கி எழும் அலைக் கரங்கள் ஒவ்வொன்றும் என்னைப் பார்த்து எள்ளி நகையாடுகின்றன, கனகராயா?’

கனகராயன் எழுந்து நின்றான்; குமுறலோடு இளவரசனும் எழுந்தான்.

‘தவறுதலாகக் கூறி விட்டேனா, இளவரசே?’

இளவரசன் கணநேரம் குமுறும் கடலைக் கண்களால் அளந்தான்.

“இல்லை, கனகராயா! என்னிதயத்திலே இரவுபகலாகக் கொழுந்து விட்டுடரியும் நெருப்பை இக்கடலின் ஆரவாரம் நெய்யாகித் தூண்டு கிறது! கேள், கனகராயா ஈழத்தின் வடகோடியிலுள்ள இந்தச் சின்னஞ்சிறு யாழ்ப்பாணத்தை என் தந்தை பரராச சேகரர் ஆள்கின்றார்! தெற்கே வன்னியர்கள்... அதற்குமப்பால் சிங்கள மன்னர்... நமக்குப் பல வழிகளில் துன்பம் விளைவித்து வருகின்றார்கள். சிற்றரசர்களாக இருந்த வன்னியர்கள்—அடங்கியிருந்த வன்னியர்கள்—இன்று இந்த அரசை அழித்து விடச் சந்தர்ப்பத்தை எதிர்நோக்கிக் காத்திருக்கின்றார்கள். யாழ்ப்பாணக் கரையோரத்தீவுகளுக்கு வந்து, மாடுகளைக் கொள்ளையடித்துக் கொண்டு சென்று உழவுக்கும் இறைச்சிக்கும் விலை கூறுகின்றார்கள்..... இவர்களது ஓயாத தொல்லை மட்டுமா? மூன்று பக்கமும் கடல்... அக் கடல்களிலே தங்கள் சுப்பல்களைக் கொண்டு திரிந்து வருகின்றார்கள் போர்த்துக்கேயப் பறங்கிகள். இன்று தென்னிலங்கையில் பெரும்பகுதியில் இவர்களது ஆதிக்கம் கொடிகட்டிப்பறக்கிறது! அவர்கள் என்று யாழ்ப்பாணத்தின் மீது தமது பூனைக்கண்களைத் திருப்புவார்களோ நாமறியோம்! வன்னியர்களை அடக்கவேண்டும் என்றோ, படைப்பலத்தை அதிகரிக்க வேண்டும் என்றோ சிறிதும் கவலை கொள்ளாது, நமது

தலைநகரம் நல்லூர் அரண்மனையில் அமைதியாக வாழ்கிறார், என் தந்தை வன்னியர்களின் வஞ்சகக் கண்களும், பறங்கிகளின் பூனைக் கண்களும் யாழ்ப்பாண அரசை நோக்கி விழித்துக்கொண்டிருப்பதை உணராது அரண்மனைப் பூந்தோட்டங்களில் தனது காதல் மனைவிகளோடு உல்லாசமாகப் பொழுதைக் கழித்துக் கொண்டிருக்கிறார், எனது மூத்த சகோதரர் வீரபண்டாரம்! இவை ஒன்றிலுமே மனம் செல்லாததுபோல தனது வைத்திய விற்பன்னத்தைக் காட்டும் பொருட்டு நாட்டிற்கு நாடு சென்றுவந்து கொண்டிருக்கிறார் எனது இளைய அண்ணர் பரநிருபசிங்கன்! யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தைப் பகைவர்களில்லாத ஓர் உன்னத அரசாக்கவேண்டும், எனது முன்னோர் ஆரியச்சக்கரவர்த்திகள் காலத்தில் யாழ்ப்பாணம் விளங்கியது போன்ற உன்னத நிலையில் விளங்க வைக்க வேண்டும் என்ற ஆசைக்கனவுகளை மனதிலே தேக்கிக்குழறிக் கொண்டிருக்கின்றேன், நான்!”

கடல் அலைகளின் ஆரவாரத்தோடு போட்டிபோடுவது போன்று ஆவேசமாகத் தனது மனவுளைச்சலைக் கொட்டிய சங்கிலி, குனிந்து வலக்கை நிறைய மணலை அள்ளி, உயர்த்தினான்.

“கனகராய, உன் முன் இதை நான் கூறுகின்றேன்.....என்னைக் கேலி செய்யும் இக்கடல் ராணி முன் கூறுகிறேன். என் முன்னோர் சிங்கை ஆரிய மன்னர் மீது

ஆணை..... நல்லேக்கந்தன் மேல் ஆணை” இம்மண்ணை என்னுயிர் உள்ளவரை பிறர்கரம் போக விடேன் ..’

கனகராயன் எதுவுமே பேசத் திறன்றது ஊமையாக நின்றான் தூரத்தே. சட்ட நாதர் கோவில் காண்டாமணி, அர்த்தசாமப் பூசையை நினைவு படுத்த ஒலித்த மென்ஒலி காற்றில் கலந்து வந்தது.

“இளவரசே நேரமாகி விட்டது புறப்படுவோமா?”

சங்கிலிகுமாரன் குதிரைகளை நோக்கி நடக்கத்தொடங்கினான். கனகராயன் பின் தொடர்ந்தான்.

“கண்டி மன்னன் விக்கிரமபாகு ன் வேண்டுகோளுக்கிணங்கி, கண்டிராணி நோய்தீர்க்கச் சென்ற என் இளைய தமையனார் பரநிருபசிங்கர் இன்னுந் திரும்பி வரவில்லை...போய் மூன்று திங்கள் கழிந்து விட்

டன...” எனச் சம்பந்தமில்லாது கூறிக்கொண்டே, குதிரையில் தாவி ஏறினான், சங்கிலி.

இருவரும் கடற்கரைச் சாலையைக் கடந்து, வடக்கே திரும்பி நல்லூரை நோக்கிப் புரவிகளைத் தட்டிவிட்டனர். குதிரைகளின் குளம்பொலி நாதலயத்தோடு எழ, அவைபாய்ந்து விரைந்தன. சிறிது தூரம்தான் சென்றிருப்பார்கள்.

“இளவரசே, தூரத்தில் பல குதிரைகளில் விரைந்து வரும் ஓசை கேட்கின்றது...”

உண்மைதான். அவன் கூறியதுபோல வீதியைத் தூசிகளாக் கியபடி, கடகடவெனப் பல குதிரைகள் நாலுகால் பாய்ச்சலில், இவ்விருவரும் வந்து கொண்டிருந்த வீதியின் எதிரே வேகமாக வந்துகொண்டிருந்தன.

“யாரோ ஒருவன் வெகு வேகமாக ஒரு குதிரையில் முன்னே பாய்ந்து வருகின்றான்! பின்னே பலர் அவனைத் தூரத்தி வருகின்றனர் போலிருக்கிறது..!



அரசகேசரி மண்டபம்

பெண்ணைத்துறைக் கடற்கரை மணலில் தன் நண்பனோடு பலவாறு சிந்தித்தபடி சங்கிலிகுமாரன் அமர்ந்திருந்த அதே வேளையில், நல்லூர் அரண்

மனையை அடுத்துக் காணப்பட்ட யமுனை ஏரியின் கரையில் அமைந்திருந்த அரசகேசரி மண்டபத்தின் தூணொன்றில் சாய்ந்து அமர்ந்திருந்தார், பரராசகேசரர்.

அவர் காலடியில், மண்டபத்தின் கீழ்ப் படியில் பட்டத்துராணி இராஜலக்குமி தேவியார் அமர்ந்திருந்தார்.

இராஜலக்குமி தேவியார் மன்னரின் மூத்த மனைவி. பரராசசேகரரின் இரண்டாவது பத்தினியாக பாண்டமழவன் மரபினைச் சேர்ந்த வள்ளியம்மை தேவியார் இருந்தார். மன்னரின் இன்னொரு காதல் மனைவியாக மங்கத்தம்மாள் என்பவள் இருந்தாள். இம்மூவர் மூலமாகப் பரராசசேகரர் பெரும் மக்கட் செல்வத்தைப் பெற்றிருந்தார்.

நிர்ச்சலனமான யமுனை ஏரியின் அடி அந்தத்தில், தன் பிம்பத்தைக்காட்டி ஒளிர்ந்தநிலவின் அழகை மன்னர் கண்ணிமைக்காது பார்த்தார். சிறிது நேர அமைதியின் பின் அரசியை அழைத்தார்,

“தேவி!” வயோதிபத்தின் காரணமாக இவரது குரலில் நடுக்கம் காணப்பட்டபோதிலும் அவர் அழைத்த அழைப்பில், பணியவைக்கும் கம்பீரம் இருந்தது. மன்னனது முதல் அழைப்பிலேயே விழித்துக் கொண்ட இராஜலக்குமி தேவியார் ஏனென்று கேட்பதுபோல, அரசரை நிமிர்ந்து நோக்கினாள்.

“தேவி! இம் மண்டபத்தில் சாய்ந்திருக்கும் எனக்கு இம் மண்டபத்தைக்கட்ட மூலகாரணனாக இருந்த என் தம்பியின் ஞாபகமே வருகின்றது...” ஏனோ பரராசசேகரரின் குரல் கம்மியது

“அவன் முன் வந்தவன் சாகாது இருக்கின்றேன்... என்பின் வந்தவன் மறைந்து எத்தனையோ ஆண்டுகள் கழிந்துவிட்டன..”

இராஜலக்குமி தேவியார் பேசவில்லை. அதிகம்பேச அவர் விரும்புவதுமில்லை மன்னர் இம் மண்டபத்தில் வந்து அமர்ந்து இரவு வேளை முழுவதையும் கழித்து விடுவதுமுண்டு. அவரது தம்பி செகராசசேகரரின் நினைவிலால் பரராசசேகரர் சித்திரையின்றித் துடித்த இரவுகள் எத்தனை? தன் தமையன் மீது உயிரையே செகராசசேகரன் வைத்திருந்தான்.

கல்வித்துறை யெல்லாம் கடைபோகக் கற்ற பண்டிதன் அவன். யாழ்ப்பாண அரசின் ஊர்கள் தோறும் கல்வி பயிற்றும் நிலையங்களை அமைத்துச் சிறுவர்களுக்குக் கல்வி கற்பித்தது மட்டுமன்றி, சோழபாண்டி தொண்டை மண்டலங்களில் இருந்தும் புலவர்களை வரவழைத்து, ஈழநாட்டிலுள்ள புலவர்களோடு நல்லூரில் முதன் முதல் தமிழ்ச்சங்கம் ஒன்றை அமைத்தவன், செகராசசேகரனாவான்.

“தேவி, அன்றைய தினம் எனக்கு நன்கு நினைவு இருக்கிறது! தமிழ்ச் சங்கம் ஒன்றை நல்லூரில் நிறுவவேண்டுமென என்னிடம் எவ்வாறு உற்சாகமாகப் பேசினான்...” பரராசசேகரர் பழையநினைவுகளில் திளைக்கத் தொடங்கினார். பழைய

சம்பவங்களைக் கூறத் தொடங்கி னார் என்றால், இலேசில் முடிக்க மாட்டார் என்பதனை இராஜலக்குமிதே யார் உணர்ந்தவராகலின், “பழைய நினைவுகளை ஏன் கிளறுகிறீர்கள்...?” எனக் குறுக்கிட்டார்.

“பழைய நினைவுகளா? இறந்த காலச் சம்பவங்கள் மனதிற்கு எவ்வளவு ஆறுதல் தருகின்றன. நிகழ்கால நிகழ்ச்சிகள் சிலவேளை தாங்கமுடியாதனவாக அமைந்து விடலாம்... கடந்த நினைவுகள் அப்படியல்லவே? நினைத்து நினைத்துத் தரும்பாகிவிட்டவை.....! தேவி தமிழ்ச்சங்கத்தை அமைக்க நான் உத்தரவு கொடுத்தேன். அப்போது அவன் முகம் எப்படி மலர்ந்தது? அவன் முகமெல்லாம் சிரித்தது..! சில ஆண்டுகளுள் தமிழ்ச்சங்கத்தில் எத்தனையோ நூல்கள் அரங்கேற்றப்பட்டன... தேவி! இதை நீ மறந்திருக்கமாட்டாய். காளிதாசரின் இரகு வம்சத்தை, காளிதாசரின் மூலநூலின் கீர்த்திப் பிரகாசம் மழுங்குமாறு பொருளாழமும், சொல்வனப்பும், கற்பனைத் திறனும் மிக் குப்பொழிய தமிழாக்கி, நல்லூர்த் தமிழ்ச்சங்கத்தில் அரங்கேற்று வித்தானே, என் தம்பி? அந்த ஒரு காவியத்தைத் தமிழாக்குவதற்காக எத்தனை அறிஞர்களை நாடி நாடி ஏமாந்தான். கடைசியில்...” பரராசசேகரர் சிறிது அமைதியானார். இராஜலக்கும், தேவியாரின் நினைவுத்திரையில் பழைய சம்பவங்கள் மின்னின.

காளிதாசரின் இரகுவம்சத்தைத் தமிழிலே மொழிபெயர்த்து, அதனது பெருமையை விளங்கச் செய்ய வேண்டுமெனச் செகராசசேகரன் இளமையிலிருந்தே எண்ணி வந்தான். அதற்கேற்ற ஆற்றல்தன்னிடம் இருந்தும், தன்னிலும் சிறப்பாக ஆசிரியர் கவிஞனை நாடி அலைந்தான். கடைசியில் அந்த ஒருவன் அரண்மனைக்குள்ளேயே இருந்தான்.

மன்னரின் இரண்டாவது மனைவி வள்ளியம்மை தேவிக்குப் பரநிருபசிங்கன் என்பவன் மைந்தகைவும், வடிவமமை என்பவன் மகளாகவும் இருந்தனர். இவ்வடிவம்மையைத் தன் மனைவியாக்கிக் கொண்டவனான அரசகேசரி என்பவன் சிறந்த பண்டிதனும், வடமொழி விற்பன்னனுமாவான்.

ஒருநாள் அரசகேசரி செகராசசேகரனிடம் வந்தான்.

மாமா! நீங்கள் ஒரு முக்கிய விஷயமாக அலைந்து வருவதாக அறிகின்றேன்..”

செகராசசேகரன் அரசகேசரியை நிமிர்ந்து பார்த்தான்.

“கேசரி, நீ எதைக் கூறுகிறாய்?”

“காளிதாசரின் இரகுவம்சத்தை” அவன் வர்க்கியத்தை முடிக்கவில்லை: விருட்டென்று எழுந்த செகராசசேகரன் அரசகேசரியின் கரங்களைப் பற்றிக் கொண்டு ஆவல் பொங்க வினவினான்.

“அதற்கேற்ற கவிஞனைக் கண்டுபிடித்து விட்டாயா?”

‘கண்டுபிடித்துவிட்டேன்... ஆனால், ஒரு நிபந்தனை?’

‘என்ன நிபந்தனை கேசரி? இதற்காக எதையும் நான் செய்யச் சித்தமாக இருக்கின்றேன்...’

‘மாமா, அக்கவிஞன் யார் என்றுகூட அறிய முயலாமல், அக்கவிஞனது நிபந்தனைக்கு உடன்படுகிறீர்களே...?’

‘உண்மைதான், கேசரி! அக்கவிஞன் யார் என நானறியலாமா?...’

அரசகேசரி சிறிது நேரம் மௌனமாக நின்றான். பின் செக்ராசசேகரனை நிமிர்ந்து நோக்கிவிட்டுச் சிறிது சிந்திப்பவன் போலத் தலைகுனிந்தான்.

‘யார் எனக்கூறில் ஆச்சரியப் படமாட்டீர்களே?’

யார் என அரசகேசரி கூறிய போது, உண்மையில் செக்ராசசேகரன் ஆச்சரியப்பட்டான். தன்னால் இரகுவமிசத்தைத் தமிழாக்க முடியும் என்று அரசகேசரி மார்தட்டிக் கூறினான்.

கவிஞனின் தன்னம்பிக்கை வென்றது.

தூணிலே சாய்ந்தமர்ந்திருந்த பரரசசேகரர் நிமிர்ந்தமர்ந்து, மதியைக் கார்மேகம் எழினியாக மறைப்பதைக் கண்கொட்டாது பார்த்தபடி பேசினார்:

“தேவி! தன்னால் முடியும் என அரசகேசரி கூறியபோது, ‘அதற்குரிய உன் நிபந்தனை என்ன’ என்று கேட்டான், என் தம்பி!...”

“அதிகம் பேசாதீர்கள் சுவாமி! உங்கள் உடம்பிற்கு ஆகாது.. அமைதியாக இருங்கள்” என இராஜலக்குமி தேவியார் குறுக்கிட்டும் கேளாது, மன்னர் தொடர்ந்தார்.

“அரசகேசரி கேட்டது, நிபந்தனையன்று... ஒரு வேண்டுகோள். இந்த யமுனை ஏரிக்கரையில் தனிமையான இடத்தில் ஒரு மண்டபம் அமைத்துத் தரும் படியும், தான் அதிலிருந்து ஒரு திங்களுள் இரகுவம்சத்தை தமிழாக்கித் தருவதாகவும் கேட்டுக் கொண்டான். அரசகேசரிக் காக, இல்லை, தமிழிற்காக இம் மண்டபத்தை அமைத்துக் கொடுத்ததோடு, இதற்கு அரசகேசரி மண்டபம் எனவும் பெயரிட்டான், என் தம்பி!”

விருத்தப்பாவினால் அரசகேசரியினால் திறம்படத் தமிழாக்கப்பட்ட இரகுவம்சம் நல்லூர்த் தமிழ்ச் சங்கத்தில் அரங்கேற்றப்பட்டதோடு அமையாது, திருவாரூர்த் தமிழ்ச்சங்கத்திலும் அரங்கேற்றப்பட்டு கற்றவர்களால் போற்றப்பட்டதையும் எண்ணிய மன்னரின் கண்கள் யமுனை ஏரியாகின. மெலிந்த கையினால் கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டு அரசியைப் பார்த்து நெடுமுச்சு எறிந்தார். அவரது மனதை ஆற்றுவதற்காக, ராணி முயன்றார்:

“உங்கள் தம்பி செகராச சேகரர் மறைந்தாலும், அவர் நினைவு என்றும் மறைந்துவிடாது அவரால் இயற்றப்பட்ட நூல்கள் அழியாதவை...”

செகராசசேகரன் கல்வி கேள்விகளில் மட்டுமல்ல, சோதிடத்திலும் வைத்தியத்திலும் சிறந்த அறிவு பெற்றவன். தனது தமையனரைக் கொண்டு ஊர்கள் தோறும் வைத்திய நிலையங்களை அமைத்தான். தமையன் மீது கொண்ட அன்பிற்காக ‘பரராச சேகரம்’ எனும் வைத்திய நூலை இயற்றித் தமையனுக்குக் காணிக்கையாக்கினான்.

பரராசசேகரர் தூண்ப்பற்றியபடி மெதுவாக எழுந்து நின்றார். இராஜலக்குமி தேவியாரும் எழுந்து கொண்டார்.

பந்தத்துடன் ஒரு காவலாளி வெகுவேகமாக ஓடிவந்தான். அவன் உடல் பதறியது!

“அரசே...!”

“என்ன...?”

“பட்டத்து இளவரசர்..”

“வீரபண்டாரத்துக்கு என்ன?” இராஜலக்குமி தேவியார் பதறாததோடு கேட்டார்.

“எப்படிச் சொல்வேன் தாயே?...”

காவலாளன் தொடர்ந்து கூறியதைக் கேட்ட அரசியின் உடல், ‘வெடவெடவென’ நடுங்கியது.

“ஐயோ, பண்டாரம்!”

திக்கிரமை பிடித்தவர் போலான பரராசசேகரர் மறுபடியும் தூணூடு சாய்ந்து இருந்துவிட்டார். ஆனால், இராஜலக்குமி தேவியார் செய்தி கேட்டதுதான் தாமதம், நிலைதளர்ந்து, யமுனை ஏரிப்படிக்கட்டுகளில் உருண்டு கொண்டிருந்தார்.

நிர்ச்சலமான நீரில் பிம்பம்காட்டி அழகெறித்த நிலவு துண்டம் துண்டமாகியது.

3

சற்பகமாதாக்கர்



முன்றும் சாமம் கழிந்து கொண்டிருந்த வேளை. உடலை ஊடுருவிப் பார்க்கக்கூடிய குளிர் உச்சி நிலவு கன்னத்திற்குச் சாய்ந்தாள்.

‘டக்...டக்...’ என்ற தாளையத்தோடு விரைந்து வந்து கொண்டிருந்த அந்த இரு புரவிகளும், தூரத்தில், எதிரே வீதியைத் துளாக்கியபடி சூறாவளி

யெனப் பாய்ந்து வந்த குதிரைகளின் வெறிவேகம் கண்டு சற்று உடலைச் சிலிர்த்துக் களைத்தன.

கனகராயன் கூறியபடி ஒரு புரவியைச் சில புரவிகள் விரட்டிக்கொண்டு வருவதைக் கண்ட சங்கிலிகுமாரன் மனதிலே சில ஐயப்பாடுகள் எழுந்தன. 'விடியற்கால வேளையில் அரண்மனைப் பக்கமிருந்து இத்தனை குதிரைகள் ஏன் ஓடி வரவேண்டும்? அரண்மனையில் ஏகாவது அசம்பாவிதம் நடந்துவிட்டதோ?'

'கனகராயா, குதிரையை வேகமாகத் தட்டிவிடு!' எனக் கூட்டளையிட்ட இளவரசன் கூடிய வாளத்தைத் தளரவிட்டு, வயிற்றில் கால்களினால் சிறு தட்டுப் போடவே, அந்த உயர்ந்த சாதிக்குதிரை பிய்த்துக்கொண்டு முன்னே பாய்ந்தது.

வீதியின் இரு மருங்குகளிலும் வானையளாவி வளர்ந்திருந்த மரங்களின் இடையே நிலவுக்கதிர்கள் தலை காட்டிக் கொண்டிருந்தன. எதிரே பாய்ந்து வரும் குதிரைகளை நோக்கி வெகுவேகமாகத் தன் குதிரையைச் செலுத்திய சங்கிலிகுமாரன், துரத்தப்படும் புரவியில் வருபவன் யாரென்று அறிய ஆவல் கொண்டான்.

சங்கிலியின் குதிரையும் எதிரே வந்த குதிரைகளும் நெருங்கி விட்டன. ஒன்றையொன்று மோதிக்கொள்ளக் கூடிய அருகில் வந்தபோது, சங்கிலிகுமாரன் தனது குதி

ரையை மின்னலென இடப்புறமாகத் திருப்பி, துரத்தப்பட்ட ஓடிவந்த குதிரையின் கடிவாளத்தை எட்டிப் பிடிக்கவே, பிடித்த வேகத்தில் இரு குதிரைகளும் இரண்டு கால்களில் மேலெழுந்தன.

தீடீரென இந்நிகழ்ச்சி ஏற்பட்டதாலும், எதிர்பாராததாலும், துரத்தப்பட்ட குதிரையில் இருந்தவன் இழுபட்ட வேகந் தாங்காது பின்னால் தூக்கி எறியப்பட்டு, துரத்திவந்த குதிரைகளின் முன்னாலேயே விழுந்தான்.

மறுகணம் வில்லென்ற அலறல் எழுந்தது.

விழுந்தவன் உடல் குதிரையொன்றினால் மிதிக்கப்பட்டதால் வீதியின் புழுதி இரத்தச் சேருகியது. இவ்வளவும் ஒரு கணப்பொழுதில் நடந்தேறி விட்டன.

அடுத்துச் செயல்கள் விறுவிற்றென நடந்தன. நிலவின் மங்கிய ஒளியிலே சங்கிலி தமரனது முகம் ஓரளவு தெரிந்தது. படபடவென எல்லாரும் குதிரைகளினின்றும் கீழே குதித்தனர்.

'இளவரசே, நீங்களா?' எனத்துரத்தி வந்தவர்களில் தலைவன் போலக் காணப்பட்டவன், சங்கிலிகுமாரன் முன்னே விரைந்து வந்தான். ஆஜானுபாகுவான உடலோடும், முறுக்கிய மீசையோடும், பிங்குடும்பைத்த கலையே பெரு

வீரன் போலக் காணப்பட்ட ஒருவன் தன்னை நோக்கி வருவதைக் கண்ட சங்கிலி அவனை ஏறிட்டுப் பார்த்தான்.

“தளபதி, சம்பகமாதாக்கரே, நீரா?”

யாழ்ப்பாண அரசில் மன்னனுக்கு அடுத்ததாக மிக வலிமை பெற்றவனாக இருப்பவன் சேனாதிபதியாவான். இவனுடைய மேற்பார்வையின் கீழேயே போர்வீரர்கள் இருந்தது மட்டுமன்றி, யாழ்ப்பாணக் கோட்டையின் காவற்பொறுப்பும் இவனிடமே இருந்தது. ஊர்கள் தோறும் நிறுவப்பட்டிருந்த காவற்படைகளின் பொறுப்பும், ஒவ்வொரு துசையிலும் அமைக்கப்பட்டிருந்த படைத்தளங்களின் பொறுப்பும், சேனாதிபதியின் கைகளிலேயே இருந்தன.

பரராசசேகரர் யாழ்ப்பாணத்தை ஆண்டபோது சேனாதிபதியாக இருந்தவர், சம்பகமாதாக்கராவார். வடதிசைக் காவலன் காங்கேயனின் மரபில் வந்தவர். இவர் இயல்பாகவே வீரனுக்குரிய இயல்புகளை இவர்கொண்டிருந்ததில் வியப்பில்லை.

அத்தகைய வீரரைத்தான் சங்கிலி குமாரன் கண்டபோது, ‘தளபதி சம்பகமாதாக்கரே, நீரா?’ என மரியாதையோடு அழைத்ததற்கும் காரணமுண்டு. சம்பகமாதாக்கர் பரராசசேகரரின் வயதினை ஒத்தவராதலால் சங்கிலி அவரைத் தந்தைபோல மதித்ததுமன்றி, தந்தைக்கேற்ற மரியாதையும் செலுத்தினான்; சம்பகமாதாக்கரின் வீரத்தையும் ரசிக்கான். ஒரு வகை

யில் சங்கிலி குமாரனின் படைக்கலப் பயிற்சியின் குருவாகவும் சம்பகமாதாக்கர் இருந்துள்ளார்.

சங்கிலியினது குரலைக்கேட்ட வீரர்கள் அரச மரியாதையாக வணக்கம் தெரிவித்ததோடு, அவனோடு ஏதோ பேச விரும்புவர்கள் போலத் துடிப்போடு நின்றார்கள். ஆனால் சம்பகமாதாக்கர் மேலுள்ள பயத்தாலும், மரியாதையினாலும் பேசாது நின்றனர். அவர்களில் ஒருவன் குதிரையின் காலடியில் அகப்பட்டுக் கிடந்தவனைப் புரட்டிப் பார்த்துவிட்டு, ‘பிரபு! கொலையாளி இறந்துவிட்டான்’ எனக் கத்தினான்.

‘கொலையாளியா, யாரைக் கொன்றான்?’ சங்கிலியும், கனகராயனும் திடுக்கிட்டுப் போய் வினவினர்: ‘சம்பகமாதாக்கரே, நடந்ததென்ன?’

சிறிது முன்னே நடந்துவந்த சம்பகமாதாக்கர், சங்கிலி குமாரனின் கைகளைத் தனது வலிமை சார்ந்த, வைரம் போன்ற கரங்களாற் பற்றினார். பற்றிய சேனாதிபதியின் கரங்கள் நடுங்கின.

‘மாதாக்கரே, ஏன் பேசாது இருக்கிறீர்கள்..... உங்கள் மௌனம் என்னைப் பயமுறுத்துகின்றது...’

‘கொலையாளிதான், இளவரசே! அதோ குதிரையின் காலடிச் சேற்றில் நசுங்கிக் கிடக்கின்றானே அவன் கொலையாளி தான்..’ சம்பகமாதாக்கர் வேதனையோடு பேசினார்.

வீதியோர மரக்களை ஒன்றில், மரநாயின் கோரப் பிடிக்குள் அகப்பட்ட அப்பாவிப் பறவையொன்று, மரண ஓலமிட்டது, அச்சுழ்நிலையைப் பயங்கரமாக்கியது.

‘யாரைக் கொன்றான்?’

‘உங்கள் மூத்த தமையனார்...’

‘யார் பரநிருப சிங்கரையா...? அவர் கண்டியிலல்வவா?...’

‘இல்லை.. பட்டத்திளவரசர் வீரபண்டாரத்தை...’

‘ஐயோ...!’ என வீரிட்டான் சங்கிலி. நிலைதளர்ந்து போய் தன்முகத்தைக் கைகளினால் மூடிக்கொண்டு குழந்தையாகி விம்மி விம்மி அழுதான். கணகராயனின் கண்களும் கலங்கின.

‘இளவரசே!’ எனத்துயரோடு விளித்த அவன், அருகே வந்து, உரிமையோடு சங்கிலி குமாரனை அணைத்துக் கொண்டான்; இளவரசனின் கதறல் நிற்கவில்லை.

‘ஐயோ, இச்செய்தியை என் தந்தை அறிந்தால் எப்படிப் பதறுவார்? என் பெரியதாயின் பெற்றவயிறு இதனை எப்படித் தாங்கும்? ஐயோ, பெரியம்மா மூத்த மகன் சிங்கபாகுவை நஞ்சூட்டி வன்னியர்கள் கொன்ற போது எனக்குக் கொள்ளி வைக்க வீரபண்டாரம் இருக்கின்றானே என மனம் தேறினீர்களே? இப்போது இருவரையும் இழந்து எவ்வாறு தவிக்கிறீர்களோ...?’

அழுது பிரலாபித்த சங்கிலி தீடிரென வெறிகொண்டவனைப் போலக் கொலையாளி கிடந்த இடத்திற்கு ஓடி, அவனைத் தன் காலினால் முரட்டுத்தனமாக, நிலவிற்காகப் புரட்டினான்.

‘இவன் யார்...? வன்னியரின் ஆளோ?...’ எனத் தனக்குள் முணு முணுத்துக் கொண்டபோதிலும், சேனாதிபதியும்

மற்றவர்களும் அதனைக் கேட்கவே செய்தனர்

‘மாதாக்கரே! இவனை உயிரோடு பிடித்திருக்க வேண்டும்...’

‘அதை விரும்பியே நானும் இவனைத் துரத்தி வந்தேன். உயிரோடு பிடிக்க நான் விரும்பியிராவிடில் துரத்தில் இருந்தேவேல் எறிந்து பிணமாக்கி இருப்பேன்... ஆனால்...’

சம்பகமாதாக்கர் தொடர்ந்து பேசாது சற்று அமைதியானார். கணநேர அமைதியின் கழிவில் அவர் கூறுவார்:

‘இளவரசே, நீங்கள் முன்னே அரண்மனைக்குப் போங்கள். நாம் இவனோடு பின்னால் வருகின்றோம்...’

சங்கிலிகுமாரன் கணகராயனைத் திரும்பிப் பார்த்து விட்டுத் தன் குதிரையில் தாவி ஏறினான்.

கணகராயன் தன் குதிரையில் தாவி ஏறியபோது, அவன் உதடுகளிடையே மந்தகாசமான ஒரு புன்னகை மலர்ந்ததை இருட்டானதால் ஒருவரும் கவனிக்கவில்லை.

அரண்மனைக்குத் திரும்பிய சங்கிலிகுமாரன் தனது தமையனாரான வீரபண்டாரத்தின் உயிரற்ற உடலை மட்டும் காணவில்லை. பெரியதாயாரும், யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தின் பட்டத்து ராணியும், சோழன் புத்திரியும், பரராசசேகரரின் மூத்த மனைவியுமான இராஜலக்ஷ்மி தேவியாரின், யமுனை ஏரியில் மூழ்கியதால் உயிர் பிரிந்த உடலையும் கண்டான்.

அன்று அடிவானில் தூமகேது உதயமானான்.

குயிலோசை

அறியாக் காதல்

ஆக்குடலை என்றேனும் மணம் பெறமோ ஓடும்
புதுவெள்ளம் என்றேனும் நலந்தருமோ ஒலிக்கும்
மாக்கடலை என்றேனும் அழித்தல் உண்டோ
மணம் விரும்பும் காதலையும் அழித்தல் உண்டோ?
மலர்ச்சோலை எனக்கில்லை என்றால் கூட
மதுவுண்ட இனிமையது மறந்தா போகும்
பலர்புகழும் அழகுருவின் இனிமைப் பேச்சை
பழகியபின் மறப்பதுவும் காதல் ஆமோ?
வாஸ்த்தில் ஓர் நிலவே அன்றி வேறேர்
வண்ண நிலா என்றேனும் வருதல் உண்டோ?
மீனோத்த விழிசொன்ன கவிதை யெல்லாம்
மின்னலென நெஞ்சமது மறந்தா போகும்
உள்ளத்தில் எழுதியபின் கவிதைக் கூட்டம்
உயிரோட்டம் இல்லாதா இருக்கும்? என்ன?
கள்ளத்தில் பிறக்காத உண்மைக் காதல்
காலத்தில் என்றேனும் அழித்தல் உண்டோ?

— கருவை தமிழரசன்

‘விவேகி கவிதை ஏடு’

5

அண்மையில் அமரான அல்வாபூர்க் கவிஞர்
செல்லையா அவர்களின் அன்பார்ந்த அஞ்சலிக்காக
-செம்பியன்

தமிழ் போச்சுதே

காரை. செ. சுந்தரம்பிள்ளை

வெண்பா

சொல்லோ வியம்படைத்த தூய தமிழறிஞ்!
அல்வாபூர்ச் செல்லையா வாகிரிய - நல்லோர்கள்
நாவில் நடமாடும் நற்றமிழின் காவலவுன்
சாவில் தமிழ்போச்சு தே.

முற்றிப் பழுத்தவனே! முத்தமிழின் பேருருவே!
நற்றொண்டை மூச்சாகக் கொண்டவனே! -

கற்றவர்கள்
கண்ணீர்க் கடல்முழுகக் கைவிட்டுச் சென்றனையே
மண்மீ தெமக்கார் துணை.

சைவத் திருவுருவே! சான்றோர்க் கணிகலமே!
கைவந்த கற்பனைக்கோர் கற்பகமே! - மெய்வந்த
தெய்வத் தமிழ்வடிவே! தேன்கவிதை யாலுலகில்
செய்யும் செயலாற் றிணை.

அந்தணனே! ஆரியனே! அல்வாய்ப் பெரும்புலவ!
செந்தண்மை பூண்டவனே! செல்லையா - சந்தமுறு
சங்கத் தமிழ்பாடிச் சாகா வரம்பெற்றாய்
எங்கட் கினியார் துணை.

தீண்டாமை யிங்கு சிறிது மிருக்காமல்
பூண்டோ டழிக்கப் புறப்பட்டே - வேண்டாத
சாவின் மடிமீது சாய்ந்தாய் மிழ்ப்புலவ!
பூவில் தமிழ்வா



கவிஞர் செல்லையா

'மஹாகவி'யின்

க ல ட் டி

அரும்பு

அந்த ஊரிலே ஓர் அழகி இருந்தாள்.
கண்மணி அவள் பெயர். கன்னி,
தாழ்ந்த குலத்திடைத் தழைத்தோர் கொடியே.

பெண்ணிருக்கும் அழகையெல்லாம்
பேணி வைத்த பொற்குடமாம்.
விண்ணவர்க்கும் எட்டாது
வினைந்திருக்கும் நிலத்தமுதாம்,
கண்ணியிர்த்தி அவள் பார்த்தால்,
கண்டவர்கள் மறப்பதில்லை.
மண்மிதித்தம் மயில் நடந்தால்,
மண் கூடச் சிலிர்ப்பதுண்டு

திங்கள் அவள் முகமளவு
செழுங்கூந்தல் மழை யளவு
தங்கம் அவள் நிறமளவு.
தயிர் அவளின் மொழியளவு
கொங்கை இரு செம்பளவு.
கொடி இடையே பிடியளவு,
பொங்கும் அவள் அங்கம் ஒரு
பொல்லாத பாம்பளவு.

தாழ்ந்தார்கள் குலக் கொழுந்தாம்,
தாகத்துக்கு அரு மருந்தாம்,
ஆழ்ந்து சுவை கண்டறிய
ஆனதொரு பெருவிருந்தாம்.
போழ்ந்து விடும் அவ்வணங்கின்
புன்னகைமுன் ஆண்மைநெஞ்சு.
வாழ்ந்திருக்கக் கிடைப்பாளேல்,
பாணகத்துச் செங்கரும்பு!

நடுகை

செல்லையன் வயலில் நடுகை நடந்தது. செல்லையன் துலாவினில் நடந்தான். கண்மணி குனிந்து நாற்றுநட்டாளே.

கண்மணி

“நாற்றுப் பிடி எடுத்து
நாற்று நட்டு நான் இருக்க,
நாற்றுப் பிடி பிடியில்
நழுவு வது தான் எதற்கு?”

செல்லையன்

“சேற்றில் சதுர் மிதித்துச்
சிறிறிடையை நீ வளைக்க,
நேற்றுச் சிரித்தபடி
நின்றவள் நினைப்பெனக்கு!”

கண்மணி

“நேற்றுச் சிரித்துவிட்டு
நின்றவள் நினைப்பிருந்தால்,
காற்றிற் பறந்துவிடும்
கதை மொழிதல் தான் எதற்கு?”

செல்லையன்

காற்றில் பறந்து வரும்
கவியோ டுளம் நடக்க,
ஏற்றத் துலா நடந்தே,
இளைக்கும் உடல் இங்கெனக்கு!

கண்மணி

“ஏற்றத் துலாவினிலே
ஏறி நிற்கும் மன்னருக்குச்
சேற்றில் கிடக்கும் ஒரு
சின்ன மலர் ஏன்? எதற்கு?”

செல்லையன்

“சேற்றில் கிடைக்கும் அந்தச்
செம் மலரோ இல்லையென்றால்,
சோற்றைப் பிற கெதற்கு?
சொல்லடி இப் போதென

பிரிவிடுதல்

சித்தப்பன் தந்தை யோடு
சில தக ராறு செய்து
சத்தங்கள் போட்டுப் பேசிச்
சண்டைகள் பிடிக்க லானான்.
தத்தம் காணிகளை வேறாய்ப்
பிரித்திடல் தக்க தென்று
வைத்ததோர் முடிவினாலே,
வயல் குறு கிடலா யிற்றும்!

பாட்டனின் பாட்டன் பாட்டன்
வாங்கிய பங்கைப் பங்கு
போட்டதால், போட்டுப் போட்டு,
வந்ததால், புதிய தாக
ஈட்டிய நிலம்பே றில்லை
என்பதால், அவருக் கின்று
மாட்டுக்கோர் தொழுவம் போட
மட்டும் ஓர் குழி எஞ் சிற்றும்!

“எஞ்சிய குழியைக் கிண்டி
எப்படி நாளை நாங்கள்
கஞ்சியில் சோற்றுக்கக்
காணல்?” என்றெண்ணிப் பார்த்தான்.
துஞ்சிடும் வேளை கூடக்
கனவினைத் தொடர்ந்து வந்து
கொஞ்சிய புதிய தான
கொண்டையில் விழித்துக் கொண்டான்

மாவை என்ற ஊரினுக்கு
வடபுறத்தில் நெடியதான
தேவையற்ற கலடிருத்தல்
தெரியும் அவ்வு ரார் எவர்க்கும்
சாவை உற்ற பேர்கள் சென்று
சாய்வதற்கே நிலையமான,
தீவை ஒத்த தனி நிலத்தைச்
சென்று சென்று சுற்றி வந்தான்.

காரை சூரை நாகதாளி
கள்ளி முள்ளி ஈச்சை மட்டும்
வேர்விடுத்து வளரலாகும்
வெட்டை! அந்த வெளியில் எங்கு
பாரை கொண்டு தொட்ட போதும்
படுவதொன்று பாறை என்று
ஆரை அந்த நிலம் அழைக்கும்?
அன்பு கெட்ட மனம் நிகர்க்கும்!

வடலிதான் அங் கங்கு காணும்-
வந்து மாட்டுக் கோலை வெட்டல்,
தொடர்வதாலே வளர்வு குன்றி,
தொன்றுமாம்; பத் தாண்டு கண்டே,
படுவதன்றி, மடிவதன்றிப்,
பனைகளே அப் பாழ்நிலத்தில்,
கெடுவதாயின், கூறுதற்குக்
கேடு வேறும் உண்டு கொல்லோ?

(கொடரும்)

இன்பச்சுமை

கூண்டினிற் பைங்கிளிக் குஞ்சென வாழ்ந்தவன்
கோலநி றம்விளர்ப்பு,
தூண்டுமு ணர்வுகள் நீண்டிட முன்னவன்
தோன்றினன் ஓர்எழி லன்
வேண்டிய தோஅவன் விம்முமு ணர்வினை
வித்திட எண்ணிய; தூ
ஆண்டவ ளோபெரும் அன்பெனத் தன்னுளத்
தன்றுமு தல்நினைந் தாள்.

செங்கயல் ஆயின பங்கயத் தேயுள
சேயரி மென்விழி; வெண்
பங்கய மெல்லிதழ் ஆயின செவ்விதழ்
பட்டுடல் பற்றினன்; தண்
தங்கிய தன்மைத கர்ந்தன, வெம்பையில்
தங்கினர், ஒன்றினர்; விண்
எங்கெனத் தேடினர், மங்களம் ஆடினர்,
ஏகினர் புத்துல கு.

ஓடினன்; “வந்தனன் இப்பொழு” தென்றுரைத்
தோம்பினன் இன்பதைப் பொன்;
ஓடின ஐயிரு திங்களும் இன்பமும்
ஊறிவ ளர்ந்தது; மென்
நீடிய தன்னுடல் மீதுசெ றிந்துள
நீள்உயர் இன்பத னை
கூடிய ஓரிருக கொண்டனன் கையினில்
கொன்றது இன்பச்சுமை.

சூழ்ச்சி

சின்னஞ் சிறுவயதில் ஒன்றும்—எங்கும்
சேர்ந்து பழகியவென் ராதை
மின்னி மறைவதனைப் போலே—இன்று
வெகுண்டு ஒளிப்பதென்ன விந்தை!

அத்தான் அத்தானென்று நித்தம்—என்றோடு
ஆடிப் பாடி வந்த ராதை
கிட்ட வருவதும் இல்லை—ஏதும்
கேட்டால் மொழிவதும் இல்லை!

மெத்த வெட்கமுறுகின்றாள்—பாம்பில்
மிதித்தாற் போல மிரள்கின்றாள்
எட்டக் கதவருகில் ஓட்டி—சண்ணால்
ஏதோ பண்ண மட்டும் கெட்டி

அன்று துள்ளு மிளங் கன்றும்—எங்கும்
'அடங்காப் பிடாரி'யென இருந்தாள்
இன்றோ நாண மடம் அச்சம்—பயிர்(பு)
என்ற நாலு வகைப் படைகள்

சூழும் பெண்மை நலம் தோன்ற—இன்பத்
தோற்றத் தவளெழுந்து வட்டாள்
காலத் தேவனது சூழ்ச்சி—ராதை
கன்னி யாகி விட்ட காட்சி

காந்தம் ஆவளினி ராதை—நானும்
கவரப் படுவதற்கு ஊசி;
சேர்ந்து நாமிரண்டு பேரும்—வாழும்
தினந்தா னென்று வந்துசேரும்?

Printed and Published by...

ASIRVATHAM PRESS & BOOK DEPOT

32, KANDY ROAD, TRINCOMALEE.

ASIRVATHAM PRESS & BOOK DEPOT

| Price | Book Title | Price | Book Title |
|-------|------------|-------|------------|
| 1-00 | ... | 1-00 | ... |
| 1-50 | ... | 1-50 | ... |
| 2-00 | ... | 2-00 | ... |
| 2-50 | ... | 2-50 | ... |
| 3-00 | ... | 3-00 | ... |
| 3-50 | ... | 3-50 | ... |
| 4-00 | ... | 4-00 | ... |
| 4-50 | ... | 4-50 | ... |
| 5-00 | ... | 5-00 | ... |
| 5-50 | ... | 5-50 | ... |
| 6-00 | ... | 6-00 | ... |
| 6-50 | ... | 6-50 | ... |
| 7-00 | ... | 7-00 | ... |
| 7-50 | ... | 7-50 | ... |
| 8-00 | ... | 8-00 | ... |
| 8-50 | ... | 8-50 | ... |
| 9-00 | ... | 9-00 | ... |
| 9-50 | ... | 9-50 | ... |
| 10-00 | ... | 10-00 | ... |
| 10-50 | ... | 10-50 | ... |
| 11-00 | ... | 11-00 | ... |
| 11-50 | ... | 11-50 | ... |
| 12-00 | ... | 12-00 | ... |
| 12-50 | ... | 12-50 | ... |
| 13-00 | ... | 13-00 | ... |
| 13-50 | ... | 13-50 | ... |
| 14-00 | ... | 14-00 | ... |
| 14-50 | ... | 14-50 | ... |
| 15-00 | ... | 15-00 | ... |
| 15-50 | ... | 15-50 | ... |
| 16-00 | ... | 16-00 | ... |
| 16-50 | ... | 16-50 | ... |
| 17-00 | ... | 17-00 | ... |
| 17-50 | ... | 17-50 | ... |
| 18-00 | ... | 18-00 | ... |
| 18-50 | ... | 18-50 | ... |
| 19-00 | ... | 19-00 | ... |
| 19-50 | ... | 19-50 | ... |
| 20-00 | ... | 20-00 | ... |
| 20-50 | ... | 20-50 | ... |
| 21-00 | ... | 21-00 | ... |
| 21-50 | ... | 21-50 | ... |
| 22-00 | ... | 22-00 | ... |
| 22-50 | ... | 22-50 | ... |
| 23-00 | ... | 23-00 | ... |
| 23-50 | ... | 23-50 | ... |
| 24-00 | ... | 24-00 | ... |
| 24-50 | ... | 24-50 | ... |
| 25-00 | ... | 25-00 | ... |
| 25-50 | ... | 25-50 | ... |
| 26-00 | ... | 26-00 | ... |
| 26-50 | ... | 26-50 | ... |
| 27-00 | ... | 27-00 | ... |
| 27-50 | ... | 27-50 | ... |
| 28-00 | ... | 28-00 | ... |
| 28-50 | ... | 28-50 | ... |
| 29-00 | ... | 29-00 | ... |
| 29-50 | ... | 29-50 | ... |
| 30-00 | ... | 30-00 | ... |
| 30-50 | ... | 30-50 | ... |
| 31-00 | ... | 31-00 | ... |
| 31-50 | ... | 31-50 | ... |
| 32-00 | ... | 32-00 | ... |
| 32-50 | ... | 32-50 | ... |
| 33-00 | ... | 33-00 | ... |
| 33-50 | ... | 33-50 | ... |
| 34-00 | ... | 34-00 | ... |
| 34-50 | ... | 34-50 | ... |
| 35-00 | ... | 35-00 | ... |
| 35-50 | ... | 35-50 | ... |
| 36-00 | ... | 36-00 | ... |
| 36-50 | ... | 36-50 | ... |
| 37-00 | ... | 37-00 | ... |
| 37-50 | ... | 37-50 | ... |
| 38-00 | ... | 38-00 | ... |
| 38-50 | ... | 38-50 | ... |
| 39-00 | ... | 39-00 | ... |
| 39-50 | ... | 39-50 | ... |
| 40-00 | ... | 40-00 | ... |
| 40-50 | ... | 40-50 | ... |
| 41-00 | ... | 41-00 | ... |
| 41-50 | ... | 41-50 | ... |
| 42-00 | ... | 42-00 | ... |
| 42-50 | ... | 42-50 | ... |
| 43-00 | ... | 43-00 | ... |
| 43-50 | ... | 43-50 | ... |
| 44-00 | ... | 44-00 | ... |
| 44-50 | ... | 44-50 | ... |
| 45-00 | ... | 45-00 | ... |
| 45-50 | ... | 45-50 | ... |
| 46-00 | ... | 46-00 | ... |
| 46-50 | ... | 46-50 | ... |
| 47-00 | ... | 47-00 | ... |
| 47-50 | ... | 47-50 | ... |
| 48-00 | ... | 48-00 | ... |
| 48-50 | ... | 48-50 | ... |
| 49-00 | ... | 49-00 | ... |
| 49-50 | ... | 49-50 | ... |
| 50-00 | ... | 50-00 | ... |
| 50-50 | ... | 50-50 | ... |

ASIRVATHAM PRESS & BOOK DEPOT
 32, KANDY ROAD,
 TRINCOMALEE.

Printed and Published by...

ஆசீர்வாதம் அச்சகம்-புத்தகசாலை

32, கண்டி வீதி,

யாழ்ப்பாணம்

தொலைபேசி: 274

‘ஆசீர்’ வெளியீடுகள் - விலை விபரம்

படிமுறை எண் கணிதம்

| | |
|------------------------|------|
| 2 ஆம் வகுப்புக்குரியது | 1-25 |
| 3 " " " | 1-75 |
| 4 " " " | 2-00 |
| 5 " " " | 2-25 |
| 6 " " " | 2-50 |
| 7 " " " | 2-75 |
| 8 " " " | 5-00 |
| 9 " " " | 6-00 |

கணிதப் பயிற்சிகள்:

| | |
|-----------------------------|------|
| J. S. C. வகுப்புக்கு உரியது | 1-60 |
| G. C. E. " (தமிழ்) | 1-60 |
| " " (சிங்களம்) | 1-60 |
| " " (ஆங்கிலம்) | 1-60 |

கணித மாதிரிகை வினாக்கள் :

| | |
|---------------------------|------|
| 5 ஆம் வகுப்புக்கு உரியது | -75 |
| J. S. C. | -75 |
| G. C. E. " | 1-00 |
| ஆசிரிய கலாசாலை பிர.பரீட். | 1-00 |

படிமுறை அட்சரகணிதம்

| | |
|------------------------|------|
| 6 ஆம் வகுப்புக்குரியது | 1-60 |
| 7 " " " | 1-60 |
| 8 " " " | 1-75 |

படிமுறைக் கேத்திரகணிதம்

| | |
|--------------------------|------|
| 6 ஆம் வகுப்புக்கு உரியது | 2-00 |
| 7 " " " | 2-25 |
| பயிலுந் தமிழ் 1-ம் பாகம் | 2-00 |

படிமுறை மனக் கணிதம் :

| | |
|--------------------------|------|
| 2 ஆம் வகுப்புக்கு உரியது | -60 |
| 3 " " " | -75 |
| 4 " " " | -90 |
| 5 " " " | 1-00 |

புதிய தமிழ்ப் பயிற்சி

| | |
|--------------------------|-------|
| 2 ஆம் வகுப்புக்கு உரியது | -1-25 |
| 3 " " " | -1-40 |
| 4 " " " | -1-25 |
| 5 " " " | -1-20 |

பிற நூல்கள் :

நோதமுதல்

| | |
|------------------------------------|------|
| கோபல்லவா வரை | 8-50 |
| புதுஉலக சரித்திரம் | 7-75 |
| இலங்கைச் சரித்திரம் | 7-00 |
| பூரணன் கதை | 2-50 |
| G.C.E. பாஷை மாதி. வினா | 1-25 |
| இலங்கைப் பூமிசாத்திர | |
| வினா விடை | 1-25 |
| நாடோடிப் பாடல்கள் | 1-50 |
| வன்னியின் செல்வி | 1-50 |
| எஸ்தாக்கியார் நாடகம் | 1-50 |
| பரீட்சைகளிற் சித்திபெறுவது எப்படி? | 1-00 |

இலங்கை வரலாற்று

| | |
|-------------------|------|
| வினாவிடை | 3-50 |
| ‘விவேகி’ மாத இதழ் | |

| | |
|------------|------|
| வருட சந்தா | 4-00 |
|------------|------|

ASIRVATHAM PRESS & BOOKS

32, KANDY ROAD,

T'Phone: